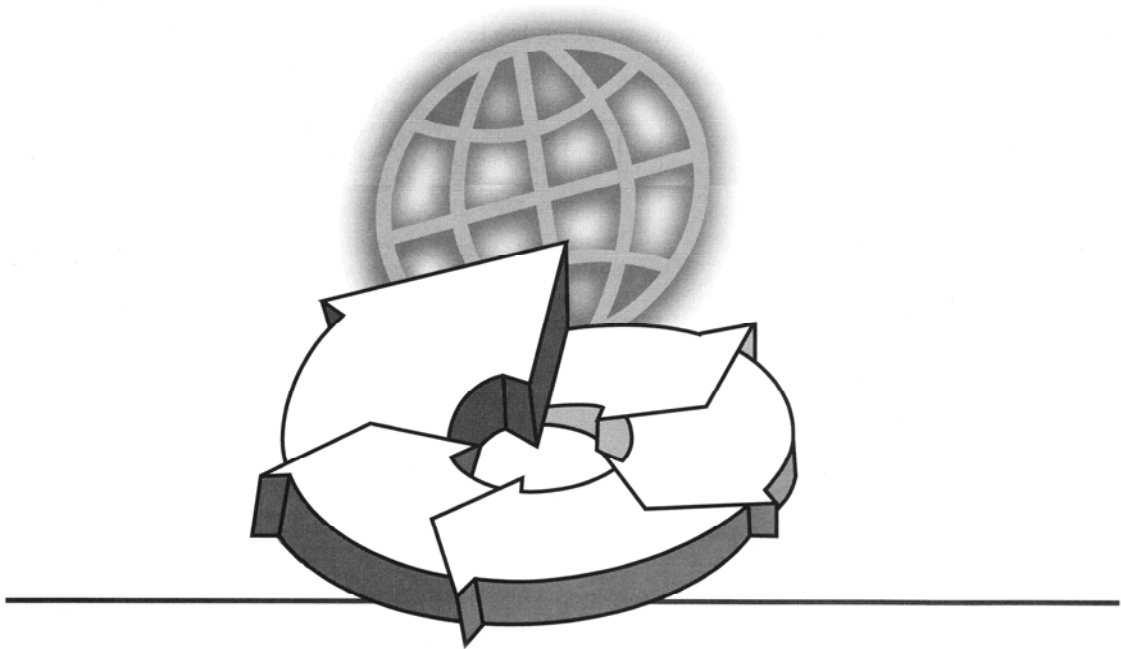

PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

Modulul 2

ISBN 973-9212-43-3

© 2001 Misiunea Mondială Unită

Toate drepturile rezervate.

ALIANȚA PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

str. Iuliu Maniu nr. 12 Cluj Napoca 3400

tel. & fax: 064-198229

e-mail: ro_alliance@mail.dntcj.ro

Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate,
sunt din versiunea Cornilescu 1923-24.

Coperta executată la S.C International Technoprint SRL Cluj

Interiorul tipărit la Imprimeria Ardealul Cluj

CUPRINS

Secțiunea VIZIUNEA PBS

LECȚIA 5 — PRINCIPII BIBLICE ALE PLANTĂRII DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE	
PENTRU LUCRARE	11
I. INTRODUCERE: DEFINIȚIA SATURAȚIEI.....	11
II. SATURAȚIA ÎN VECHIUL TESTAMENT	11
III. SATURAȚIA ÎN NOUL TESTAMENT	12
IV. PLANTAREA DE BISERICI DE-A LUNGUL ISTORIEI.....	13
ÎNREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	13
PLAN DE ACȚIUNE.....	13
ANEXA 5A —RĂSPÂNDIREA EVANGHELIEI ÎN ASIA MICĂ	14
LECȚIA 6 — ATELIER DE CERCETARE	19
I. INTRODUCERE.....	19
II. ÎNDRUMĂRI PENTRU PREZENTAREA DATELOR CERCETĂRII.....	19
III. ÎNTREBĂRI CHEIE PENTRU RAPORTUL DE CERCETARE	19
LECȚIA 7 — MOBILIZAREA RESURSELOR PENTRU PLANTARE DE BISERICI PRIN	
CERCETARE	21
I. INTRODUCERE.....	21
II. CHEMARE LA ACȚIUNE	21
III. ÎNDRUMĂRI PENTRU PREZENTAREA INFORMAȚIILOR	22
IV. STABILEȘTE MODALITATEA DE RECRUTARE A FORȚEI DE LUCRU.....	23
IV. STUDIU DE CAZ.....	23
ÎNREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	24
PLAN DE ACȚIUNE.....	24

Secțiunea BISERICA

LECȚIA 6 — NATURA BISERICII.....	27
I. INTRODUCERE	27
II. SEMNIFICAȚIA ȘI UTILIZAREA CUVÂNTULUI “BISERICĂ”	27
III. NATURA BISERICII.....	28
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	32
PLAN DE ACȚIUNE	32
BIBLIOGRAFIE:	33
ANEXA 6A – FOAIE DE LUCRU	35
LECȚIA 7 — FUNCȚIILE BISERICII	37
I. FUNCȚIA ȘI SCOPUL	37
II. FUNCȚIILE UNEI BISERICI NOU-TESTAMENTALE	38
III. EVANGHELIZAREA ȘI EDIFICAREA PRIN MUNCA ÎN ECHIPĂ	41
PLAN DE ACȚIUNE	42
BIBLIOGRAFIE	42
ANEXA 7A – COMPARAȚIE ÎNTRE BISERICA PRIMARĂ, NOU-TESTAMENTALĂ, ȘI BISERICA ZILELOR NOASTRE	43
LECȚIA 8 — FILOSOFIA DE SLUJIRE	47
I. CE ESTE O FILOSOFIE DE SLUJIRE?	47
II. NEVOIA UNEI FILOSOFII DE SLUJIRE	47
III. PRIORITĂȚI ESENȚIALE ÎN DEZVOLTAREA UNEI FILOSOFII EFICIENTE DE SLUJIRE.....	48
PLAN DE ACȚIUNE	52
BIBLIOGRAFIE	52
ANEXA 8A – FOAIE DE LUCRU: DEZVOLTAREA FILOSOFIEI DE SLUJIRE.....	53

Secțiunea CARACTERUL SPIRITUAL

LECȚIA 7 — TRĂIND CA FII, NU CA ORFANI.....	57
I. INTRODUCERE	57
II. VIAȚA CA ORFAN.....	57
III. CREȘTINI CARE GÂNDESC ȘI SE COMPORTĂ CA NIȘTE ORFANI	57
IV. CALITATEA DE FII AI LUI DUMNEZEU	58
V. CE NE ÎMPIEDICĂ SĂ ÎNȚELEM CALITATEA NOASTRĂ DE FII?.....	59
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	60
LECȚIA 8 — “ORFANUL ÎNVAȚĂ SĂ TRĂIASCĂ CA FIU”	63
I. INTRODUCERE	63
II. O INIMĂ ÎMPOVĂRATĂ ≠ O INIMĂ ELIBERATĂ.....	63
III. O INIMĂ MÂNDRĂ ≠ O INIMĂ ÎN PARTENERIAT CU TATĂL	64
IV. O INIMĂ EGOISTĂ ≠ O INIMĂ LIBERĂ PENTRU A –I PUTEA IUBI PE ALȚII	65
CONCLUZII.....	65
ÎNTREBĂRI PENTRU METIDAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	65
PLAN DE ACȚIUNE	66
ANEXA 8A — ORFANI ≠ FII.....	67

Secțiunea STUDIU BIBLIC

LECȚIA 7 — STUDIU BIBLIC INDUCTIV IV	71
I. INTRODUCERE.....	71
II. MODUL DE RELIZARE A UNUI STUDIU BIOGRAFIC	71
III. APLICAȚIE PRACTICĂ - VIAȚA LUI TIMOTEI	72
PLAN DE ACȚIUNE.....	73
ANEXA 7A — STUDII BIOGRAFICE	74
ANEXA 7B — CUM SE REALIZEAZĂ STUDIUL UNEI CĂRȚI.....	81
LECȚIA 8 — CONDUCEREA STUDIULUI BIBLIC INDUCTIV	89
I. SCOPUL GRUPULUI – DESCOPERIREA.....	89
II. ROLUL LIDERULUI - UN GHID	89
III. PREGĂTIREA - CINCI PAȘI	89
IV. CONDUCEREA DISCUȚIEI - OPT PUNCTE DE REPER.....	90
V. REZULTATUL – APLICAȚIA PRACTICĂ.....	91
PLAN DE ACȚIUNE.....	92
ANEXA 8A – MODELE DE ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BIBLIC ÎN GRUP.....	94
LECȚIILE 9,10 — EXERCIȚII PRACTICE DE CONDUCERE A STUDIULUI BIBLIC INDUCTIV.....	97
I. INTRODUCERE.....	97
II. MODELE DE ÎNTREBĂRI — MATEI 20:17-28.....	97
III. MODELE DE ÎNTREBĂRI — LUCA 15:1-7	98

Secțiunea EVANGHELIZARE

LECȚIA 4 — EVANGHELIZAREA ȘI PLANTAREA DE BISERICI	103
INTRODUCERE	103
I. NEVOIA UNEI NOI ABORDĂRI	103
II. DOUĂ PODURI	103
III. PRINCIPII DE EVANGHELIZARE.....	104
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	107
PLAN DE ACȚIUNE	107
BIBLIOGRAFIE	107
ANEXA 4A — EVALUAREA STRATEGIILOR DE EVANGHELIZARE	108
LECȚIA 5 — OBSTACOLELE EVANGHELIZĂRII EFICIENTE.....	111
I. PROBLEMA ZIDURILOR ȘI NEVOIA DE PODURI	111
II. CUNOAȘTEREA ZIDURILOR CARE ÎMPIEDICĂ EVANGHELIZAREA	111
III. OBSTACOLELE DE NATURĂ EXTERNĂ ÎN EVANGHELIZAREA EFICIENTĂ	112
IV. OBSTACOLE DE NATURĂ INTERNĂ ÎN EVANGHELIZAREA EFICIENTĂ.....	113
V. O STRATEGIE DE DEPĂȘIRE A BARIERELOR.....	114
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	114
PLAN DE ACȚIUNE	115
ANEXA 5A — “O BISERICĂ ÎN FIECARE POPOR: SĂ DISCUTĂM DESCHIS DESPRE UN SUBIECT DIFICIL”	117
ANEXA 5B — RĂSPUNSURI LA OBIECȚII	122
LECȚIILE 6,7 — PROCESUL CONVERTIRII.....	124
INTRODUCERE	125
I. EVALUAREA NEVOILOR OAMENILOR.....	125
II. EVALUAREA RECEPTIVĂȚII OAMENILOR FAȚĂ DE EVANGHELIE.....	126
III. ÎNȚELEGEREA CELOR PATRU ETAPE DE ACTIVITATE CREȘTINĂ	128
IV. DETERMINAREA STRATEGIEI DE EVANGHELIZARE	128
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	129
PLAN DE ACȚIUNE	129
ANEXA 6A — PROFILUL PERSOANELOR PE CARE VREI SĂ LE EVANGHELIZEZI	130
ANEXA 6B — TREI PRINCIPII ALE EVANGHELIZĂRII STRATEGICE	133
ANEXA 6C — EXAMINAREA FELULUI ÎN CARE ISUS ABORDA OAMENII	135

Secțiunea GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 1 — FUNCȚIILE ȘI AVANTAJELE GRUPURILOR CELULĂ	139
I. FUNDAMENTELE GRUPULUI CELULĂ.....	139
II. FUNCȚIILE GRUPULUI CELULĂ	139
III. AVANTAJELE GRUPURILOR CELULĂ.....	141
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	143
PLAN DE ACȚIUNE.....	143
BIBLIOGRAFIE.....	143
LECȚIA 2 — PRINCIPII DE CONDUCERE ALE GRUPULUI CELULĂ.....	145
I. CONCEPTE GENERALE DESPRE CONDUCERE	145
II. CONDUCEREA ÎNTÂLNIRII DE GRUP CELULĂ	146
III. ADMINISTRAREA GRUPULUI CELULĂ	148
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	148
PLAN DE ACȚIUNE.....	148
BIBLIOGRAFIE.....	149
ANEXA 2A — MODALITĂȚI DE A SPARGE GHEAȚA ÎNTR-UN GRUP-CELULĂ.....	150
ANEXA 2B — FOAIE DE LUCRU	157
LECȚIA 3 — ÎNCEPEREA UNUI GRUP CELULĂ.....	159
I. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU UN NOU GRUP CELULĂ.....	159
II. REALIZEAZĂ CONTACTE.....	159
III. ALEGEREA LOCULUI	160
IV. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU PRIMA ÎNTÂLNIRE	160
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	161
PLAN DE ACȚIUNE.....	161
BIBLIOGRAFIE.....	161
LECȚIA 4 — EVANGHELIZAREA ÎN GRUPURILE CELULĂ	163
I. DOUĂ TIPURI DE NECREDINCIOȘI.....	163
II. ÎNȚELEGEREA OIKOS-ULUI	163
III. GRUPURI DE PĂRTĂȘIE	164
IV. PROCESUL DE EVANGHELIZARE ÎN GRUPURILE CELULĂ.....	165
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	167
PLAN DE ACȚIUNE.....	167
BIBLIOGRAFIE.....	167
ANEXA 4A – DESPRE “OIKOS”	169
LECȚIA 5 — MANIFESTAREA GRUPULUI CELULĂ	173
I. MANIFESTAREA GRUPULUI CELULĂ.....	173
II. EVALUARE.....	174
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	174
PLAN DE ACȚIUNE.....	174
LECȚIA 6 — FILOZOFIA DE SLUJIRE A UNUI GRUP-CELULĂ	177
I. FILOZOFIA DE GRUP CELULĂ	177
II. DEZVOLTAREA UNEI STRATEGII DE SLUJIRE A UNUI GRUP-CELULĂ.....	179
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	180
PLAN DE ACȚIUNE.....	180

Secțiunea CONDUCERE

LECȚIA 1 — PRINCIPII BIBLICE ALE CONDUCERII	183
I. INTRODUCERE	183
II. DEFINIȚIA CONDUCERII	183
III. PRINCIPII BIBLICE ALE CONDUCERII	183
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	186
PLAN DE ACȚIUNE	187
BIBLIOGRAFIE	187
ANEXA 1A – CONDUCEREA - STUDII DE CAZ	188
LECȚIA 2 — PROFILUL UNUI LIDER	191
I. INTRODUCERE	191
II. PĂSTREAZĂ CARACTERUL LUI HRISTOS	191
III. LUCREAZĂ BINE ÎN ECHIPĂ	191
IV. DEZVOLTĂ DARURILE ȘI ABILITĂȚILE ALTORA	192
V. ȘTIE CUM SĂ DELEGE RESPONSABILITĂȚI	192
VI. STABILEȘTE ȚINTE, PLANURI ȘI OBIECTIVE ȘI LUCREAZĂ LA ÎMPLINIREA LOR	192
VII. EXPRIMĂ VIZIUNEA ASTFEL ÎNCÂT SĂ-I INSPIRE PE CEILALȚI	192
VIII. EVIDENȚIAZĂ ÎNTOTDEAUNA LATURA POZITIVĂ A LUCRURILOR	193
IX. CONDUCE ÎN EVANGHELIZARE	193
CONCLUZIE	194
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	194
PLAN DE ACȚIUNE	194
ANEXA 2A – LISTA DE VERIFICARE A LIDERULUI	195

Secțiunea RUGĂCIUNE

LECȚIA 3 — CUM SĂ FACILITEZI RUGĂCIUNEA	199
I. RUGĂCIUNEA	199
II. CUM SĂ INTEGREZI RUGĂCIUNEA	199
III. CERCETAREA: COLECTAREA INFORMAȚIILOR PENTRU RUGĂCIUNE	202
CONCLUZII	202
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	203
PLAN DE ACȚIUNE	203
BIBLIOGRAFIE	203
LECȚIA 4 — CONCERTUL RUGĂCIUNII	205
I. INTRODUCERE	205
II. CELEBREAZĂ-L PE DOMNUL (PSALMUL 95:1-5)	205
III. ÎNCHINAȚI-VĂ DOMNULUI (PSALMUL 95:6-7)	205
IV. ASCULTĂ GLASUL LUI (PSALMUL 95:8-11)	205

VIZIUNEA PBS

LECȚIA 5: PRINCIPII BIBLICE DE PLANTARE DE BISERICI PÂNĂ LA SATURARE

- I. Introducere: Definiția saturării
- II. Saturarea în Vechiul Testament
- III. Saturarea în Noul Testament
- IV. Plantarea de biserici până la saturare în Istoria Bisericii
- 5A Răspândirea Evangheliei în Asia Mică

LECȚIA 6: MUNCA DE CERCETARE

- I. Introducere
- II. Îndrumări de prezentare a datelor de cercetare
- III. Întrebări cheie de răspuns în timpul prezentării cercetării

LECȚIA 7: EVALUAREA FORȚEI ȘI CÂMPULUI DE LUCRU

- I. Cuvântul profetic
- II. Evaluarea câmpului de lucru
- III. Evaluarea forței de lucru
- IV. Recrutarea forței de lucru

ANEXA

- 5A Răspândirea Evangheliei în Asia Mică

Principii biblice ale plantării de biserici până la saturație pentru lucrare

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție face parte din etapa "Așezării temeliei" în Ciclul Plantării de biserici și va aborda rolul pe care-l joacă perspectiva biblică despre plantarea de biserici până la saturație în stabilizarea bisericilor cu capacitate de multiplicare.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este demonstrarea faptului că saturația este un concept biblic și că plantarea de biserici până la saturație este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a atinge cât mai mulți oameni.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea cunoștințelor din această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă clar definiția "saturației".
- ◆ să știe că saturația este un principiu biblic al lucrării lui Dumnezeu, întâlnit de-a lungul istoriei.
- ◆ să-și însușească în mod activ strategia de plantare de biserici până la saturație, acesta fiind un principiu fundamental al filosofiei plantatorilor de biserici.

☞ Schița lecției

Introducere: Definiția saturației

Saturația în Vechiul Testament

Saturația în Noul Testament

Plantarea de biserici până la saturație de-a lungul istoriei

☞ Anexă

5A Răspândirea Evangheliei în Asia Mică

☞ Sugestii pentru coordonatori

După ce ați definit saturația, împărțiți cursanții în grupuri mici. Cereți fiecărei grupe să îndeplinească una din următoarele acțiuni:

- ◆ Fără a consulta manualele, să facă un sumar al conținutului acestor versete despre principiul saturației: Gen. 1:28, 9:1, 9:7, 10:32 și 11:1-8;
- ◆ Respectând aceeași restricție, să scrie un paragraf despre strategia saturației, așa cum este ea folosită de Isus, conform pasajelor din Matei 4:23, 9: 35 și Luca 10:1.
- ◆ În loc de simpla citire a acestor pasaje, este indicat ca participanții să împărtășească între ei concluziile la care au ajuns.

Principii biblice ale plantării de biserici până la saturație pentru lucrare

UMPLEREA PĂMÂNTULUI DE CUNOȘTIȚA SLAVEI LUI DUMNEZEU

I. INTRODUCERE: DEFINIȚIA SATURAȚIEI

Ce înseamnă plantarea de biserici până la saturație? Pentru a răspunde, trebuie să definim mai întâi termenul “saturație”.

Cuvântul saturație este forma substantivală a verbului “a satura”, un termen științific folosit cu sensul de “a aduce (un sistem fizico-chimic sau tehnic) la starea în care nu mai conține valențe libere și deci nu mai poate adăuga alte elemente, nu mai poate dizolva, absorbi sau reține o nouă cantitate dintr-o altă substanță; starea în care o anumită mărime caracteristică a atins valoarea ei maximă” (Dicționarul explicativ al limbii române). Pentru mai multă clarificare, această definiție se poate alătura imaginii unui burete care este atât de plin de apă încât nu mai poate reține nici o picătură în plus.

Dumnezeu a folosit principiul “saturației” sau al “umplerii” în Scriptură, începând de la porunca umplerii pământului cu oameni, urmată ulterior de aceea a ucenicizării tuturor neamurilor, scopul Său fiind acela ca pământul să fie acoperit de cunoștința slavei lui Dumnezeu, ca fundul mării de apele care-l acopăr (Hab. 2:14, Isaia 11:9).

Intenția noastră prin folosirea termenului “saturație” în contextul plantării de biserici, este transmiterea acestui concept de umplere a pământului cu biserici, astfel încât fiecare bărbat, femeie sau copil să aibă ocazia de a auzi Evanghelia și de a-L accepta sau respinge pe Isus Hristos ca Mântuitor personal.

II. SATURAȚIA ÎN VECHIUL TESTAMENT

A. Umplerea pământului (saturarea) a devenit încă din primele pagini ale Vechiului Testament o temă familiară.

Porunca inițială a lui Dumnezeu a fost ca pământul să fie înțesat cu oameni. Gen.1:28, 9:1 și 9:7. După potop, popoarele au început să se răspândească pe tot cuprinsul pământului (Gen. 10:32), căutând “un loc de sălășluire”(Gen. 11:1-2), ca apoi să aspire chiar și la construirea unui oraș: “...să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului...” (Gen 11:7,8).

De discutat: De ce credeți că Dumnezeu a dorit ca oamenii să umple pământul?

B. De-a lungul Vechiului Testament, dorința lui Dumnezeu a fost ca întregul pământ să fie plin de cunoștința Lui.

Promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam a fost că “toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Gen. 12:3). Dorința Lui de a fi cunoscut pe întreg pământul este afirmată în următoarele versete:

- ◆ Numeri 14:21
- ◆ Iosua 4:24
- ◆ Psalmi 67; 72:19

- ◆ Isaia 11:9
- ◆ Habacuc 2:14

III. SATURAȚIA ÎN NOUL TESTAMENT

A. Isus a folosit saturația ca strategie a lucrării Sale în Galileea

- ◆ Scopul Lui era ca ținutul Galileii să devină saturat (Mt. 4:23).
- ◆ A colindat toate satele și orașele (Mt. 9:35).
- ◆ Isus a trimis echipe de câte doi în “toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El” (Luca 10:1).

B. Pildele lui Isus despre Împărăție evidențiază principiile saturației

În Matei, capitolul 13, Isus le vorbește ucenicilor despre Împărăția lui Dumnezeu printr-o serie de pilde. Prima dintre ele sugerează modul în care Împărăția va fi receptată de diferite categorii de ascultători. În următoarea, Pilda semănătorului, este prezentată lucrarea dușmanului de a semăna neghină în terenul cu sămânță bună, având ca aplicație faptul că este responsabilitatea lui Dumnezeu de a separa adevărul de minciună. Pildele cinci și șase (a comorii ascunse și a mărgăritarelor) subliniază bucuria pe care o trăiesc cei care găsesc “comoara”. La mijloc sunt intercalate două pilde care se referă la extinderea acestei Împărății.

1. Pilda seminței de muștar (Matei 13:31-32)

În această pildă ne este prezentată o creștere spectaculoasă. De la un mic început (“cea mai mică sămânță dintre toate”), lucrurile evoluează până în momentul în care această sămânță devine cea mai mare plantă din grădină. Mesajul este clar: de la un început cât se poate de nesemnificativ, Împărăția lui Dumnezeu se dezvoltă într-o “plantă imensă”. (Faceți comparație cu o imagine asemănătoare, familiară iudeilor, Daniel 4:20-22).

2. Pilda aluatului (Matei 13:33)

În această pildă o cantitate infimă de drojdie pătrunde într-o cantitate mare de aluat. Mesajul pare să fie același cu cel transmis în Pilda seminței de muștar, accentuând în plus transformarea care are loc atunci când drojdia se răspândește în întreaga cantitate de aluat. De la un început mic, Împărăția lui Dumnezeu va continua să se răspândească până când va acoperi întregul pământ (comparați cu Apocalipsa 11:15).

La sfârșitul acestor învățături, Isus i-a întrebat pe ucenici: “Ați înțeles toate aceste lucruri?” (Matei 13:51). Răspunsul era evident negativ, din moment ce, după învierea Sa, Isus și-a petrecut încă 40 de zile vorbindu-le despre Împărăția lui Dumnezeu (Fapte 1:3).

C. Biserica Primară primește porunca de a fi martoră a Lui începând de la Ierusalim și până la marginile pământului. (Fapte 1:8)

În timpul acestei perioade de 40 de zile, Isus le-a cerut ucenicilor să rămână în Ierusalim. Din întrebările lor deducem că ei se așteptau în acel interval la instaurarea Împărăției Sale pe pământ. Isus însă le descoperă motivul pentru care trebuiau să aștepte, și anume primirea Duhului Sfânt, ca mai apoi să fie martori ai Săi până la marginile pământului, începând din Ierusalim. Este interesant faptul că Isus menționează necesitatea aplicării principiului saturației chiar la încheierea lucrării Sale pe pământ. În Pilda semănătorului și a năvodului (Matei 13), Isus pare să sugereze că lucrarea Împărăției vizează întreg pământul, diferitele “suiuri de pești” și îi învață pe apostoli cum să răspândească Vestea cea Bună pretutindeni.

Sarcina de a răspândi Evanghelia în toată lumea implică saturare la nivel geografic (Fapte 1:8), lingvistic (Fapte 2:5-7) și etnic (Fapte 10). Deși nu se folosește expresia “plantare de biserici”, un studiu al Faptelor Apostolilor și al Epistolelor evidențiază faptul că după predicarea Evangheliei, apostolii au înființat biserici.

D. Apostolul Pavel a folosit principiul plantării de biserici până la saturație în Asia Mică

În Fapte 19:9,10, zona pe care Pavel a avut-o în vedere în scopul evanghelizării a fost provincia Asia Mică, în care și-a ales ca și sediu central Efesul, cel mai important oraș din

vestul acestei provincii. Aici obișnuia să se întâlnească cu colaboratorii săi, care la rândul lor ucenicizau provincia “așa că toți cei ce locuiau în Asia, iudei și greci, au auzit Cuvântul Domnului”. Din cartea Apocalipsei știm că au fost inițiate biserici în cel puțin șapte orașe importante din această zonă (Apocalipsa 2,3).

IV. PLANTAREA DE BISERICI DE-A LUNGUL ISTORIEI

- ◆ În Irlanda secolului al V-lea, Patrick a condus o mișcare care s-a finalizat cu apariția unei biserici în fiecare sat sau comunitate a insulei. Această mișcare a avut un puternic impact asupra religiei druide, atât de corupte, conducându-i atât pe preoții druidi la Hristos, cât și populația, în general. El s-a folosit de sistemul druid existent, care desemna câte un preot în fiecare sat transformând templele druide în lăcașuri creștine de închinare. Din Irlanda, legendarele echipe misionare au plecat și au plantat biserici în triburile sălbatice din Nordul Europei.
- ◆ În Ungaria, reforma a răzbătut în secolul al XVI-lea. Biserica reformată și-a stabilit centrul la Debrecen, pe atunci denumit “a doua Geneva”. De aici, biserica reformată a inițiat o lucrare misionară sistematică de plantare de biserici până la saturație în Transilvania, înființând în toate satele din zonă biserici reformate în care se predica Evanghelia.
- ◆ Mișcarea condusă de John Knox în Scoția a provocat, de asemenea, nașterea a numeroase biserici reformate. Această mișcare s-a distins în mod deosebit prin devotamentului ei pentru rugăciunea de mijlocire. Regina Maria spunea că se teme de rugăciunile lui John Knox mai mult decât de toate armatele Angliei.
- ◆ Astăzi mișcările de plantare de biserici până la saturație sunt răspândite în întreaga lume, în special în America Latină, Brazilia, China, Coreea și Africa Centrală. Acesta din urmă, cunoscut altădată ca și “continentul întunecos”, a devenit literalmente “continentul creștin”, remarcându-se în mod deosebit prin puternica mișcare din Ghana. Strategiile de plantare a bisericilor până la saturație încep să fie aplicate și să câștige teren și în țări ca Ucraina și România.

ÎNREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Este biserica dumneavoastră motivată de scopul multiplicării și al saturației?
- ◆ Aveți o strategie de a plantare a bisericilor care să vizeze celelalte naționalități din țara dumneavoastră?
- ◆ Aveți o strategie care urmărește trimiterea de misionari în alte țări?
- ◆ Credeți că Dumnezeu ar dori să menționeze și nașterea dumneavoastră într-un capitol al istoriei bisericii?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Parcurgeți studiul biblic inductiv din Anexa 5A cu titlul “Răspândirea Evangheliei în Asia Mică”.

Răspândirea Evangheliei în Asia Mică

STRATEGIA LUI PAVEL ÎN ASIA MICĂ

I. CITEȘTE FAPTELE APOSTOLILOR 19 ȘI 20:13-36

II. INFORMAȚII PRELIMINARE

- A. Află cât mai multe lucruri despre orașul Efes în timpul lui Pavel. Folosește un dicționar biblic și o enciclopedie.**
- B. Cât timp a stat Pavel în Efes? (Fapte 19:8,10 și 20:31)**
- C. Ce a implicat slujirea sa?**
- ◆ Dispută persuasivă în Sinagogă (Fapte 19:8)
 - ◆ A predicat și evanghelizat din casă în casă (Fapte 20:20)
 - ◆ I-a învățat pe prezbiteri (Fapte 20:17-20, 27-31)
 - ◆ Numele Domnului Isus a fost înălțat la mare cinste (Fapte 19:17)
 - ◆ A avut discuții zilnice cu ucenicii. Observă conjuncția “așa că”; de aici se deduce faptul că ucenicii au răspândit Cuvântul în toată Asia Mică (Fapte 19:17)
- D. Dacă Pavel a stat în Efes cum putea el să afirme că “toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului”? (Fapte 19:10)**
- E. Mai jos este o listă a ucenicilor lui. Citiți versetele și spuneți unde s-a dus fiecare cu Evanghelia.**
- ◆ Tit (Tit 1:5)
 - ◆ Apolo (Fapte 18:24)
 - ◆ Priscila și Acvila (Fapte 18:19)
 - ◆ Epafra (Col. 1:7)
 - ◆ Gaiu și Aristarh (Fapte 19:29)
 - ◆ Trofim (Fapte 20:4)
 - ◆ Timotei (Fapte 19:22)
 - ◆ Erast (Fapte 19:22)
 - ◆ Sopater (Fapte 20:24)
 - ◆ Secund (Fapte 20:24)
 - ◆ Gaiu (Fapte 20:4)
 - ◆ Epafrodit (Fil. 2:25)
- F. Care au fost unele din problemele întâmpinate?**
- Notă: În timpul șederii sale la Efes, Pavel a scris I și II Corinteni (1 Corinteni 16:8)*
- ◆ 1 Corinteni 1:11

- ◆ 1 Corinteni 3:1
- ◆ 1 Corinteni 5:1
- ◆ Fapte 19:9
- ◆ Fapte 19:23ff
- ◆ Conducere - Observați în 1Timotei 1:3 că Pavel a lăsat biserica în grija unuia dintre ucenicii săi.

G. Descrieți lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu

1. În viața ucenicilor (Fapte 19:1-7)
2. Prin "minunile extraordinare" (Fapte 19:11-12)
3. Credincioșii și-au mărturisit public faptele lor rele și și-au ars cărțile de vrăjitorie (19:19,20)

H. Ce l-a motivat pe Pavel în slujirea sa?

- ◆ 2 Corinteni 5:10
- ◆ 2 Corinteni 5:14,15
- ◆ 2 Corinteni 5:1,18

III. COMPARAȚIE ÎNTRE STRATEGIA LUCRĂRII TALE ȘI CEA A LUI PAVEL

Studiază fig. 5A.1. Analizează lucrarea ta în comparație cu lucrarea lui Pavel.

Care sunt asemănările și deosebirile? Reflectă lucrarea ta principiile plantării de biserici până la saturare?

Figura 5A.1. Foaie de lucru – Comparație între lucrarea ta și cea a lui Pavel

Lucrarea lui Pavel	Lucrarea ta
<u>Localizarea:</u> Efes (Fapte: 19:10,20:20,31) Perioada de ședere : 2-3 ani. A realizat o localizare strategică: Centru comercial Centru turistic Centru religios	<u>Localizarea:</u> Descrie orașul sau zona pe care o ai în vedere. (Folosește informațiile rezultate din cercetarea pe care ai efectuat-o până acum.)
<u>Tipuri de slujire:</u> Fapte: 19:8 Argumentare persuasivă Fapte 20:20 Predică și învățare în case Fapte 20:20,21,31 Învățarea ludeilor și Grecilor Fapte: 19:10 Discuții zilnice cu ucenicii	<u>Tipuri de slujire:</u>
<u>Resurse:</u> (Fapte: 19:9) A închiriat o sală publică Ucenicii săi: Tit (Tit 1:5)	<u>Resurse:</u>

<p>Apolo (Fapte 18:24)</p> <p>Priscila și Aquila (Fapte 18:19)</p> <p>Epafras (Col. 1:7)</p> <p>Gaiu și Aristarh (Fapte 19:29)</p> <p>Trofim (Fapte 20:4)</p> <p>Timotei (Fapte 19:22)</p> <p>Erast (Fapte 19:22)</p> <p>Sopater (Fapte 20:24)</p> <p>Secund (Fapte 20:24)</p> <p>Gaiu (Fapte 20:4)</p> <p>Epafrudit (Fil. 2:25)</p>	
<p><u>Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu</u></p> <p>(Fapte: 19:1-7) În viața ucenicilor.</p> <p>(Fapte: 19:11-12) Minuni extraordinare în viețile bolnavilor.</p> <p>(Fapte 19:19,20) Credincioșii și-au mărturisit public faptele lor rele și și-au ars cărțile de vrăjitorie.</p>	<p><u>Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu</u></p>
<p><u>Probleme</u></p> <p>1 Cor. 1:10-11) Vești rele din Corint (A scris din Efes scrisori către corinteni)</p> <p>(1 Cor. 1:11) Ceartă și dezbinări</p> <p>(1 Cor. 3:1) Creștini firești</p> <p>(1 Cor. 5:1) Promiscuitate</p> <p>(Fapte 19:9) Evreii vorbesc de rău Calea Domnului</p> <p>(Fapte 19:23f) Opoziția lui Dimitrie</p>	<p><u>Probleme</u></p>
<p><u>Principii de conducere:</u></p> <p>(1 Tit 1:3) Încredințează altora conducerea</p>	<p><u>Principii de conducere</u></p>
<p><u>Motivația (2Cor. 5:10-21)</u></p> <p>(5:10) Teama de Domnul</p>	<p><u>Motivația</u></p>

(5:14,15) Dragostea pentru Dumnezeu (5:18) Chemarea lui Dumnezeu	
<u>Metode</u> (1 Tit 1:3) Îi permite unuia dintre ucenici să-și asume responsabilitatea conducerii bisericii.	<u>Metode</u>

Atelier de cercetare

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Atelierul de cercetare este faza decisivă în Ciclul de Plantare de Biserici. Se va sublinia rolul pe care îl joacă cercetarea în dezvoltarea strategiilor pentru evanghelizare și în formarea de biserici care se pot multiplica la rândul lor.

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a permite cursanților să împărtășească ceea ce au învățat în urma studiului.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea cunoștințelor cuprinse în lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă faptul că cercetarea este esențială în dezvoltarea strategiilor eficiente de evanghelizare și de plantare a bisericilor;
- ◆ să știe cum să prezinte un raport concis de cercetare;
- ◆ să participe la evaluarea relevanței și eficienței diferitelor metode de culegere a informațiilor, în vederea dezvoltării strategiilor de evanghelizare și de plantare a bisericilor.

☞ **Schița lecției**

Introducere

Îndrumări privind prezentarea datelor de cercetare

Întrebări cheie la care trebuie să răspundă o Prezentare a rezultatelor cercetării

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Acesta este un exercițiu practic. Permiteți tuturor cursanților să prezinte rezultatele cercetării conform schemei prezentate în Manualul 1. Dacă au hărți, tabele, postere etc., expuneți-le în așa fel încât să poată fi văzute în timpul pauzelor și în timpul liber.

Atelier de cercetare

PREZENTAREA REZULTATELOR CERCETĂRII CONFORM SCHEMEI PREZENTATE ÎN MANUALUL 1

I. INTRODUCERE

În Manualul I, participanților li s-a dat sarcina de a culege cât mai multe informații despre zona în care urmează să planteze o biserică. Li s-a cerut să colecteze cât mai multe informații cu putință despre forța de lucru (resursele creștine) și câmpul de lucru (unde trebuie îndeplinită lucrarea). Aceste informații trebuiau analizate și adunate sub forma unui raport care să înglobeze datele adunate și impactul acestor date asupra strategiei de evanghelizare și plantare de biserici în regiunea vizată.

II. ÎNDRUMĂRI PENTRU PREZENTAREA DATELOR CERCETĂRII

Fiecare cursant sau echipă de cursanți trebuie să-și pregătească o prezentare a rezultatelor cercetării, nu mai lungă de 10-15 minute, organizând-o în felul următor:

1. Partea întâi - Datele de bază culese (5-7 minute)

- ◆ Descrierea zonei vizate.
- ◆ Cum s-au cules informațiile (sondaje, interviuri neoficiale, observații/cartare, cercetări ale arhivelor de bibliotecă etc.)?
- ◆ Relatarea problemelor sau dificultăților majore întâmpinate și cum au fost acestea depășite. Cum se va proceda în viitor?

2. Partea a doua - Analiza datelor cercetării (5-8 minute):

- ◆ Restul prezentării se va focaliza asupra rezultatelor cercetării.
- ◆ Prezentarea trebuie să răspundă întrebărilor cheie enumerate mai jos în secțiunea III.

III. ÎNTREBĂRI CHEIE PENTRU RAPORTUL DE CERCETARE

1. Care a fost cea mai interesantă informație despre zona vizată și despre locuitorii acesteia?
2. Te-a surprins vreo informație?
3. Ce lucruri specifice ai aflat care să-ți fie utile în determinarea strategiei de plantare a bisericilor în zona pe care o ai în vedere?
4. Ce alte aspecte mai trebuie cercetate pentru a putea promova o mișcare de evanghelizare cuprinzătoare și o strategie de plantare a bisericilor în zona țintă?

Mobilizarea resurselor pentru plantare de biserici prin cercetare

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Câștigarea sufletelor

☞ **Scopul lecției**

Scopul lecției este învățarea metodelor de cercetare în vederea mobilizării altora în plantarea de noi biserici.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea cunoștințelor din această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă importanța rugăciunii în procesul de analizare a datelor cercetării, în vederea dezvoltării unei strategii viabile de plantare a bisericilor;
- ◆ să știe prezenta datele cercetării într-o manieră adecvată, pentru a-i atrage și pe alții în lucrarea de plantare a bisericilor;
- ◆ să dezvolte o strategie de mobilizare în lucrarea de plantare a bisericilor, prin rugăciune comună și atragerea altora în acțiuni de dărnicie și plantare propriu-zisă a bisericilor.

☞ **Schița lecției**

Chemare la acțiune

Îndrumări pentru prezentarea informațiilor

Stabilirea modului de recrutare a forței de lucru

Studiu de caz despre cum poate fi folosită cercetarea în mobilizarea resurselor

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Încercați să dați exemple specifice despre felul în care o prezentare adecvată a datelor cercetării a avut ca rezultat mobilizarea oamenilor la rugăciune sau folosirea resurselor pentru lucrarea de plantare a bisericilor. De asemenea, încercați să dați un exemplu despre modul în care informația prezentată în mod deficitar a avut rezultate negative. Ajuțați cursanții să înțeleagă cum ar fi putut preveni acest lucru și ce se poate învăța din această greșeală.

Mobilizarea resurselor pentru plantare de biserici prin cercetare

I. INTRODUCERE

În modulul anterior de pregătire vi s-a cerut să efectuați o lucrare de cercetare în zona vizată, unde dumneavoastră sau echipa dumneavoastră dorește să planteze o biserică. În cadrul acestui proiect de cercetare ați adunat și analizat date cu privire la forța de lucru (resursele care vă vor ajuta în lucrarea de plantare a bisericilor) și câmpul de lucru (oamenii și zona la care doriți să ajungă Evanghelia). În această lecție vom discuta cum să împărtășiți rezultatele cercetării dumneavoastră cu alții, pentru a arăta care sunt nevoile oamenilor din zona pe care ați studiat-o și pentru a încuraja și alte persoane să se implice în lucrarea Împărăției din acea zonă.

II. CHEMARE LA ACȚIUNE

“Chemarea la acțiune” este un raport succint a ceea ce dumneavoastră sau echipa dumneavoastră crede că vrea să facă Dumnezeu pentru a răspândi Evanghelia în zona pe care ați ales-o. Este un rezultat al rugăciunii și meditării asupra informațiilor culese și analizate pe parcursul cercetării. “Chemarea la acțiune” pune în lumină nevoile și condițiile spirituale ale oamenilor din zona aleasă și ceea ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu pentru a veni în întâmpinarea acestor nevoi și situații specifice, furnizând în același timp și cadrul necesar slujirii în plantarea de biserici. Te ajută să răspunzi la întrebarea: “Ce vrea Dumnezeu cu privire la zona vizată?” și “Cum poate ajunge fiecare bărbat, femeie și copil din această zonă să audă Evanghelia împărtășită într-un mod relevant și să se familiarizeze cu mesajul ei?”

Chemarea la acțiune trebuie să conțină gândurile dumneavoastră și cunoașterea temeinică a următoarelor aspecte:

A. Situația oamenilor

Pasajul din Matei 9:35-38 ne arată că atunci când Domnul umbla printre oameni, observa starea lor de apăsare, durere și neajutorare, comparându-i cu oile care nu au păstor. A văzut că sufereau de multe boli și i-a vindecat.

Prin prisma celor observate pe parcursul cercetării, cum ați descrie situația oamenilor care trăiesc în zona aleasă pentru evanghelizare? Puteți utiliza date demografice de bază sau enumera diferitele nevoi pe care le-ați observat etc. (Faceți referire la Viziunea PBS Anexa 4A, “Cunoaște-ți zona țintă”).

B. Condiția lor spirituală

Isus a văzut că oamenii nu aveau nici o călăuzire în viața lor spirituală, fiind lipsiți de direcție (Matei. 9:36).

Alcătuieți un rezumat al condiției spirituale în care se află locuitorii zonei vizate. Există biserici? Care este procentajul celor care frecventează acele biserici sau al celor care se consideră urmași ai lui Hristos? Sunt deschiși pentru Evanghelie? Ce alte grupuri religioase lucrează în zonă? Câte biserici trebuie plantate în zona aleasă, astfel încât fiecare persoană să aibă ocazia să audă și să înțeleagă Evanghelia într-un mod relevant pentru ei și contextul în care se află? (Fă referire la Viziunea PBS, Anexa 4A, “Cunoaște-ți zona țintă”).

C. Ce trebuie să facă oamenii lui Dumnezeu

Domnul ne-a dat porunca de a ne ruga pentru lucrători la secerișul Lui. (Mt. 9:38). După ce a făcut-o El însuși, a găsit lucrători, i-a instruit și i-a trimis, vorbindu-le chiar și despre aspectul

financiar! (Vezi Matei, capitolul 10). Care este, în mod concret, lucrarea la care Dumnezeu vă cheamă pe dumneavoastră sau echipa dumneavoastră pentru a evangheliza o zonă anume? Care este strategia dumneavoastră de rugăciune pentru locuitorii acelei zone? Care sunt resursele (oameni, biserici și tipuri de slujiri) care pot fi mobilizate în vederea evanghelizării zonei alese? Ce rol veți juca dumneavoastră sau echipa dumneavoastră în recrutarea altora pentru rugăciune și evanghelizarea oamenilor din zona vizată?

III. ÎNDRUMĂRI PENTRU PREZENTAREA INFORMAȚIILOR

Informația, prezentată într-un context adecvat, este o unealtă puternică ce poate determina schimbări în perspectiva oamenilor, motivându-i la acțiune. Dimpotrivă, informația prezentată într-un mod deficitar poate provoca situații stânjenitoare, care să conducă apoi la mânie, atitudini defensive și reticență față de schimbare.

Raportul de cercetare poate fi o unealtă eficientă în mâna lui Dumnezeu pentru a transmite și altora grija pentru nevoile zonei țintă și dorința de a-i vedea pe oamenii din zona aceea devenind urmași ai lui Hristos. Este necesar să aveți în vedere următoarele îndrumări:

A. Prezentarea raportului de cercetare

- ◆ Roagă-te pentru înțelepciune. Folosește discreția și nu prezenta datele în mod critic, dacă ele scot în evidență aspecte în care creștinii nu au făcut nimic pentru a ajunge la necreștini.
- ◆ În aceeași manieră discretă nu împărtăși absolut tot, ci numai datele importante, care-i vor ajuta pe oameni să vadă cum pot fi implicați în plantarea de biserici.
- ◆ Stabilește care este forma cea mai bună de prezentare a rezultatelor cercetării tale. Folosește hărți, relatează fapte de viață și prezintă-ți viziunea din perspectiva lui Dumnezeu.

B. Cui trebuie să-i prezinți rezultatele cercetării tale?

- ◆ Împărtășește cu unul sau doi colegi în care ai încredere, ceea ce ai descoperit despre forța și câmpul de lucru. Cere apoi sfatul altor prieteni buni și întreabă-i care este perspectiva lor în legătură cu mobilizarea credincioșilor în vederea plantării de biserici, conform rezultatelor cercetării tale. Nu te lăsa descurajat de reacțiile negative ale celor care spun că cercetarea ta nu se poate pune în practică. Amintește-ți că Isus este cu tine.
- ◆ Împărtășește-o, în particular, persoanelor care dețin poziții de autoritate în biserică, primește apoi girul lor pentru o prezenta și altora. Explică-le liderilor felul în care plantarea de biserici va extinde propria lor lucrare, asigurându-i că, într-o atitudine de supunere față de autoritatea lor, vei căuta să împlinești voia lui Dumnezeu.
- ◆ Urmărește reacția oamenilor și modul în care răspund la provocarea lucrării de plantare a noilor biserici. Caută să-i încurajezi în credința lor pe cei care răspund pozitiv, dar reacționează cu blândețe și înțelepciune la atitudinile negative.
- ◆ Păstrează legătura cu cei care sunt interesați în lucrarea de plantare a bisericilor, urmărind formarea unei echipe.

C. Care sunt scopurile prezentării rezultatelor cercetării?

1. *Compassiune pentru cei pierduți.*

Prezintă informații care arată condiția spirituală disperată a oamenilor. Enumeră fapte de viață pentru a-i sensibiliza pe oameni față de durerea și condiția vieții celor fără Hristos din zona în care s-a efectuat cercetarea.

2. *Rugăciune*

Prezintă nevoile pentru care numai Dumnezeu are soluții reale. Roagă-te pentru lucrători.

3. *Mobilizarea oamenilor pentru a ajuta la plantarea bisericii*

Prezintă informații care să-i determine pe oameni să găsească modalități prin care pot ajuta lucrarea. Fii practic și punctează lucruri specifice pe care le pot face, cum ar fi, lucrarea cu copiii, ajutor la construcție, sprijin financiar și ajutor muzical, evanghelizare sau diferite alte aspecte practice.

4. *Dărnicia*

Specifică clar nevoile tale financiare. Fii deschis și sincer și nu ezita în a le prezenta.

IV. STABILEȘTE MODALITATEA DE RECRUTARE A FORȚEI DE LUCRU

Unul din aspectele lucrării tale de cercetare (Viziunea PBS Anexa 4A, "Cunoaște zona țintă") urmărește identificarea resurselor (forței de lucru) disponibile pentru facilitarea evanghelizării în zona vizată. Comunicând rezultatele cercetării și altora, vei putea mobiliza unele din aceste resurse în plantarea de noi biserici.

A. **Identifică resursele disponibile care vor ajuta la atingerea zonei țintă**

1. *Oamenii*

Cine vrea să se implice? Află care sunt oamenii interesați și dă-le șansa să voluntarieze în lucrarea de plantare a bisericilor. Cât timp pot ei aloca acestei lucrări?

Care este interesul manifestat de membrii bisericii tale în lucrarea de plantare a bisericilor? Cine îi va ajuta? De obicei biserica posedă excelente resurse umane și financiare, existând și practica rugăciunii. Membrii te cunosc deja și în general vor fi mai devotați lucrării pe care dorești să o faci.

2. *Bani*

Care sunt resursele financiare disponibile?

3. *Materiale*

Ce fel de materiale sunt la îndemână, cum ar fi literatură, filme, instrumente muzicale etc.?

C. **Dezvoltă o strategie de mobilizare pentru plantarea de noi biserici**

Ce strategie vei dezvolta pentru a mobiliza forța de lucru? Folosind informațiile prezentate în această lecție, elaborează o strategie de comunicare a rezultatelor cercetării.

IV. STUDIU DE CAZ DESPRE CUM POATE FI FOLOSITĂ CERCETAREA ÎN MOBILIZAREA RESURSELOR

Biserica noastră (Biserica Creștină „Marea Însărcinare”) a fost fondată în Brno, Republica Cehă, în timpul verii anului 1995. Primele încercări de evanghelizare s-au rezumat la vizite din apartament în apartament în scopul completării unui chestionar. Ne-am folosit de aceste ocazii și pentru a împărtăși Evanghelia. O altă metodă a fost prezentarea filmului Isus în diferite centre culturale. Am ajuns, însă, la concluzia că aceste metode de evanghelizare nu erau la fel de eficiente ca în perioada imediat următoare revoluției.

Participând, însă, la seminarul de plantare de biserici din Ostrava, am auzit despre conceptul de „cercetare”. Prin intermediul cercetării doream să descoperim nevoile reale ale oamenilor, încercând apoi să-i abordăm în funcție de acele nevoi.

Am început să ne rugăm în biserică pentru întregul proiect. În ianuarie 1996, am hotărât să vorbim cu oamenii care locuiau în părțile orașului numite Lesna și Kamenny Vrch. Aceste cartiere sunt foarte diferite între ele așa încât aveam posibilitatea să comparăm rezultatele obținute în urma cercetării fiecăruia dintre ele. Am descoperit că în Kamenny, majoritatea locatarilor erau familii tinere cu copii, în timp ce în Lesna existau mai mulți oameni de vârstă mijlocie și bătrâni. Marea majoritate a oamenilor nu doreau să se antreneze în conversații lungi, în special cei din Lesna.

Am procesat rezultatele cercetării noastre cu ajutorul unui computer și le-am trimis tuturor celor care erau interesați de acest studiu. În același timp i-am invitat să participe la diferite evenimente.

Am observat că oamenii din Kemanny erau foarte preocupați de aspectul financiar și, prin urmare, erau atât de ocupați încât, deseori, părinții nu petreceau prea mult timp cu copiii lor. Astfel am ajuns la concluzia că, în ce privește acest cartier, eforturile noastre ar trebui să vizeze în primul rând copiii.

Am început să organizăm jocuri de volei în curtea unei școli primare și am invitat copiii din zonă să vină. În toamna anului 1996, am închiriat o sală de sport și am jucat baschet. După câteva săptămâni, 20-30 de copii veneau în mod regulat. În timpul pauzelor, vorbeam cu copiii, citeam din Scriptură și dădeam mărturie. Unii dintre ei manifestau un real interes, iar doi băieți l-au acceptat pe Isus Hristos.

Taberele de fotbal au început în primăvara anului 1997. Veneau cam 20 de băieți de care se ocupau patru băieți din biserica noastră. În acea primăvară am inițiat și un grup de tineri pentru drumeții. Din toamnă am început să ne întâlnim înăuntru (din cauza vremii), într-un spațiu oferit fără chirie de către primărie. Ne rugăm ca acești copii și părinții lor să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu.

Ca rezultat al cercetării întreprinse, mulți oameni din zonă ne cunosc. Deși nu toți ne plac, unii dintre ei au într-adevăr încredere în noi, lucru care ne bucură. De asemenea mulți oameni din biserica noastră au putut să-și identifice darurile în timp ce lucrau cu copii. Dumnezeu a folosit procesul de cercetare pentru a ne lărgi viziunea și pentru a ne adânci viața de rugăciune. În continuare, ne pregătim să facem cercetare în Kohoutovice, o altă regiune a orașului.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În ce fel a fost folosită cercetarea pentru dezvoltarea unei strategii de plantare de biserici?
- ◆ În ce fel a reușit comunicarea rezultatelor cercetării să mobilizeze resursele umane necesare lucrării de plantare de biserici în acest studiu de caz?
- ◆ Cum poate beneficia lucrarea de plantare de biserici de pe urma comunicării rezultatelor cercetării?
- ◆ Cum ar putea comunicarea rezultatelor cercetării să influențeze relația voastră cu liderii creștini?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Împreună cu echipa de plantatori, treceți în revistă rezultatele cercetării și notați ceea ce credeți că vă arată Dumnezeu în vederea lucrării de plantare de biserici. Împărtășește această chemare la acțiune profesorului tău, mentorului tău, sau oricărei alte persoană pe care o găsești potrivită pentru aceasta.
- ◆ Elaborează o strategie de mobilizare pentru a-i încuraja și pe alții să se alăture eforturilor tale în lucrarea de plantare de biserici. Include în această strategie numele celor cărora dorești să le împărtășești rezultatele cercetării, ce fel de informații vei comunica, și care este modul în care dorești ca aceste persoane să se implice în lucrarea ta (rugăciune, dărnicie, colaborare în echipă etc.) Prezintă profesorului sau mentorului tău această strategie.
- ◆ Implementează strategia ta de mobilizare și împărtășește rezultatele profesorului sau mentorului, chiar pe parcursul următorului modul de pregătire.

BISERICA

LECȚIA 6: NATURA BISERICII

- I. Introducere
- II. Semnificația și utilizarea cuvântului “biserică”
- III. Natura Bisericii

LECȚIA 7: SCOPUL BISERICII

- I. Introducere
- II. Funcțiile unei biserici nou-testamentale
- III. Evanghelizarea și edificarea muncii în echipă

LECȚIA 8: FILOSOFIA LUCRĂRII

- I. Ce este o filosofie a lucrării?
- II. Nevoia unei filosofii de lucru
- III. Priorități esențiale pentru dezvoltarea unei filosofii eficiente a lucrării

ANEXE

- 6A Foaie de lucru: Ce este Biserica?
- 7A Comparație între Biserica Primară și Biserica zilelor noastre
- 8A Foaie de lucru: Dezvoltarea unei filosofii a lucrării
- 8B Model : Declarație de Scop

Natura Bisericii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Toate fazele

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a pune bazele învățării biblice cu privire la natura Bisericii. Biserica va fi descrisă atât ca organism (Biserica universală), cât și ca organizație (Biserica locală).

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să recunoască asemănările și deosebirile dintre Biserica-organism și Biserica-organizație
- ◆ să cunoască învățătura biblică de bază despre Biserică, atât ca organism, cât și ca organizație.
- ◆ să găsească definiții uzuale atât pentru Biserica locală, cât și pentru cea universală și să le analizeze prin prisma contextului și experienței proprii.

☛ Schița lecției

I. Introducere

II. Semnificația și utilizarea cuvântului "Biserică"

III. Natura Bisericii

☛ Anexe

6A Foaie de lucru - "Ce este Biserica?"

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cereți cursanților să discute despre caracteristicile esențiale ale unei biserici locale. Ajutați-i să formuleze o definiție simplă a bisericii locale. Prezentați modele istorice despre rolul Bisericii ca organism și ca organizație. Folosiți activitatea din Foaia de lucru 6A ca punct de inițiere a discuțiilor pentru lecție.
- ◆ Această lecție conține multe subiecte de discuție dispersate pe tot parcursul ei. Îndrumătorul trebuie să se simtă liber să folosească oricare dintre aceste subiecte de discuție, sau chiar pe toate, pentru a-i ajuta pe cursanți să-și clarifice și să reflecteze asupra modului de înțelegere a materialului studiat.

Natura Bisericii

CUM AR TREBUI SĂ ÎNȚELEM BISERICA?

I. INTRODUCERE

Notă pentru instructori: Pentru a prezenta cursanților subiectul lecției, se recomandă activitatea planificată pentru Anexa 6A. Scopul activității este de a ajuta cursanții să răspundă la întrebarea “Ce este Biserica?” și să recunoască faptul că multe din ideile lor despre biserică sunt determinate de tradițiile, prejudecățile, experiențele, convingerile și relațiile lor.

Această lecție se focalizează asupra învățaturii biblice despre natura Bisericii - definiția și descrierea ei. Înțelegând natura Bisericii din punct de vedere biblic vom ajuta plantatorii de biserici să formuleze o definiție corectă a Bisericii, și să pună bazele unor biserici sănătoase, vibrante, relevante din punct de vedere cultural și în mod esențial biblice în natura lor.

II. SEMNIFICAȚIA ȘI UTILIZAREA CUVÂNTULUI “BISERICĂ”

A. Semnificația cuvântului

1. Cuvântul românesc “*biserică*” derivă din latinescul *basilica*, în greacă fiind folosit termenul *kuriakon* (engl. “church”, germ. “kirche”), care înseamnă “aparținând Domnului”. (vezi 1Cor. 11:20; Apoc. 1:10).
2. Cuvântul grecesc tradus prin “*biserică*” - *ekklesia*, înseamnă “o adunare chemată deoparte”.
 - ◆ În limbaj extra-biblic, desemnează “o adunare a cetățenilor liberi chemați laolaltă de către un erald”.
 - ◆ În versiunea grecească a Vechiului Testament (Septuaginta), *ekklesia*, tradusă din cuvântul ebraic *gahal*, înseamnă “o adunare”. Acest cuvânt se folosea adesea atunci când era vorba despre israeliți adunați la un loc cu un scop anume. (Gen. 49:6; Ps. 26:5).
 - ◆ Noul Testament arată o evoluție a termenului de la înțelesul simplu, non-tehnic, la desemnarea poporului lui Dumnezeu. Cuvântul este folosit de 114 ori în Noul Testament. În 92 din cazuri, cuvântul se referă la o adunare locală de credincioși. Cuvântul *ekklesia* este aproape întotdeauna tradus prin “biserică”, “congregație”, “adunare” sau “întâlnire.”

B. Utilizarea cuvântului “*ekklesia*” (biserică) în Noul Testament

1. *Este folosit geografic, desemnând creștini adunați laolaltă*
 - ◆ într-o casă (Col. 4:15);
 - ◆ grupare într-un oraș (1Cor. 4:17; Gal. 1:22; 1Tes. 1:1);
 - ◆ grupări regionale mai mari (Fapte 9:31);
 - ◆ creștini *împrăștiați* de-a lungul unei arii geografice (Fapte 8:1-3); de ex. “biserică din Algeria”.
2. Este folosit pentru a desemna toți credincioșii, indiferent de vârstă sau localizare geografică, care sunt uniți din punct de vedere spiritual cu Hristos, Capul Bisericii (Efes. 1:22-23; Col. 1:18). Un alt termen utilizat este Biserica Universală. Creștinii sunt parte a “Trupului Său”, acesta cuprinzând toți credincioșii în Isus Hristos (1Cor. 12:28; Efeseni 1:22-23; Evrei 12:23), puși deoparte de Dumnezeu, chemați din lume pentru

plăcerea Sa, pentru scopuri bune și îndeplinirea voii Sale eterne (1 Cor. 1:2, Rom. 1:7, 8:28).

C. Utilizarea generală a cuvântului “Biserică” astăzi

Cuvântul “biserică” este folosit în diferite moduri în societate și în cultură pentru a desemna fie o clădire în care au loc activități religioase (“biserică” de la capătul străzii), fie o confesiune sau un grup denominațional, între ai cărui membri s-a stabilit o anumită relație de asociere, de un gen sau altul (Biserica lui Hristos). Același termen se poate referi și la o adunare locală (Biserica Presbiteriană nr.1 din Odesa) sau la o comunitate de creștini (biserică care se întâlnește în casa lui Ion). Cuvântul mai poate desemna totalitatea creștinilor dintr-o anumită țară (Biserica din Rusia), a celor afiliați unui anumit curent de gândire teologică (Biserica Reformată) sau unei practici tradiționale (Biserica Penticostală). Biserica este însăși “Trupul” universal al lui Hristos, credincioșii în viață, cât și cei care au murit în Hristos (“Biserica” lui Isus Hristos). În ce alt mod este folosit cuvântul „Biserică” în contextul tău cultural?

III. NATURA BISERICII

A. Este un organism:

- Într-o organizație, părțile sunt unite la exterior și în mod mecanic, fără să existe neapărat o unitate vitală (de exemplu, un microscop). Spre deosebire de acest fel de unitate, organismul ne ilustrează imaginea unui complex format din părți esențiale care intră într-o relație de dependență reciprocă, toate fiind părtașe vieții comune (de exemplu, ochiul).
- În mod fundamental, Biserica lui Isus Hristos este un organism. Ea este vie, fiind alcătuită din persoane restaurate care au devenit pentru totdeauna copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12; 3:16), părtași ai Duhului Sfânt (Tit 3:5). Între fiecare persoană în parte și Isus, capul de la care Trupul își primește viața (Ioan 14:6), există o legătură spirituală vitală (Coloseni 1:18). În fiecare membru din biserică sălășluiește Duhul Său cel Sfânt (Efeseni 4:30; Romani 8:9-11) care face posibilă rămânerea lui în trup (Ioan 15:1-4; 17:3). Credincioșii în Isus sunt astfel uniți în virtutea acestei relații organice cu Dumnezeu, prin Spiritul lui Hristos, între ei stabilindu-se o profundă unitate spirituală (Efeseni 4:4-6).

De discutat:

- ◆ *Ce pasaje din Biblie descriu relația vie pe care o are un credincios cu Dumnezeu? Dar unul cu celălalt?*
 - ◆ *Care sunt unele din expresiile acestei unități vitale (de exemplu, iubiți-vă unii pe alții - Ioan 13:34-35)?*
- Biserica este o adunare a oamenilor lui Dumnezeu. Ei sunt chemați din lume (Rom. 12:1-2) la Dumnezeu, fiind părtași ai vieții Lui, în unitatea tuturor credincioșilor (Evrei 10:24-25; Fapte 2:42-45). Mai mult decât un club social sau o organizație comunitară, ei reprezintă o seminție împăratească (Fapte 20:28; 1Coloseni 11:22), sfântă înaintea lui Dumnezeu. Membrii ei sunt considerați aleși ai lui Dumnezeu (Efeseni 1:4-5), aparținători Lui (Tit 2:14), sfințiți de El (1Coloseni 1:30) și uniți cu Hristos (2 Coloseni 5:17). Astfel, Biserica este o adunare divină și vie, răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu. Creștinii sunt, așadar, ucenici ai lui Hristos (Matei 28:19), frați și surori în familia lui Dumnezeu (Romani 8:29; 1 Ioan 4:20-21).

De discutat:

- ◆ *Care sunt implicațiile conceptului de biserică-organism în ceea ce privește plantarea de biserici sănătoase și capabile să se înmulțească?*
 - ◆ *Poate un creștin să experimenteze plinătatea vieții lui în Hristos fără a fi în legătură cu alți creștini? Aduceți argumente care să justifice răspunsul vostru. Discutați în grup.*
- Ca și organism, Biserica este universală în scop și există pretutindeni unde se află creștini restaurați. (Matei 28:19-20; Apocalipsa 5:9).

- ◆ Calea prin care poți deveni parte din Biserică este nașterea din nou (Ioan 3:3-5, 16; 1Col. 12:12-13; Romani 6:1-4). Persoana restaurată este primită în familia Bisericii prin Hristos (botez spiritual). Cum înțelegi acest concept?
- ◆ Autoritatea Bisericii este numai Hristos, El fiind Capul Bisericii. (Col. 1:18; Efeseni 1:22).
- ◆ Membrii Bisericii provin din toate naționalitățile - din fiecare trib, națiune sau limbă (Apocalipsa 5:9; Matei 28:19).

De discutat:

- ◆ *Dumnezeu lucrează într-un mod divin în viața fiecărei persoane în parte (2 Cor. 5:9-10; Rom. 14:10).*
 - ◆ *Principiul de guvernare în Biserică este harul (Rom. 1:5; Evrei 4:16).*
 - ◆ *Care sunt consecințele acestui fapt pentru plantarea de biserici în zonele noi evanghelizate, în orașe sau în sate? Dacă se găsește un nou convertit într-un sat, putem să presupunem că Dumnezeu va lucra acolo pentru a naște un întreg "trup" local? Explicați, indiferent dacă răspunsul este afirmativ sau negativ.*
5. Definiția Bisericii ca și organism - "Trupul lui Hristos este compus din persoane individuale care au roluri diferite, dar sunt reciproc dependente unele de altele și sunt guvernate de relația lor cu Hristos, Capul cel Viu." C. Ryrie, *Biblical Theology of the New Testament* [Teologia Biblică a Noului Testament], pag. 191. Reflectează asupra acestei definiții. Ce ai schimba? Care ar fi definiția ta?

B. Metafore biblice care descriu Biserica ca și organism

1. Este o **familie** (1 Tit 3:14-16; Efeseni 3:15). În această familie, Dumnezeu este "Tatăl", Isus este Unicul Său Fiu iar noi suntem fiicele și fiii Săi adoptivi (Ioan 1:12-13, Efeseni 1:5); frați și surori în Hristos (2Tes. 3:15, 1Pet 2:17).
2. Este un **trup** (1 Cor. 12:12ff). Această metaforă este expresia relației organice dintre creștinii individuali ("mădulare") atât cu Biserica ("Trupul") cât și cu Hristos ("Capul"). 1Corinteni 12 menționează caracteristici importante ale acestei unități organice - există unitate, diversitate, interdependență și reciprocitate. Hristos este numit Capul Bisericii. Astfel, El este atât Suveran (Efeseni 1:22) cât și Mântuitor (Efeseni 5:23). Credincioșii sunt "mădulare" ale Sale unite între ele în același fel în care părțile trupului sunt unite cu capul.
3. Este o **turmă** (Fapte 20:28-29). Isus este singurul păstor adevărat (Evrei 13:20-21) care o călăuzește și îi poartă de grijă. Credincioșii sunt "oile" Sale care se supun cârmuirii Bunului Păstor. Pastorii-lideri sunt chemați să fie "co-păstori" (Evrei 13:7, 17), care în numele lui Hristos au grijă de fiecare "turmă", hrănind-o, protejând-o și manifestând într-un mod lipsit de egoism grija pentru ea. (1Petru 5:1-4).
4. Este un **popor** (1Petru 2:9-10). Relația dintre membrii Bisericii lui Hristos nu are în vedere apartenența etnică sau rasială a acestora, ci se fondează pe noua lor moștenire ca și "seminție" sfântă. "Israelul lui Dumnezeu" (Galateni 6:15-16) se referă la poporul lui Dumnezeu, oameni care sunt "o nouă creație" în El.
5. Este o **mireasă** (Efeseni 5:25-33; Apocalipsa 21:2; Ioan 3:29). Astfel, ea este iubită de Hristos și supusă Lui. El este mirele care și-a dat viața pentru ea.
6. Este o **clădire (templu viu)** (Efeseni 2:20; 4:11). Temelia este pusă de Dumnezeu și de apostoli, "piatra din capul unghiului" fiind Hristos. Este asemănată cu un templu sfânt (1Cor. 3:16-17), care crește (Efeseni 2:21-22) și este în esență spiritual (1Pet 2:5), credincioșii fiind pietrele vii ale templului.
7. Este o **preoție** (Apocalipsa 1:5-6). Sursa acestei preoții este Isus. Toți credincioșii fac parte din această preoție (1Pet 2:5-9). Astfel credincioșii sunt aleși, sfinți și de obârșie împărătească. În calitate de preoți, credincioșii pot veni cu încredere în prezența Regelui (Evrei 4:16) pentru a-l sluji lui Dumnezeu aducând jertfe sfinte și plăcute înaintea Lui (Rom 12:1-2; Evrei 13:15).

8. Este o **mlădiță** (Ioan 15:1-16). Această metaforă exprimă unitatea organică a credincioșilor cu Isus și interdependența acestei relații, cât și rolul lor de a aduce roadă care să rămână. Vezi, de asemenea, Romani 1:17-24.

Această listă a metaforelor bisericii nu este completă. Ce alte metafore ale Bisericii mai găsiți menționate în Scriptură?

C. Implicațiile conceptului de biserică-organism rezultate din metaforele biblice

1. Ca organism, Biserica nu este statică sau neschimbătoare, ci vie, dinamică, într-o permanentă transformare, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor mereu noi ale prezentului. Nu există formă sau structură aparte care să o poată constrânge. Ea se pliază oricărei culturi, iar formele pe care le poate lua trebuie să se fundamenteze în Scriptură, fiind inspirate prin călăuzirea Duhului Sfânt în funcție de situația culturală specifică căreia i se adresează. Numește câteva forme relevante pe care Biserica le îmbracă în țara ta, forme care sunt de factură nouă și constituie o înprospătare. Care ar fi câteva exemple de forme învechite de biserici? De ce sunt "învechite"? Care este suportul biblic al promovării unor forme noi în Biserica de astăzi?
2. Deoarece Biserica este un organism, viața, direcția, sănătatea cât și interdependența părților depind de Capul ei. Isus este Capul Bisericii, Domnul Înviat al Sfinților. Duhul Sfânt este cel ce dă viața Sa poporului Său în procesul regenerării. Biserica-organism nu poate să existe și să trăiască separată de Capul ei, Hristos, și de prezența și puterea Duhului Sfânt. Care sunt implicațiile acestui fapt pentru biserica locală (organizată)? Poate o biserică să "trăiască" fără Hristos, Capul sau fără prezența Duhului Sfânt?
3. Fiecare metaforă biblică a Bisericii are o aplicație în zilele noastre. Gândiți-vă la cel puțin trei implicații pe care fiecare metaforă biblică o are în plantarea de biserici. De exemplu, care dintre caracteristicile unei familii sănătoase sunt aplicabile în cazul bisericii care urmează a fi plantată? Se poate spune că membrii unei familii a) își poartă de grijă unul altuia, b) depind unul de celălalt, c) lucrează împreună pentru binele comun. Așadar, ar trebui să căutăm să implementăm aceste calități noi congregații pe care dorim să o înființăm. Cum ar putea o perspectivă "disfuncțională" sau experiența negativă a vieții de familie să influențeze viața bisericii? Lideri autoritari? Secrete de familie nemărturisite? Probleme perpetuate de generații?

D. Este o organizație

1. Deși este un organism, trupul omenesc are o anumită organizare fiind compus din părți individuale care lucrează împreună pentru binele comun. Aceste părți sunt legate prin sisteme diferite, create de Dumnezeu pentru a-l ține în viață și pentru a funcționa corect. Toate părțile au în comun provizii de hrană și oxigen, fiind interconectate la un centru comun de control, creierul. Fără această organizare trupul nu ar putea exista (fără viață, părțile nu mai funcționează, iar trupul moare).
2. Cu toate acestea, pentru a se putea exprima, Biserica-organism necesită o anumită formă de organizare. Scrierile apostolului Pavel conțin referințe numeroase cu privire la adunări organizate de credincioși în anumite localități. În aceste comunități organizate de creștini, anumite funcții erau evidente — Cuvântul lui Dumnezeu era predicat și învățat, exista părtășie, se făceau rugăciuni și se închinau lui Dumnezeu, practica sacramentele și îi evanghelizau pe cei pierduți. **Expresia fundamentală a bisericii organizate în Noul Testament era biserica locală**. Deși Biserica a dezvoltat în timp structuri organizaționale mai mari și mai complexe decât comunitatea locală de credincioși (diferite forme de conducere a bisericii, cu lideri regionali), Noul Testament vorbește puțin despre asemenea structuri, urmărind cu precădere organizarea bisericii locale (ca organism). Reflectați asupra acestor caracteristici organizaționale ale bisericii locale.
 - ◆ Începturile ei se identifică cu Rusaliile (Fapte 2);
 - ◆ Continuitatea creșterii se observă din Faptele Apostolilor până la Epistole și Apocalipsa (Fapte 9:4; 20:28);

- ◆ Avea ore de întâlnire stabilite (Fapte 20:7);
 - ◆ Liderii erau aleși (Fapte 14:23);
 - ◆ Se practica disciplina colectivă (1Cor 5);
 - ◆ Se adunau bani pentru nevoi practice (2Cor 8-9).
3. Biserica locală, într-un sens real, este o miniatură a Bisericii universale. Ca să fii membru sau parte a Bisericii universale (organismul) trebuie să fii în mod divin înrudit cu Hristos. Condiția esențială a apartenenței la o biserică locală este aceeași - unitatea cu Hristos: nașterea din nou. Prin acest botez spiritual, orice persoană poate deveni parte vie din Biserica (organismul) Universală.

De discutat:

- ◆ *Botezul credinciosului a fost și este văzut de multe tradiții ca modul în care persoane individuale intră în biserica locală vizibilă. Prin botez aceste persoane proclamă public identificarea lor cu moartea, înmormântarea și învierea lui Hristos. Când este potrivit să te botezi?*
4. Exemple de organizare ale Bisericii Primare manifestate în adunările locale:
- ◆ numărul de convertiți este cunoscut (Fapte 2:41,44);
 - ◆ sunt asigurate condiții speciale pentru văduve (1Tit 5:9);
 - ◆ sunt aleși lideri oficiali (Fapte 6:2-5; 14:23; Tit 1:5-7);
 - ◆ organizarea crește în funcție de nevoi (Fapte 6; 15:6-9, 22);
 - ◆ în scrierile apostolice au fost identificate biserici individuale (Romani, Tesaloniceni, Efeseni etc.).
5. Organizarea, deși găsită în Scriptură, este în mare parte determinată de cultură. Diferitele confesiuni, asociații, ierarhii și sisteme s-au dezvoltat în Biserică ca forme de organizare. Acestea nu au fost prescrise de Biblie ci s-au născut din controverse teologice, necesități practice și preferințe personale. Pe măsură ce Biserica creștea și se multiplica în timpul apostolilor, structura socială a Bisericii s-a schimbat pentru a face față acestei creșteri, decentralizării și diversității etnice. În cartea Faptele Apostolilor, se poate observa progresul în structură de la părțile neoficiale, organizate în case, la asociații mai formale ale adunărilor locale (începuturile structurilor denominaționale). De exemplu, biserica din Ierusalim avea un consiliu formal avându-l ca lider pe Iacov. Biserica locală din Efes pare să fi avut un corp colectiv de presbiteri (Fapte 20:17). Aparent Pavel avea autoritatea de a identifica și instrui liderii pentru noile biserici din Asia Mică. El i-a dat și lui Tit responsabilitatea de a numi presbiteri în Creta, iar lui Timotei i-a dat responsabilitatea pregătirii liderilor în biserica din Efes.

De discutat:

- ◆ *Există vreo structură organizațională făcută de om și sfințită apoi de Dumnezeu? Ne conduce Dumnezeu spre stabilirea anumitor forme organizaționale?*
 - ◆ *Sunt anumite forme de biserici mai biblice decât altele? Există libertatea de a dezvolta "structuri" bisericesti locale bazate pe cultură sau pe modele contraculturale? Există vreo "formă" de biserică eternă în natura ei?*
6. Definiția Bisericii Organizate (biserica locală) - "o adunare organizată de credincioși (botezați) în Isus Hristos dintr-o anumită localitate, în cadrul căreia Cuvântul lui Dumnezeu este predicat și practicat, iar sacramentele sunt respectate". Radmacher, *The Nature of the Church (Natura Bisericii)*, pag 324. Reflecțai asupra definiției. Sunteți de acord cu ea sau nu? Ce altă definiție ați propune?

E. Implicațiile înțelegerii Bisericii atât ca ORGANISM cât și ca ORGANIZAȚIE

1. Membrii Bisericii Universale trebuie să fie regenerați; membrii bisericilor locale trebuie, la rândul lor, să fi trăit experiența regenerării, dar în realitate lucrurile pot să fie diferite (Rom.1:6,7; 1 Cor.1:2; Mat.13:24-30). Care sunt, așadar condițiile de calificare pentru stabilirea calității de membru? Pentru botez? Pentru împărtășire? Pentru o poziție de conducere? Pentru disciplina în Biserică?
2. Ordinea era cu siguranță una din caracteristicile Bisericii Noului Testament. În același fel, biserica locală organizată trebuie să funcționeze după o „ordine”. Putem observa ordinea în închinare (1Cor.11:34), în exercitarea conducerii (Tit1:5) cât și în folosirea darurilor spirituale (1Cor.14:40). Cum este înțeleasă “ordinea” în contextul tău cultural? În ce fel se manifestă dezordinea în biserica locală? Ce rol joacă forma și funcția în această problemă? Credeți că este o chestiune de reguli exterioare sau de atitudini interioare? Pentru ca o biserică să crească, trebuie să dețină structură și ordine. Care este locul conducerii în această dinamică? Care sunt funcțiile ei, atunci când se face referire la biserica “organizată”? Enumeră cel puțin cinci.
3. Biserica trebuie să aibă un popor unit. Biserica locală ar trebui să oglindească în exterior unitatea spirituală a Trupului lui Hristos. Unitatea ar trebui să fie ocrotită de către lideri, Efes. 4:3. Cum s-a dezvoltat “unitatea”? S-a menținut? S-a pierdut? Cum este unitatea exprimată în mod practic în biserica locală? Dar în alte biserici și organizații creștine? Cum este ea printre cei nemântuiți? Când sunt nepotrivite eforturile de a încerca să faci unitate într-o adunare locală? Care este diferența dintre unitate, uniune și uniformitate? Cum este unitatea creștină exprimată în timpul slujbelor, închinării, părtășiei, evanghelizării, acțiunilor sociale?
4. Ce alte implicații posibile ar mai fi pentru biserică, înțeleasă atât ca organism, cât și ca organizație? Alocați un interval de timp pentru a discuta aceste aspecte în grupuri mici. Împărtășiți rezultatele discuțiilor voastre cu alții.

Activitate de încheiere în clasă: Reluați foaia de lucru folosită la începutul lecției (Anexa 6A). Cum s-a modificat definiția voastră despre Biserică în urma acestei lecții?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Poate un creștin să fie membru al Bisericii universale invizibile (Trupul lui Hristos) și să NU fie parte a părtășiei unei biserici locale? Explicați răspunsul, indiferent dacă este pozitiv sau negativ.
- ◆ Ce trebuie să facă o persoană pentru a deveni parte a Bisericii lui Isus Hristos (Trupul lui Hristos)? Argumentați răspunsul cu ajutorul Scripturii. Ce trebuie să facă o persoană pentru a deveni parte a bisericii locale? Care este modul în care unele biserici pot pune sarcini inutile și restricții asupra credincioșilor care doresc să se implice într-o biserică locală?
- ◆ După părerea ta, când este o biserică locală acceptată în ochii lui Dumnezeu ca viabilă? Care trebuie să fie caracteristicile unei biserici nou-testamentale pentru a fi o biserică sănătoasă din punct de vedere biblic? Care sunt condițiile de bază pe care biserica trebuie să le îndeplinească pentru a se considera organizată? Când (dacă vreodată) o biserică locală încetează să mai fie o biserică nou-testamentală, sănătoasă din punct de vedere biblic? Când este apostată?
- ◆ Poate un creștin să aibă “părtășie” cu creștini care au o teologie și o practică diferită de ale lui? Când și în ce condiții este posibil acest lucru? Enumerați câteva dintre aspectele pentru care credincioșii se separă. Aceste aspecte pot viza forme, culturi, naționalități, tradiții diferite. Ce argumente biblice puteți cita pentru “separarea” justificată a bisericilor creștine? Care este elementul care poate aduce restaurarea părtășiei între grupurile separate?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Recapitulați această lecție și alcătuiți o listă de calități care trebuie să fie caracteristici ale noii biserici locale. Bazați-vă răspunsurile pe texte biblice. Care sunt calitățile esențiale ale unei

biserici nou-testamentale? Dezvoltați propriile definiții ale bisericii locale și Bisericii universale. Fiți gata să confrunțați aceste definiții cu părerea profesorului sau mentorului dumneavoastră.

- ◆ Analizați biserica din care faceți parte în prezent. Care sunt componentele bazate pe practicile culturale și care sunt biblice în natura lor? Care dintre practicile bisericii au baze biblice clare și care sunt mai degrabă de natură culturală?

BIBLIOGRAFIE:

- ◆ Cook, Dr. Robert, *“Unpublished Notes on Ecclesiology.”* Western Seminary; Portland, OR, 1980.
- ◆ Getz, Gene. *Sharpening the Focus of the Church.* Chicago, IL: Moody Press, 1975.
- ◆ Hodges, Melvin L. *The Indigenous Church.* Springfield, MO: Gospel Publishing House, 1953.
- ◆ Lightner, Robert P. *Handbook of Evangelical Theology.* Grand Rapids, MI: Kregel, 1995.
- ◆ Radmacher, E. *The Nature of the Church.* Portland, OR: Western Baptist Press, 1972.
- ◆ Ryrie, Charles. *Biblical Theology of the New Testament.* Chicago, IL: Moody Press, 1986.
- ◆ Saucy, Robert. *The Church in God’s Program.* Chicago, Ill: Moody Press, 1972.

Foaie de lucru:

CE ESTE BISERICA?

Care este primul lucru la care vă gândiți în momentul în care auziți rostindu-se cuvântul “biserică”? Împărțiți participanții în grupuri mici sau formați un singur grup; cereți participanților să identifice ideile sau componentele cheie ale “bisericii”. Folosiți întrebările din această foaie de lucru ca ghid pentru discuții. La sfârșitul lecției, recapitulați această foaie de lucru și observați în ce măsură s-a produs vreo schimbare în concepția studenților despre biserică.

CINE ESTE INCLUS SAU EXCLUS DIN BISERICĂ?

CE FACE SAU NU FACE BISERICA?

ENUMERAȚI 10 CARACTERISTICI ALE BISERICII:

CONTEAZĂ UNDE, CÂND SAU CÂT DE DES SE ÎNTÂLNEȘTE?

CE SE POATE SPUNE DESPRE CONDUCERE? IDENTIFICAȚI CALITĂȚILE NECESARE LIDERILOR ȘI CARE ESTE ROLUL LOR.

Funcțiile Bisericii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Câștigarea sufletelor

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a determina care sunt funcțiile de bază ale Bisericii nou-tesamentale în raport cu scopurile sale biblice de evanghelizare și edificare.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea cunoștințelor din această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să fie conștient de rolul său ca lider și plantator de biserici în înființarea unei biserici care să exercite funcțiile specifice bisericii nou-testamentale;
- ◆ să cunoască funcțiile de bază ale bisericii nou-tesamentale în conformitate cu scopul ei;
- ◆ să reflecteze asupra principiilor vitale de evanghelizare și edificare în contextul plantării de noi biserici.

☞ **Schița lecției**

- I. Funcția și scopul
- II. Funcțiile unei biserici nou-testamentale
- III. Evanghelizarea și edificarea muncii în echipă

☞ **Anexă**

7A. Comparație între Biserica nou-testamentală Primară și Biserica din zilele noastre

☞ **Lista figurilor**

7.1 Interdependența dintre Biserica Adunată și Biserica Răspândită

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Cereți studenților să încerce să determine cât mai multe funcții ale Bisericii cu puțință. Ajutați-i să identifice forme culturale de implementare a acestor funcții și de eficientizare a acestor forme în contextul lor.

Funcțiile Bisericii

INTRODUCERE LA FUNCȚIILE BISERICII

I. FUNCȚIA ȘI SCOPUL

A. Ce este o “funcție”?

O funcție este o activitate sau o acțiune care contribuie la împlinirea unui scop stabilit. De exemplu, mâna și brațul funcționează sau lucrează împreună pentru a realiza un număr de sarcini, de ex.: a duce mâncarea la gură, (scopul: subzistența trupurilor noastre); îmbrăcarea trupului (scopul: protecția împotriva factorilor de mediu); mânuirea uneltelor la locul de muncă (scopul: a lucra pentru câștigarea salariului); adoptarea unor poziții în închinare și rugăciune (scopul: a exprima relația spirituală cu Dumnezeu și cu ceilalți). Există și alte activități sau acțiuni pe care credincioșii sunt chemați să le realizeze atât în mod individual cât și colectiv. Aceste funcții (activități, lucrări) sunt lămurite în Scriptură și este vital ca fiecare plantator de biserică să le înțeleagă, deoarece biserica ce urmează a fi plantată trebuie să aibă atât o temelie biblică sănătoasă cât și relevanță culturală. Aceste activități ar trebui înțelese în contextul scopului existenței Bisericii.

B. Revizuirea scopului Bisericii

În Manualul 1, am discutat despre scopul Bisericii ca având trei focalizări de bază:

1. *Preamăria lui Dumnezeu (scopul absolut)*

Slava lui Dumnezeu este scopul absolut al întregii creații. Slava Sa reprezintă tot ceea ce este adevărat despre El - natura, calitățile, caracterul, acțiunile, scopurile și lucrarea Sa. Glorificarea lui Dumnezeu Însuși este ținta supremă pentru care a fost creat omul și scopul cel mai înalt al Bisericii (Rom. 15:6,9; Efes. 1:5-7; 2Tes. 1:12; 1Pet. 4:11). Dumnezeu va fi în mod desăvârșit glorificat în momentul în care Satan va fi aruncat în iazul de foc, iar Mireasa lui Hristos va fi pregătită pentru părăsirea ei veșnică cu Isus (Apocalipsa 20-22; Psalmi 67:3-4).

2. *Evangelizarea celor pierduți (scop extern)*

Biblia ne învață că principalul scop extern al Bisericii constă în mandatul acesteia de a comunica lumii Evanghelia. Hristos a întemeiat Biserica Sa pentru a umple națiunile cu slava Sa: mesajul mântuirii, prezența poporului Său prin fapte de răscumpărare și prin plantarea de noi comunități bisericești (Mat. 28:18-20; Fap. 1:6-8; Luc. 24:44-49). Obiectivul lui Dumnezeu pentru omul nemântuit este ca acesta să cunoască mântuirea Sa (1Tit 2:4), și să fie găsit “în Hristos” (în relație cu Fiul Său - 2Cor. 5:17). Când Biserica își împlinește mandatul său evanghelic, ea îl glorifică pe Dumnezeu (Mat 5:16).

3. Edificarea lucrătorilor (scop intern)

Biblia ne învață că Biserica are un scop funcțional intern: zidirea membrilor săi pentru a face lucrarea de slujire (Efes. 4:11-16; 1Cor. 14:26; Rom. 14:19). Acest obiectiv se mai numește sfințire, creștere și maturitate spirituală. În măsura în care Biserica se angajează în activități care îi conduc pe membrii săi spre maturitate spirituală („asemănarea cu Hristos”- Col. 1:27-29; Efes. 4:13), ea își împlinește mandatul intern de edificare și îl glorifică pe Dumnezeu (Ioan 15:8; 1Tes. 4:3). Acest scop nu este mai puțin important decât scopul său evanghelic ci este co-egal și interdependent. Oricum, creșterea credincioșilor spre maturitate spirituală servește scopului precedent, de evanghelizare a celor pierduți. În acest sens edificarea lucrătorilor reprezintă un scop funcțional.

Aceste două scopuri de **EVANGHELIZARE** și **EDIFICARE** sunt fundamentale pentru înțelegerea funcțiilor sau activităților unei biserici nou-testamentale. Exact așa cum Isus L-a proslăvit pe Dumnezeu, împlinind lucrarea pe care Dumnezeu Tatăl I-o încredințase (Ioan 17:4), și noi Îl proslăvim pe Dumnezeu în măsura în care împlinim lucrarea pe care El ne-a încredințat-o (Ioan 17:22,23).

II. FUNCȚIILE UNEI BISERICI NOU-TESTAMENTALE

A. Închinare: Preamăria lui Dumnezeu

Funcția închinării este de a ne concentra atenția asupra persoanei lui Dumnezeu și lucrării Sale în mijlocul nostru. Această funcție este atât jubiliară cât și contemplativă în natura ei. Include mărturisirea personală și colectivă a păcatelor, pocăința, lauda și adorarea, raportarea personală a fiecărei persoane la Dumnezeu. Actele de închinare sunt atât colective cât și individuale. Ele includ următoarele activități:

- ◆ Rugăciune individuală și colectivă - (Rom. 12:10-13; Fil. 4:6, 1Pet. 4:7-10; Iac. 5:13-16);
- ◆ Cântare colectivă (Efes. 5:19; Col. 3:16);
- ◆ Dărnicie colectivă - credincioșii obișnuiau să dea o parte din timpul lor, talentele și finanțele personale pentru a sprijini lucrarea de slujire și pe cei desemnați de Dumnezeu să păstorească Biserica Sa (Gal. 6:6-10; Fap. 2:44-45; Fil. 1:5; 2Cor. 8:3-4);
- ◆ Citirea publică a Scripturilor (1Tit 4:13);
- ◆ Luarea mesei în comun (Fap. 2:42, 46-47). Legată de aceasta era și practica Cinei Domnului sau a împărtășaniei (Mat 26:26-29; 1Cor. 11:23-34).

De discutat: Ce alte activități sunt implicate în închinarea colectivă? Cum se aplică acest lucru în viața personală a creștinului?

B. Evanghelizare: Scopul principal al Bisericii răspândite

Atunci când creștinii care fac parte dintr-o comunitate trebuie să părăsească părtășia acesteia, o fac doar în scopul evanghelizării lumii în care locuiesc. Cuvântul evanghelizare vine din grecescul *euaggelidzo*, care înseamnă “a aduce sau a predica Vestea Bună”. Sensul de bază al cuvântului *a evangheliza* are în vedere atât conținutul mesajului de comunicat cât și procesul de comunicare al acestui mesaj (Fap. 5:42).

Cuvintele și expresiile care descriu funcțiile sau activitățile de evanghelizare ale Bisericii răspândite din Noul Testament includ următoarele:

- a) Ei au vorbit (Fap. 4:1,31) - descrie modul în care mesajul creștinismului a fost transmis. Ei *au vorbit* “Cuvântul” “în numele lui Isus”, cu “îndrăzneală”.
- b) Ei au anunțat sau au proclamat public mesajul Evangheliei. Modalități prin care care comunicau apostolii (Fap. 26:23; 10:40-42).
- c) Ei au declarat (Fap. 20:20) mesajul Evangheliei. Aici evanghelizarea înseamnă predicare (Fap. 8:5-6).
- d) Ei i-au convins pe oameni (Fap. 28: 23-4; 19:8).

- e) Ei i-au învățat pe alții Evanghelia (Fap. 4:2; 5:21).
- f) Ei au mărturisit în mod solemn (Fap. 2:40; Fap. 1:8).
- g) Ei i-au lămurit pe cei nemântuiți (Fap. 17:2-3). Aici se poate vedea accentul care s-a pus pe o discuție plină de sens, chiar dezbateri, și care poate constitui o bază pentru evanghelizarea apologetică.

În Epistole, evanghelizarea era privită în contextul întregii vieți a credinciosului (1Pet. 2:18, 3:15-16; 1Tit 6:1; 1Cor. 10:31-33; 2Cor. 2:16) afectând relațiile de afaceri ale acestuia (1Tes. 4:11), viața de familie (1Pet. 3:1), relațiile cu alți creștini din Biserică (Fap. 2:42-47), viața socială (1Cor. 10:31-33), și viața în general (2Cor. 3:2; Rom. 13:9; Col. 4:5-6). Pe scurt, evanghelizarea a fost scopul explicit al creștinului în lume.

Noul Testament reflectă patru moduri generale de evanghelizare. Observați cum toate aceste tipuri de evanghelizare au fost folosite pentru a pătrunde și transforma societatea, la toate nivelele ei. Evanghelizarea, de asemenea, a dus la multiplicarea bisericilor în întreaga Asie Mică.

- 1) Evanghelizarea prin exemplu personal - se referă la mărturia vieții credincioșilor printre cei nemântuiți (2Cor. 2:16; 1Pet. 3:15) fiind, în primul rând, un apel la sentimente. Se mai numește și evanghelizare "personală" sau prin "prietenie".
- 2) Evanghelizarea prin proclamație - se referă la credinciosul care duce mai departe mesajul Evangheliei (Col. 1:28). Oamenii nu pot fi mântuiți decât prin Cuvântul predicat al Evangheliei (Rom. 10:9-17). Acesta face apel în primul rând la minte.
- 3) Evanghelizarea prin persuasiune - are în vedere un apel la voință pentru a convinge oamenii să creadă în Hristos (Fap. 28:23-24), deși Pavel a menționat că Evanghelia nu a fost predicată doar prin dispute persuasive (1Cor. 2:4).
- 4) Evanghelizarea prin putere - prezența semnelor și minunilor a fost folosită de Dumnezeu împotriva puterilor demonice (vezi Fapte 19ff pentru un astfel de exemplu). Mulți cred că evanghelizarea prin "putere" a fost lucrarea lui Dumnezeu în timpul Noului Testament; alții cred că Dumnezeu lucrează cu putere acolo unde este nevoie să se pătrundă pe teritoriul inamicului. Cum situezi tu acest mod de evanghelizare în plantarea de biserici de astăzi?

De discutat: Cum evanghelizează credincioșii în mod eficient pe cei pierduți în contextul tău cultural? Ce fac ei pentru a realiza aceasta, astfel încât oamenii să ajungă la o cunoaștere reală a lui Hristos, să se pocăiască de păcate și să se alăture Bisericii lui Hristos? Cum pot lucra aceste tipuri diferite de evanghelizare în situația ta?

Două principii de luat în considerare cu privire la funcția evanghelizării:

- 1) Oamenii au nevoie de "căi bătătorite" sau programe care să-i ajute să-și împlinească funcția evanghelică. Ar trebui să fie responsabilitatea plantatorului de biserici nu numai de a fi modelul unui stil de viață evanghelic dar și de a instrui și echipa în mod adecvat copiii lui Dumnezeu cu metode sau „unelte” care să-i ajute la îndeplinirea acestui scop sau funcție în viața unei biserici noi. Câteva exemple de programe evanghelice includ: filmul Isus, evanghelizarea prin explozie, studii biblice ținute în case cu grupuri mici sau cruciadele de evanghelizare. Ce alte programe cunoști? Enumeră-le. Care metode sau programe evanghelice sunt cele mai eficiente în contextul tău? Care sunt ineficiente? De ce?
- 2) Rolul acțiunilor sociale, al programelor umanitare și de caritate este fundamental în lucrarea de evanghelizare. Gândiți-vă la ceea ce a spus Isus în acest pasaj din Luca 10:25-37. Oamenii nu sunt interesați în ceea ce știi despre Dumnezeu până când nu văd că-ți pasă personal de ei. Când oamenii lui Dumnezeu răspund la nevoile altora, arătându-le dragoste și grijă autentică, se vor deschide numeroase ocazii de a împărtăși Evanghelia. Nu este oare acesta motivul pentru care multe religii, inclusiv islamul, înregistrează în zilele noastre o creștere atât de dramatică în estul Europei și în Asia? Reflectați asupra acestui comentariu. Sunteți de acord sau nu? De ce?

De discutat: Care sunt alte exemple din Scriptură legate de această abordare a evanghelizării? Care sunt nevoile tangibile ale oamenilor în contextul tău sau în sfera ta de influență? Ce poți face tu personal pentru a întâmpina nevoile acestor oameni? Cum poți determina practicarea acestui tip de evanghelizare în noua biserică plantată?

C. Scopul primar al Bisericii

Când oamenii lui Dumnezeu se unesc, formând o comunitate locală de credincioși, o fac pentru a se zidi unul pe celălalt. Cuvântul "edificare" vine din grecescul *oikodomeo*, "a zidi, a monta, a construi" și este folosit în Efeseni 4:16 referindu-se la "zidirea" Bisericii. Alte cuvinte care descriu acest scop sunt pregătirea (Efes. 4:12) și învățarea (Col. 1:28; Tit 2:3).

Funcțiile sau activitățile Bisericii aflate la un loc au în vedere edificarea credincioșilor, constând în îndeplinirea poruncilor de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu, și anume părtășia, practica sacramentelor și închinarea colectivă.

- 1) **Învățarea și instruirea din Scripturi** (1Pet. 2:2; Mat 28:18-20; Fp. 2:42). Duhul Sfânt lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru a produce sfințenie, maturitate și creștere spirituală. Care sunt modalitățile sau metodele după care se face instruirea din Cuvântul lui Dumnezeu?
- 2) **Părtășia.** Această activitate se referă la vitalitatea relațiilor interpersonale. Cuvântul grecesc *koinonia* este tradus prin "părtășie" și se referă la calitatea relațiilor dintre credincioși (Fp. 2:42-43; 1Ioan 1:3). Studiază diferitele afirmații de tip „unul altuia” sau „unul cu celălalt” din Noul Testament pentru a înțelege mai bine funcția părtășiei în biserică nou formată. Doctrina și lucrarea darurilor duhovnicești au la bază același principiu al edificării semenilor. Părtășia include ucenicizarea și îndeplinirea nevoilor credincioșilor (Fp. 2:44-45).
- 3) **Practicarea sacramentelor:** Primele două sacramente practicate de biserică nou-testamentală au fost Cina Domnului (Comuniunea) (Mat 26:26-29; 1Cor. 11:23-34) și botezul (Mat. 28:19-20). În Biserica Primară, practica Cinei Domnului includea și luarea mesei împreună (Fp. 2:42, 46-47; 1Cor. 11:28-34; Mat 26:26). Ambele au fost și sunt practicate de către bisericile locale. Ele reprezintă, de asemenea, acte de închinare.
- 4) **Rugăciunea:** Biserica primară petrecea mult timp în rugăciune colectivă (Fp. 2:42). Rugăciunea este atât un act de închinare cât și parte a activității bisericii locale.

De discutat: Studiază Fapte 2 - 5. Caută să identifiți cele trei funcții de bază ale bisericii locale care contribuie la edificarea ei. Care ar putea fi expresia acestor funcții în contextul bisericii pe care o plantezi? Ce forme iau acestea în societatea de astăzi? Care sunt funcțiile secundare pe care le poți observa în aceste pasaje?

D. Îndrumări pentru edificarea eficientă a bisericii

Principiile următoare sunt îndrumări care urmăresc să ajute procesul de edificare a bisericii locale. Cum s-ar putea aplica aceste principii la noile biserici plantate în contextul tău? Ce se poate întâmpla dacă aceste principii sunt ignorate? Care sunt exemplele biblice pentru fiecare din aceste principii?

- 1) **Biserica locală este contextul necesar maturizării spirituale personale și colective.** Creștinii nu pot crește puternici și sănătoși în afara unui trup viu de credincioși, unde funcțiile vieții nou-testamentale sunt active și unde credința, dragostea și speranța sunt evidente (1Cor. 13:13).
- 2) **Credincioșii au nevoie de o cunoaștere de bază a Cuvântului lui Dumnezeu și de una mai profundă, pentru a crește spiritual.** Accentul acestei instruiți trebuie să se pună pe ascultarea și împlinirea Cuvântului învățat, atât la nivel individual cât și colectiv, și nu doar pe acumularea de noi informații, fie ele și de natură spirituală (Ioan 13:17).
- 3) **Credincioșii au nevoie de ocazii pentru a-și dezvolta darurile, talentele și capacitățile în contextul slujirii celor mântuiți și a celor nemântuiți.** Este responsabilitatea principală a conducerii de a echipa și direcționa credincioșii într-o

implicare eficientă în slujire, din care să rezulte maturizarea întregului trup și creșterea spirituală a indivizilor.

- 4) **Calitatea vieții personale și de familie se reflectă direct în statura oricărei biserici locale.** Membrii care au învățat să se supună conducerii devin ucenici care vor ști să-și asume responsabilități, contribuind la dezvoltarea calității relațiilor în biserica locală.
- 5) **Formele și structurile noi se întrebunțează pentru a aplica principiile biblice în contextul lumii de astăzi.** Lucrările spirituale cum ar fi închinarea, părtășia și instruirea în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie relevante în contextul cultural actual.

Notă: Principiile de mai sus au fost adaptate după Gene Getz, Sharpening the Focus of the Church pag. 108-120. (Vezi Bibliografia)

III. EVANGHELIZAREA ȘI EDIFICAREA PRIN MUNCA ÎN ECHIPĂ

Aceste scopuri și funcțiile lor corespondente nu sunt separate ci interconectate. Copiii lui Dumnezeu se zidesc unul pe celălalt pentru ca apoi să înfăptuiască lucrarea de evanghelizare. (Vezi Figura 7.1). Cu înzestrarea primită, copiii lui Dumnezeu se răspândesc pentru a face lucrarea de slujire și misiune. Biserica adunată la un loc are funcții sau activități distincte care sunt lămurite în Scriptură. Biserica răspândită are, la rândul ei, activități și funcții distincte, care contribuie la atingerea scopul său. Aceste scopuri, funcții, activități și obiective sunt interconectate, fiecare dintre ele dăruind sens și viață celorlalte, în funcție de călăuzirea și lucrarea Duhului Sfânt. Când unul din scopuri lipsește sau nu este bine delimitat, sănătatea bisericii are de suferit, iar lucrarea ei devine ineficientă și irelevantă. De exemplu:

- ◆ **Biserici deficitare în evanghelizare:** Când o biserică este focalizată doar înspre interior și evită să misioneze, ea este ca un râu care are un punct de izvorâre dar căruia îi lipsește gura de vărsare. Asemenea Mării Moarte din Israel, o astfel de biserică va muri în cele din urmă. Membrii unei astfel de biserici tind să se plângă mereu unul de altul, de liderii bisericii și de biserică, în general. Credincioșii sunt adesea deprimăți și descurajați, neavând credința că Dumnezeu îi poate folosi. Tradițiile, regulile și regulamentele, frica de schimbare și controlul exercitat asupra semenilor devin mai importante decât câștigarea sufletelor pierdute. Sănătatea spirituală a credinciosului este condiționată de dăruirea lui față de semenii. De ce ajung bisericile noastre atât de focalizate spre interior?
- ◆ **Biserici deficitare în edificare:** Când o biserică devine orientată spre exterior, fără a-și echipa, îngriji și zidi membrii în mod adecvat, fie rămâne imatură, fie devine ca un râu care are, într-adevăr, o gură de vărsare dar al cărui izvor a secat. În cele din urmă, o asemenea biserică se va usca și va înceta să existe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se întâlnească unul cu celălalt, să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu, să se închine persoanei lui Dumnezeu, să fie zidiți și întăriți în părtășia cu ceilalți credincioși pentru a se răspândi apoi și misiona cu adevărat. Oamenii au nevoie de păstori care să le poarte de grijă și să-i ducă în prezența lui Dumnezeu.

BISERICA RĂSPÂNDITĂ

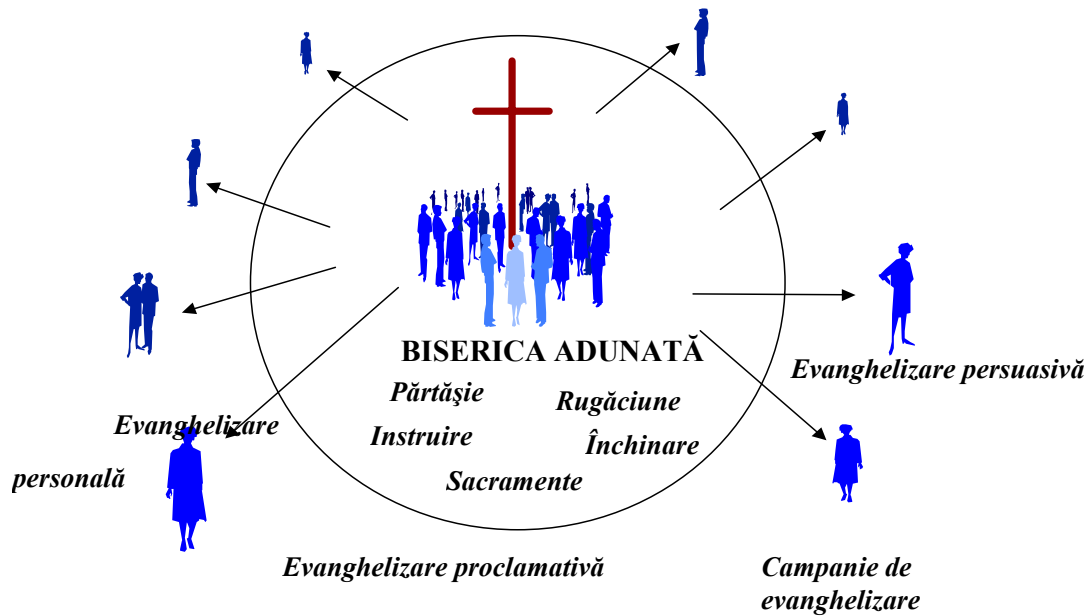

Figura 7.1. Interdependența dintre biserica adunată și biserica răspândită

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Anexa 7A conține un tabel în care sunt prezentate comparativ activitățile bisericii primare nou-testamentale și tendințele bisericii de astăzi. Trece în revistă acest tabel și gândește-te apoi la experiența particulară a bisericii tale. Cum se poate compara biserica ta cu biserica nou-testamentală în toate aceste activități? Ce vei face în același fel și ce vei face diferit în plantarea noii tale biserici?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Getz, Gene. *Sharpening the Focus of the Church*. [Intensificarea focalizării Bisericii] Wheaton, IL: Victor Books. 1984
- ◆ Morris, Linus. *The High Impact Church*. [Biserica cu un mare impact] Houston, TX: TOUCH Publications. 1993
- ◆ *Greek New Testament*. [Noul Testament în greacă] The American Bible Society.

Comparație între Biserica Primară, nou-testamentală, și biserica zilelor noastre

FOAIE COMPARATIVĂ

REFERITOR LA	BISERICA PRIMARĂ NT	TENDINTE ÎN BISERICA ZILELOR NOASTRE	EXPERIENȚA BISERICII TALE
Locul de întâlnire	Se mutau din casă în casă	Credința generală că fără o clădire de biserică nu se poate înainta în lucrare.	
Activitate	Părtășie zilnică	Majoritatea liderilor obișnuiesc să se întâlnească de 3 ori pe săptămână pentru închinare, rugăciune și părtășie. Există, totuși, o tendință din ce în ce mai vizibilă ca membrii bisericilor să se întâlnească în casele lor pentru părtășie în timpul săptămânii. Prin această practică trebuie să se evite însă formarea „biserițelor”. De asemenea, dacă într-o familie nu există același grad de implicare din partea tuturor membrilor, pot apărea conflicte datorate neglijării responsabilităților de familie din partea celor mai implicați în astfel de întâlniri.	
Ucenicizare	Modelarea valorilor prin exemplul trăirii	Deși există excepții notabile, majoritatea bisericilor evanghelice se bazează în primul rând pe cărți și cursuri pentru a face ucenicizarea în afara contextului vieții obișnuite, de zi cu zi. Ca urmare, eforturile de ucenicizare a membrilor eșuează în mare măsură.	
Sarcina liderilor	Instruirea credincioșilor pentru slujire	Este recomandabilă “slujirea efectivă” mai degrabă decât echiparea credincioșilor pentru slujire. Școlile biblice și seminariile au înlocuit în mare măsură rolul bisericii de a fi instructorul principal al slujitorilor lui Dumnezeu.	
Viața de rugăciune	Foarte accentuată. Sesiuni lungi	O întâlnire de rugăciune pe săptămână ținută în clădirea bisericii. Există însă o tendință recentă de a stabili întâlniri în grupuri mici, pentru părtășie și rugăciune în timpul săptămânii, în casele membrilor.	

REFERITOR LA	BISERICA PRIMARĂ	TENDINȚE ÎN BISERICA DE AZI	EXPERIENȚA BISERICII TALE
Datoria pastorului	Model al vieții de slujire	Se așteaptă ca pastorul "să îndeplinească slujba" în cea mai mare parte - să conducă studii biblice, să țină predici bune, să-i aline pe cei în nevoi, să viziteze bolnavii, să-i evanghelizeze pe cei pierduți etc. Adesea pastorul este supraîncărcat și are puțin timp pentru familia sa.	
Datoria membrilor	Slujitori, administratori, lucrători, martori.	Se așteaptă ca membrii să participe la toate serviciile și să se conformeze tuturor regulilor scrise și nescrise ale bisericii. În unele biserici, membrii sunt în primul rând spectatori, în timp ce pastorul face slujirea. În altele se așteaptă de la membri să practice o bună slujire care constă în dăruirea finanțelor personale și în exercitarea propriilor daruri spirituale.	
Botez	Făcut odată cu convertirea	Depinde de cerințele impuse de conducerea respectivei confesiuni religioase. Unele biserici își botează membrii cât mai repede posibil după convertire. Altele recomandă o perioadă de așteptare sau parcurgerea unui studiu despre bazele credinței creștine.	
Răspunsul la slujire	"Mergeți și faceți ucenici"	"Vino" la serviciile noastre! Accentul se pune pe convingerea oamenilor de a participa la serviciile de închinare, cu scopul de a auzi Evanghelia și nu pe a merge la ei pentru a le-o împărtăși.	
Învățătura	Învățarea întregii Scripturi	Învață toată Scriptura. Scopul este maturizarea și zidirea Trupului. Oamenii, însă, sunt preocupați mai cu seamă de diferențele denominaționale.	
Darurile spirituale	Toate darurile exercitate în mod normal	Majoritatea bisericilor evanghelice își dau toate silințele de a proceda biblic în aplicarea darurilor spirituale. Cu toate acestea, în unele dintre ele, anumite daruri spirituale sunt fie prea mult accentuate, fie evitate cu totul.	

FILOSOFIA DE SLUJIRE

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de succes în plantarea de biserici, înțelegească ca un tot unitar. Această lecție va sublinia rolul pe care îl joacă filosofia slujirii în plantarea de biserici capabile să se înmulțească.

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a pune bazele unei învățături fundamentale în ceea ce privește filosofia de slujire și de a provoca participanții să se gândească la chestiuni fundamentale privind motivația și modalitățile de îndeplinire a lucrării de plantare a bisericilor.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea cunoștințelor din această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să fie conștient de nevoia fundamentală de a avea o filosofie a slujirii și de consecințele lipsei acesteia;
- ◆ Să cunoască componentele și principiile fundamentale ale unei filosofii de slujire eficiente;
- ◆ Să dezvolte o filosofie a expunerii slujirii.

☛ Schița lecției

- I. Ce este filosofia de slujire?
- II. Nevoia unei filosofii de slujire;
- III. Principii fundamentale ale unei filosofii eficiente de slujire.

☛ Lista figurilor

8.1 Modelul declarației de scop a lucrării unei biserici locale

☛ Anexă

8A Foaie de lucru: Dezvoltarea unei filosofii de slujire

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție se va referi la declarația de scop a unei biserici locale, declarație schițată în Manualul I. Cursanților li se va cere să citească această lecție înainte de oră. Este recomandabilă, de asemenea, și folosirea fișei de lucru din Anexa 8A.
- ◆ Împărțiți participanții la curs în grupuri mici pentru a discuta conceptele acestei lecții. Cereți-le să analizeze filosofii de slujire practicate în bisericile din care provin.
- ◆ NOTĂ: Acest manual de instruire cere cursanților să întocmească o declarație de scop specifică bisericii. (Vezi Biserica- Lecția 5, "Formularea Declarației de Scop a Bisericii Tale"). Cursanții nu pot avea scopuri sau declarații de scop individuale. Cu toate acestea, va fi necesar ca ei să-și revizuiască declarațiile de scop pentru a vedea dacă împlinesc "prioritatea scopului" discutat la punctul IIIA.

Filosofia de slujire

MOTIVAȚIA ȘI MODALITATEA ÎN CARE BISERICA TA SLUJEȘTE MEMBRILOR EI ȘI OAMENILOR PIERDUȚI DIN LUME

I. CE ESTE O FILOSOFIE DE SLUJIRE?

Filosofia de slujire te ajută să răspunzi la două întrebări de bază:

- ◆ DE CE faci ceea ce faci?
- ◆ CUM faci ceea ce faci?

Filosofia de slujire se focalizează asupra principiilor după care vei lucra. Ce va fi important în slujirea ta? Pe ce lucruri vei pune preț? Căror aspecte le vei acorda prioritate? Care sunt acele lucruri pe care le consideri esențiale pentru ca slujirea ta să dea rezultate pozitive care să-L glorifice pe Dumnezeu? O filosofie de slujire trebuie să includă, de asemenea, o modalitate de a proba validitatea principiilor după care lucrezi. Principiile și convingerile după care alegi să lucrezi vor determina specificul lucrării tale..

II. NEVOIA UNEI FILOSOFII DE SLUJIRE

A. Biblia învață despre nevoia unei filosofii de slujire

Biblia vorbește deslușit despre faptul că un om înțelept se va gândi la planurile sale înainte de a începe să le pună în aplicare. Reflectați asupra următoarelor versete:

- ◆ Proverbe 24:5: "Un om înțelept este plin de putere și cel priceput își oțelește vloga".
- ◆ Proverbe 14:15: "Omul lesne crezător crede orice vorbă, dar omul chibzuit ia seama bine cum merge".
- ◆ Proverbe 15:22: "Planurile nu izbutesc când lipsește o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulți sfetnici".

Probabil că îți cunoști bine scopul și ai deja o imagine despre cum va arăta biserica pe care urmează să o plantezi. Dar dacă nu vei stabili modalitatea de atingere a scopului, este posibil să eșuezi. Dacă vei planifica înainte de a începe, dacă vei căuta înțelepciunea și îți vei stabili principiile după care vei lucra, probând validitatea acestor principii, vei mări șanșii de izbândă în îndeplinirea scopului.

B. Filosofia de slujire este unică pentru fiecare plantator de biserici sau echipă de plantare a bisericilor

Este foarte important ca fiecare misionar și plantator de biserici să aibă propria filosofie de slujire. Învățăm din Scripturi că Dumnezeu a dat credincioșilor daruri spirituale, iar ele sunt diferite pentru fiecare în parte. De aceea, fiecare persoană, pe lângă faptul că este unică din punct de vedere al aspectului exterior și al personalității, este la fel și din punct de vedere spiritual. În consecință, metoda pe care o alege o altă persoană o folosește cu succes în slujire poate să fie nepotrivită pentru tine în situația ta, pentru simplul fapt că Dumnezeu te-a înzestrat cu daruri diferite și are o metodă aparte pe care vrea să o folosești. În același context, trebuie să nu pierdem din vedere faptul că oamenii cărora încercăm să le slujim sunt, de asemenea, unici. Nici un oraș sau comunitate nu au exact aceeași istorie sau cultură. Vezi 1Corinteni 9:19-23. Observă, de asemenea, versetul din 1 Cronici 12:32: "...bărbații lui Isahar, au înțeles vremurile și știau ce trebuia să facă Israel".

C. Exemplul lui Isus Hristos

Viața și slujirea lui Isus demonstrează faptul că El a avut un scop bine definit și o cale precisă pentru atingerea lui. De asemenea El a avut întotdeauna perspectiva finalului și nu a permis nimănui să-i distragă atenția de la scopurile Sale. Meditează asupra următoarelor texte:

- ◆ Matei 16:21-23 Isus s-a îndreptat încrezător spre cruce.
- ◆ Marcu 1:45: Prioritatea lui Isus nu era de a înfăptui cât mai multe fapte bune și de a predica cât mai multor oameni, ci de a se concentra permanent asupra scopului venirii Sale pe Pământ.
- ◆ Ioan 4: Observați că Isus nu a răspuns direct întrebărilor femeii. Scopul Lui nu era doar să răspundă unor întrebări, ci să îi descopere adevărul. El știa exact cum avea să facă acest lucru.

O filosofie de slujire ne ajută să ne concentrăm asupra umblării în “faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru noi mai dinainte” (Efes. 2:10). Aveți nevoie de o filosofie de slujire pentru a avea o direcție corectă și pentru a putea decide corect în situații dificile în care două căi sau alegeri par le fel de bune.

III. PRIORITĂȚI ESENȚIALE ÎN DEZVOLTAREA UNEI FILOSOFII EFICIENTE DE SLUJIRE

În dezvoltarea unei filosofii de slujire este important să luăm în considerare anumiți factori, deoarece ei vor determina modul de administrare a timpului, darurilor și resurselor.

A. Prioritatea scopului

Înțelegerea și luarea în considerare de către o biserică a scopului este un fapt de o maximă importanță. Amintiți-vă tema primită pe parcursul studierii Manualului I de a formula schița unei declarații de scop. Dacă nu ați făcut-o până acum, planificați-vă să o faceți cât mai curând posibil. Componentele acestei declarații sunt următoarele:

1. Declarația biblică de scop care afirmă de ce trebuie să fie plantată biserica. Scopul biblic al Bisericii este discutat și la capitolul *Biserica*, Lecția 1, “Fundațiile biblice ale Bisericii” și Lecția 2, “Scopul Bisericii”. Declarația de scop trebuie să fie ÎN PRIMUL RÂND ferm înrădăcinată în Scriptură și purtată în rugăciune. Doar în felul acesta se va menține clarviziunea membrilor cu privire la motivul existenței **Bisericii** lui Isus Hristos și a importanțelor sale scopuri: ucenicizarea, evanghelizarea națiunilor, plantarea de biserici și glorificarea lui Dumnezeu.
2. Viziunea chemării specifice pe care Dumnezeu o are pentru această biserică: Ce vrea să facă Dumnezeu prin noua biserică pe care o plantezi? Unii o numesc “declarație de misiune” a bisericii, iar alții “declarație specifică de scop”. Indiferent de formulare, scopul **bisericii PLANTATE** trebuie declarat într-o manieră simplă și clară, relevantă în contextul ei specific. Ea nu va fi altceva decât expresia visului pe care l-ai primit de la Dumnezeu, pentru slava Sa! O “declarație de scop” trebuie să includă următoarele:
 - a) o înțelegere a ceea ce ne-a chemat Dumnezeu să facem,
 - b) o cunoaștere a “populației vizate” - cine sunt cei pe care biserica îi va evangheliza. Aceasta impune o cercetare atentă și stabilirea unor țeluri realiste cu privire la cei care vor fi evanghelizați în timpul și contextual cultural respectiv.
 - c) Planul general al modului (cum-ul) de realizare a visului. Acesta va include strategiile și metodele de bază.
 - d) Perioada determinată de timp pe parcursul căreia ar trebui să apară rezultatele scontate. Aceasta presupune stabilirea unor scopuri și obiective pe termen lung.
 - e) În urma cercetării, o explicație geografică cu privire la zona în care (unde) biserica va avea impact.
 - f) “declarația de scop” (care răspunde la aceste întrebări) delimitează cu precizie perimetrul de acțiune; fiind folosită în discernerea lucrurilor în care trebuie sau nu să se implice biserica. De aceea, aceasta trebuie să fie ferm înrădăcinată în Scriptură și întărită prin rugăciune. Beneficiile unei declarații bune de misiune:

- ◆ consolidează unitatea nucleului noii biserici;
 - ◆ asigură continuitatea motivației și încurajează asumarea responsabilităților;
 - ◆ conferă siguranța că ceea ce se face este după planul lui Dumnezeu;
 - ◆ dă noii biserici o direcție generală;
 - ◆ definește ceea ce face și ceea ce nu face biserica;
 - ◆ îndepărtează falsa vinovăție; asigură o bază pentru evaluare.
- g) Așa cum s-a spus, Declarația de Scop și Declarația de Misiune trebuie să fie una și aceeași - combinând declarația clară a ceea ce este BISERICA, în general, cu ceea ce este ACEASTĂ BISERICĂ nou plantată. Organizarea unei biserici trebuie să reflecte pulsul ei pentru misiune. De asemenea, structurile ei, rolurile de conducere și diferitele slujiri se stabilesc în funcție de declarația ei de misiune. Figura 8.1 conține modelele de declarații ale scopului în cazul a două biserici locale.

Figura 8.1 Modelul Declarației de scop al bisericii locale

MODELUL DECLARAȚIEI DE SCOP AL BISERICII LOCALE

Biserica comunitară “Orizonturi Noi”

“Biserica comunitară “Orizonturi Noi” va fi o biserică orientată spre slujire, ieșind în întâmpinarea nevoilor indivizilor, familiilor și comunităților din estul orașului Iași. Scopul nostru suprem este de a-L glorifica pe Dumnezeu prin închinarea și lauda poporului Său, perspectiva misiunii fiind la nivel mondial. Marea Însărcinare va fi mandatul nostru pentru oraș, grupările etnice și lumea întreagă. În vederea realizării acestui mandat, vom pune în primul rând accent pe evanghelizarea personală și pe plantarea de noi biserici. Cu ajutorul lui Dumnezeu, în cinci ani vom avea 600 de noi convertiți și vom fi plantat cinci noi biserici.”

Biserica comunitară Smithville

Biserica comunitară Smithville există pentru:

- 1. A-L SLĂVI pe Dumnezeu Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt prin:**
 - a) Laudă, rugăciune, închinare și celebrarea slavei lui Dumnezeu, a sfințeniei Lui, a adevărului, frumuseții și dragostei Lui;
 - b) Părtășie cu Isus Cristos, Mântuitorul, Domnul și Împăratul plin de dragoste și putere;
 - c) Unitatea și lauda care vin din prezența Duhului Sfânt și care se manifestă corporativ prin roadele și darurile Duhului.
- 2. A ÎNTEMEIA o comunitate de credincioși devotați prin:**
 - a) Încurajarea unei atmosfere de iubire, acceptare și iertare;
 - b) Dezvoltarea unor relații călduroase, devotate și încurajatoare;
 - c) Slujire și sacrificiu de sine în scopul împlinirii nevoilor altora, în mod reciproc.
- 3. A ECHIPA credincioșii pentru a fi eficienți în lucrare prin:**
 - a) Predicarea și învățarea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât să fie relevant pentru nevoile de zi cu zi ale oamenilor;
 - b) Învățarea, descoperirea, recunoașterea, dezvoltarea și întrebuințarea darurilor Duhului Sfânt de către fiecare credincios;
 - c) Lucrearea de instruire și echipare a credincioșilor în vederea cunoașterii voii lui Cristos, a experimentării puterii Sale și a îndeplinirii lucrărilor Sale.

4. A PROCLAMA lumii Vestea Bună a lui Cristos prin:

- a) Atingerea plină de imaginație, sensibilitate și compasiune a comunității înconjurătoare, folosind forme creative de evanghelizare și comunicare, proclamând că oamenii trebuie să se pocăiască, să-l mărturisească pe Cristos, să-și pună încrederea în Dumnezeu prin El, să-L accepte ca Mântuitor și să se închine ca singurului Împărat al Bisericii.
- b) Preocuparea pentru persoană ca întreg, slujind nevoilor emoționale, fizice, sociale, spirituale, aducându-i pe oameni la starea de întregire în Cristos și în sânul comunității noastre.
- c) Devotamentul față de plantarea de biserici și revitalizarea bisericii la nivel mondial.

3. Un mandat al lui Hristos: Biserica nu operează având în vedere dorințele și nevoile oamenilor, ci în primul rând după voia lui Hristos pentru Biserica Sa. El este Viața și inima Bisericii. Existăm ca să-L cunoaștem pe El și să exprimăm viața Lui în lume. Ce lucruri pe care le-a spus Isus despre Biserica Sa sunt esențiale în lucrarea ta de plantare a unei noi biserici? Notează acele pasaje și idei.
4. Capacitatea de a distinge între ceea ce este neschimbător și ceea ce se poate schimba: Orientarea scopului unei biserici îi permite să pună în contrast ceea ce este inalienabil (mesajul, mandatul ucenicilor, plantarea de biserici) și ceea ce poate varia (conducerea, programele, oamenii, amplasamentul).
5. O perspectivă de viitor: Direcția dată de scop permite conducerii să se orienteze în viitor (focalizare strategică), față de trecut (o focalizare asupra tradiției) precum și în prezent (soluționarea situațiilor de criză).

B. Importanța oamenilor.

Nevoile oamenilor sunt fundamentale în slujire. Însă o biserică nouă poate deveni atât de preocupată cu împlinirea nevoilor încât să blocheze creșterea în interior, paralizând orice lucrare misionară. Cum ne putem ocupa de nevoile oamenilor menținând, în același timp, orientarea misionară a lucrării? Următoarele principii ne pot fi de folos:

1. Orientarea culturală. Înțelegerea mediului cultural în care lucrezi este esențială. Hristos cunoștea nevoile oamenilor în lumina tradițiilor lor, originii, problemelor și luptelor lor specifice. Plantatorii de biserici trebuie să-i întâlnească pe oameni acolo unde sunt și să contextualizeze astfel slujirea lor pentru a putea răspunde nevoilor lor în modalități culturale specifice. Cum puteți aplica practic acest lucru în lucrarea de evanghelizare? Prin închinare? Prin învățătură? Prin ucenicizare? Prin părtășie? Prin disciplinare? Prin multiplicarea conducerii?
2. O dedicare față de comunitate. Aceasta înseamnă o asumare a responsabilității de a ajunge cu Evanghelia la 'Ierusalimul' tău și la 'Iudeea' ta prin plantarea unei biserici sănătoase și reproductive. Cum va vedea populația vizată această dedicare? Ce-i va determina să vadă că ești serios în legătură cu întâmpinarea nevoilor lor?
3. Unitatea conducerii care slujește în baza acestor principii. Viitorii lideri trebuie să-și propună să lucreze după aceste principii. Unitatea grupului de lideri este esențială în lucrarea de plantare de biserici. Ideal este ca ei să fie prezenți la fiecare fază a procesului de planificare. Faceți-vă o prioritate din a păstori aceste persoane și familiile lor.
4. Primordialitatea dezvoltării conducerii. Rolul cheie al plantatorului este de a forma lideri care se vor implica în mod direct în lucrarea de plantare a bisericilor. Aceștia trebuie să se ridice din rândul populației câmpului de lucru ca parte a viitorului potențial și forță de lucru în acel câmp. Care este strategia ta de formare a viitorilor lideri din rândul celor încă nemântuiți?
5. Lucrarea este a oamenilor. Fiecărei persoane trebuie să i se permită să participe în procesul de delimitare a "Ce-ului" și "De ce-ului" plantării unei viitoare biserici. Acest lucru se poate realiza amintindu-le mereu scopul comun vizat precum și implicându-i în

procesul de planificare. O altă cale este aceea de a se pune de acord cu privire la **valorile** care stau la baza eforturilor de slujire. Un astfel de principiu valoric ar putea fi: "Fiecare membru în parte este un slujitor". Cu alte cuvinte, orice persoană are ceva de dat. Un alt principiu valoric ar putea fi: "Rugăciunea este absolut necesară înainte de a face fiecare pas în slujire". Ce alte principii valorice consideri că sunt esențiale în lucrarea de plantare a noii biserici?

6. O conducere spirituală sănătoasă. Nivelul creșterii spirituale al unei biserici este stabilit în funcție de nivelul creșterii spirituale al conducerii acesteia. Este greu să conduci pe oameni dincolo de locul în care te afli din punct de vedere spiritual. Tu (și liderii care slujesc împreună cu tine) trebuie să fie exemple în toate privințele pentru turma care le-a fost încredințată (1Pet. 5:1-3).
7. O atmosferă propice creșterii și schimbării. Biserica este un loc unde Dumnezeu lucrează și viețile oamenilor sunt schimbate. Atunci când oamenii se unesc în părtășie și sărbătorire, există o așteptare și o anticipare a întâlnirii cu Dumnezeu. Conducerea își exprimă dedicarea față de creșterea la nivel individual și colectiv a bisericii, deoarece persoanele și familiile puternice alcătuiesc, la rândul lor, biserici puternice.

C. Prioritatea programelor.

Programele sunt importante atât timp cât ele slujesc împlinirii scopului și misiunii bisericii. Dezvoltarea programelor trebuie să urmărească următoarele priorități:

1. Alcătuirea programelor. Programele sunt proiectate și dezvoltate pentru a ajuta oamenii să atingă scopurile lui Hristos în viețile lor. Ele sunt adaptate pentru a întâmpina nevoile oamenilor din zilele noastre, programele depășite, folosite în trecut sau din „colecția” de programe ale vreunui misionar de peste ocean fiind neadecvate.
2. O direcție clară, care depășește nevoile pentru a împlini visele. Oamenii au nevoie atât de conducere direcțională cât și situațională. Îi ajutăm în situația specifică în care se află în prezent în viața lor, îndreptându-le în același timp atenția spre scopurile lui Dumnezeu de mâine. Stabilirea unei ținte și o planificarea anterioară sunt esențiale în acest proces.
3. Darea de seamă și evaluarea. Este nevoie de o constantă evaluare a programelor pe care le folosim. „Vacile sfinte” nu sunt de nici un folos; dacă un program nu merge, lasă-l deoparte și încearcă altceva. Programele trebuie evaluate cel puțin de două ori pe an. De asemenea, liderii trebuie să fie și ei evaluați. Cum vei face aceasta?
4. Structurile bisericii. Pentru a structura biserica în vederea creșterii trebuie să se ia în considerare anumite „grupări” necesare de oameni. Mai întâi, există biserica locală ca întreg. Aceasta ia parte la serviciile de închinare, părtășie, instruire în Cuvânt și sacramente. Însă nevoile oamenilor impun, de asemenea, și alte structuri. Există, așadar, nevoia de structuri mai mici, de grupuri-celulă în care 8-12 oameni se adună, bucurându-se de o părtășie mai profundă, purtând de grijă unul altuia ca trup. Se impune apoi necesitatea dării de seamă în mod reciproc a credincioșilor, a mentorării și instruirii lor prin ucenicizare personală, sau în cadrul unor grupuri mai mici (2-3) de ucenicizare. Care din aceste structuri sunt potrivite și necesare în contextul tău cultural? Care sunt structurile minime necesare pentru o părtășie sănătoasă și creștere spirituală?

D. Prioritatea proprietății

Problema localului de întâlnire al bisericii locale constituie întotdeauna o problemă pentru plantatorii de biserici. Felul, dimensiunea și calitatea lucrării, tehnologiile și echipamentul necesare trebuie să aibă în vedere scopul specific al bisericii (declarația de misiune), oamenii cărora li se adresează, eforturile de evanghelizare ale acelei biserici și programele care vor fi utilizate. Luați în considerare următoarele sugestii:

1. Faceți din locul de întâlnire un mediu pozitiv și plăcut. Primele impresii pe care și le fac oamenii despre locul de întâlnire sunt cruciale în procesul de asimilare. Considerați necesar să numiți ușieri pentru a întâmpina oamenii care vin la serviciile de închinare? Veți asigura o cameră pentru mamă și copil? Veți asigura cuiere pentru hainele de iarnă? Este locul de întâlnire accesibil prin mijloace de transport în comun? Care este atmosfera care caracterizează acest loc? Una veselă? Este bine iluminat? Dacă locul este închiriat, care sunt modificările necesare permise sau ajustările care să asigure o

atmosfera plăcută? Care sunt aspectele care scapă posibilității de control și trebuie, în consecință, tolerate?

2. Facilități adecvate. Acestea sunt mereu o provocare, însă puteți căuta facilități și materiale potrivite pentru a alcătui doar acele programe de care este cu neputință să vă lipsiți. Colaborarea altora (organizații misionare, biserici, denominațiuni) vă poate ajuta să asigurați ceea ce este necesar. Cum veți stabili relații cu alți lideri creștini care vă vor ajuta în îndeplinirea acestor nevoi?
3. O filosofie biblică cu privire la clădiri. Clădirile nu reprezintă condiția necesară funcționării unei biserici nou-testamentale, însă ele pot fi de un real folos. Adoptă principii sănătoase de atașare și detașare față de clădiri. Nu clădirea trebuie să fie punctul focal al slujirii tale, ci scopul spiritual al bisericii.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Formulează declarația filosofiei de slujire a noii biserici care va fi plantată. Împărtășește-o cu instructorul sau mentorul tău.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ DeWitt, Larry. *Unpublished Notes from CPR2000*, Calvary Community Church, 1985
- ◆ Fuller, Charles E. "How To Plant A Church, Advanced Seminar." Church Growth Institute. 1986
- ◆ Logan, Robert. *Beyond Church Growth*. Grand Rapids, MI: Revell. 1989
- ◆ Martin, Robert W. "Notes on a Philosophy of Ministry", Camino Real Community Church. 1993
- ◆ Morris, Linus J. *The High Impact Church*. Thousand Oaks, CA, Christian Associates International, 1998
- ◆ Warren, Rick. *The Purpose Driven Church*.

Foaie de lucru: Dezvoltarea filosofiei de slujire

I. INTRODUCERE

Pentru a dezvolta o filosofie clară de slujire pentru biserica ta trebuie să iei în considerare următoarele:

- A. Înțelegerea clară a scopului la care a chemat Dumnezeu Biserica, în general și a scopului specific la care Dumnezeu cheamă noua ta biserică locală. Ce vrea Dumnezeu să realizezi în următorii 3-5 ani în noua ta biserică?
- B. Cunoașterea publicului căruia i te adresezi. Care sunt oamenii la care cauți să ajungi?
- C. Îndeplinirea planului general înseamnă a-ți realiza visul. Care vor fi structurile de bază pe care le vei stabili în noua ta biserică (ex. servicii de închinare, grupuri de celulă, școală biblică, triplete de rugăciune etc)? Care vor fi programele principale pe care le vei folosi pentru a câștiga populația vizată pentru Hristos și pentru a pune bazele noii biserici?

Rezultate scontate: Care sunt scopurile și obiectivele pe termen lung pe care îți propui să le realizezi?

Așezarea în pagină a acestor patru componente presupune alcătuirea “**Declarației de Scop**”

II. ÎNTREBĂRI LA CARE TREBUIE SĂ RĂSPUNZI ÎN VEDEREA DEZVOLTĂRII UNEI FILOSOFII DE SLUJIRE

(Răspundeți la următoarele întrebări împreună cu ceilalți colegi din echipa de conducere.)

- A. Dacă ar fi să folosești doar trei cuvinte pentru a descrie noua biserică pe care vrei să o plantezi, care ar fi acestea?
- B. Ce anume caracterizează comunitatea căreia i te adresezi? Ce fel de oameni vor fi cei care vor deveni parte din biserica ta?
- C. Ce aspect va determina unicitatea acestei biserici?
- D. Care vor fi lucrurile cele mai atractive în biserica ta?
- E. Ce aspect din viitoarea biserică va stârni un real interes oamenilor din orașul/satul la care vrei să ajungi?
- F. Ce grup de oameni va atrage biserica ta?

- G. Ce grup de oameni ar dori să atragă biserica ta?
- H. Ce programe și activități ar putea avea succes în biserică? Care ar fi „unitatea de măsură” cu care poți cântări acest succes?

III. SEMNE DISTINCTIVE UNICE ALE BISERICII TALE

Ceea ce este unic și distinctiv în modul în care biserica ta abordează (sau va aborda) următoarele domenii - închinare, învățătura scripturilor, evanghelizare, părtășie, administrație, lucrarea cu tinerii și copiii, relațiile cu comunitatea, serviciile sociale, doctrină, finanțe, resurse, clădiri, altele.

IV. STILUL DE SLUJIRE

Ce crezi că trebuie să ai în vedere când dezvolti o filosofie de slujire pentru biserica ta? Descrie în unul sau două paragrafe stilul de slujire potrivit cu viziunea ta despre biserică. În ce va consta “personalitatea” unică a bisericii tale?

V. VALORILE

Care sunt **principiile valorice** călăuzitoare pentru noua ta biserică? Ce convingeri vor direcționa eforturile tale de slujire în lunile și anii care urmează? Enumeră cel puțin 10 principii valorice.

VI. DECLARAȚIA FILOSOFIEI DE SLUJIRE

Încearcă să întocmești o declarație a filosofiei tale de slujire care să nu depășească două paragrafe și care să includă componentele cuprinse în această foaie de lucru. Poți să te gândești la un slogan care să cuprindă filosofia ta de slujire în doar câteva cuvinte?

CARACTERUL SPIRITUAL

LECȚIA 7: "Z" TRĂIND CA FII, NU CA ORFANI: GALATENI 4: 1-7

- I. Introducere
- II. Viața ca orfan
- III. Creștini care gândesc și se comportă ca orfani
- IV. Calitatea noastră de fii ai lui Dumnezeu
- V. Ce ne împiedică să înțelegem calitatea noastră de fii

LECȚIA 8: "ORFANUL ÎNVAȚĂ SĂ FIE FIU"

- I. Introducere
- II. O inimă împovărată ≠ o inimă eliberată
- III. O inimă mândră ≠ o inimă în parteneriat cu Tatăl
- IV. O inimă egoistă ≠ o inimă liberă pentru a-i putea iubi pe ceilalți

ANEXA

- 8A Orfan ≠ Fiu

Trăind ca fii, nu ca orfani

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție se aplică fiecărei faze a ciclului de plantare a bisericilor și va sublinia rolul pe care îl joacă caracterul spiritual al fiecăruia în înființarea de biserici capabile să se înmulțească.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de ajuta plantatorul de biserici să devină mai sincer în relația lui cu Dumnezeu pe măsură ce înțelege adevărul și implicațiile adopției sale de către Tatăl ceresc. Această lecție își propune, de asemenea, să conștientizeze cititorul de pericolul trivializării Evangheliei prin tolerarea propriului păcat, și să descopere acea libertate și îndrăzneală de a-L sluji pe Dumnezeu. Atunci când acesta devine onest cu privire la păcatul din viața lui, își va pune încrederea numai în lucrarea ispășitoare a lui Hristos.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea cunoștințelor din această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă că el a fost adoptat de Dumnezeu și a devenit un fiu preaiubit al Lui;
- ◆ să înțeleagă faptul că există posibilitatea de cădea înapoi în mentalitatea de orfan, care-i va paraliza viața și lucrarea;
- ◆ să devină mai încrezător în dragostea de tată a lui Dumnezeu, și să fie capabil să facă față inerentelor eșecuri, cât și sentimentelor de nesiguranță și teamă, bazându-se pe calitatea și poziția sa de fiu și nu pe performanțele sale;
- ◆ să evanghelizeze cu îndrăzneală și să transmită viziunea de plantare a bisericilor, asumându-și responsabilitatea aceasta nu ca persoană care lucrează independent, ci ca un fiu preaiubit care lucrează în parteneriat cu Tatăl lui ceresc.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Viața ca orfan
- III. Creștini care gândesc și se comportă ca orfani
- IV. Calitatea noastră de fii ai lui Dumnezeu
- V. Ce ne împiedică să înțelegem calitatea noastră de fii?

☞ Îndrumări pentru coordonatori

- ◆ În prima zi, se aplică "testul de limbă" (din prima lecție) participanților la curs, iar după câteva zile se face verificarea. Tema este menită să tragă un semnal de alarmă cu privire la puterea păcatului în firea umană și asupra nevoii reale de a primi harul și puterea lui Dumnezeu în viețile noastre.
- ◆ Termenul "fiu", deși gramatical de genul masculin, nu exclude persoanele de gen feminin. S-a folosit cuvântul "fiu" conform pasajului din Galateni. Fiicele sunt și ele, asemenea fiilor, copii ai lui Dumnezeu.

Trăind ca fii, nu ca orfani

GALATENI 4:1-7I

I. INTRODUCERE

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că avem cu toții un Creator care dorește să se raporteze la noi ca un Tată iubitor (Mat 6:26, 32). Datorită tendinței noastre spre răzvrătire, l-am întors spatele pentru a ne purta singuri de grijă (de fapt, pentru a ne fi nouă înșine proprii stăpâni), această decizie, care este și cauza mentalității și comportamentului de orfani, având consecințe deosebit de grave asupra modului de gândire și viețuire.

În această lecție vom analiza împreună în ce fel mentalitatea și comportamentul de orfani ne afectează chiar și pe noi, creștinii. În Galateni 4:1-7 găsim un pasaj care descrie tipul de relație pe care orice creștin îl poate avea cu Dumnezeu, iar, în final, vom învăța cum să trăim în mod practic ca fii și fiice ai Tatălui ceresc, asigurați fiind de iubirea Sa veșnică.

II. VIAȚA CA ORFAN

Dacă ați vizitat vreodată un orfelinat și ați petrecut câțiva timp încercând să-i cunoașteți pe acești copii, ați observat, probabil, anumite tipare de gândire și comportament specifice lor. Iată câteva dintre acestea:

A. Orfanii sunt plini de frică și trăiesc cu un permanent sentiment de nesiguranță.

Neglijarea, și în unele cazuri, abandonul de către părinți, lasă copilul cu un sentiment profund de nesiguranță în fața vieții și cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla în viitor. Pentru cei mai mulți dintre noi, neprevăzutul viitorului nu reprezintă un motiv permanent de îngrijorare, însă pentru un copil, care a trăit această experiență traumatizantă (abandonul sau absența părinților), viitorul începe să ia înfricoșătoare.

B. Orfanii sunt preocupați de ei înșiși în mare măsură.

Un orfan compară mereu ceea ce are el cu ceea ce au alți copii. Din această cauză mamele spun că atunci când faci un dar unui copil, trebuie să alegi același lucru pentru toți copiii. Dar chiar și atunci, există culori favorite și pot apărea gelozii între ei atunci când unul din copii primește același lucru, dar fiind în "culoarea lui preferată".

C. Viața unui orfan este marcată de un sentiment profund de singurătate

Copiii orfani trăiesc cu sentimentul că, din moment ce mama și tatăl lor i-au părăsit (ori au fost luați de la ei), ei nu mai aparțin nimănui. "Dreptul" biologic odată pierdut în felul acesta, nu mai există nimeni de care să fie "conectați", așa încât este dificil pentru acești orfani să creadă că cineva ar mai putea vreodată să țină la ei cu adevărat.

III. CREȘTINI CARE GÂNDESC ȘI SE COMPORȚĂ CA NIȘTE ORFANI

Este important să identificăm și să recunoaștem în noi înșine, ca și creștinii, tiparele de gândire și comportament specifice orfanilor. După cum spuneam, orfanii trăiesc cu sentimentul că sunt singuri în lume, viața lor fiind marcată de frică și nesiguranță. Fără un tată sau o mamă care să le poarte de grijă, ei sunt plini de griji pentru propriile nevoi, conștienți de faptul că trebuie să se descurce singuri. *Te regăsești în vreunul din aceste tipare?*

Probabil că încercăm și noi acut aceste sentimente, mai ales atunci când viața este dură cu noi și toate ne merg prost. Cum răspundem noi la dificultățile vieții? Care sunt tiparele noastre de gândire? Cădem pradă anxietății și panicii? Suntem vreodată tentați să credem că trecem prin aceste dificultăți datorită faptului că Dumnezeu, cu multele Sale griji, a uitat de noi? Începem să ne

îngrijorăm și ajungem descurajați, fiind gata să abandonăm totul. De multe ori, simțind că nu suntem înțeleși, începem să dăm vina pe alții pentru problemele noastre. Pozăm în "victime". Alteori, deoarece suntem dezamăgiți, luăm problemele în propriile noastre mâini, instaurând un control strict în încercarea disperată de a fi stăpâni pe situațiile vieții. Toate aceste reacții nu oglindesc altceva decât propria noastră mândrie și lipsa totală de încredere în Dumnezeu, în adevărul pe care ni l-a revelat despre Sine și în ce privește relația pe care ar trebui să o avem cu El. Devenim, așadar, orfani din punct de vedere spiritual.

Exemplu - O femeie a devenit creștină dar nu avea siguranța dragostei lui Dumnezeu față de ea. Unul din motive era legat de un incident pe care-l avusese cu tatăl ei, în copilărie. Când era foarte mică, a întins, împreună cu sora ei, rufele afară; pentru că nu putea ajunge la sârma de rufe, a decis să întindă cămașa albă a tatălui ei pe mânerurile pline de rugină ale unei roabe. Desigur, după uscare, cămașa avea multe pete mari de rugină, fiind imposibil de utilizat. Când a aflat de incident, tatăl ei a fost extrem de furios pe ea.

Această fetiță nu era conștientă de faptul că procedase greșit. Ea pusese cămașa la uscat cu cele mai bune intenții, fără să cunoască consecințele atârării ei pe o bară ruginită. Un tată rezonabil și-ar fi iertat copilul pentru o asemenea greșeală, sau cel puțin l-ar fi mustrat cu blândețe și înțelegere. Cu toate acestea, tatăl fetiței din exemplul nostru a certat-o, ca și când ea ar fi greșit în mod voit. Fetița a crescut cu sentimentul că tatăl ei nu a iubit-o niciodată.

Astfel Îl privim și noi adesea pe Dumnezeu. Credem că este supărat pe noi, că este distant și că de abia așteaptă să ne pedepsească. Simțim că nu suntem niciodată acceptați și iubiți de El în mod autentic. Percepția noastră despre El este asemănătoare aceleia create în atmosfera rece și nesimțitoare a unei instanțe judecătorești, iar în relația cu El suntem adesea șovăielnici și nesiguri, crezând că nu suntem îndreptățiți înaintea Lui decât prin meritele personale.

Descrierea relației noastre cu Dumnezeu din Galateni 4 diferă total de această prezentare. Vom continua să gândim și să trăim ca niște orfani până în momentul în care vom alege să credem adevărul lui Dumnezeu cu privire la relația pe care ar trebui s-o avem cu El. Trebuie să înțelegem care este temelia acestei relații, precum și implicațiile poziției noastre de fii ai lui Dumnezeu. Haideți să citim Galateni 4 cu gândul la această analogie a relației noastre cu Dumnezeu (citiți Galateni 4:1-7).

IV. CALITATEA DE FII AI LUI DUMNEZEU

A. Analogia cu un adult matur

În acest pasaj, apostolul Pavel confruntă greșeala în care căzuseră creștinii din Galatia. Dacă citim cu atenție textul, vedem că aceștia uitaseră modul în care a început relația lor cu Dumnezeu, cum ar fi trebuit să continue ea și felul în care ar fi trebuit să primească promisiunile lui Dumnezeu, ajungând la concepția că primirea mântuirii și a binecuvântărilor lui Dumnezeu se câștigă, cel puțin în parte, prin împlinirea legii. Pavel îi admonestează și le reamintește că numai prin credința în Evanghelie pot fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, devenind părtași Duhului Sfânt, urmând să experimenteze în mod constant binecuvântarea și lucrarea Sa în viețile lor numai pe baza credinței în promisiunile făcute de Dumnezeu, în Hristos. El concluzionează, la sfârșitul capitolului 3, că legea a fost dată de Dumnezeu pentru a fi un îndrumar care urma să reveleze natura păcătoasă a omului, conducându-ne apoi la Hristos. După ce am crezut în Evanghelie, fiind născuți din Dumnezeu în Hristos, încetăm să ne mai aflăm sub tutela legii.

În capitolul 4, Pavel explică mai amănunțit felul în care am fost adoptați de Dumnezeu și ce înseamnă cu adevărat calitatea de fii ai Lui, folosind în încercarea de a ilustra relația cu Dumnezeu, un aspect al vieții sociale din vremea respectivă. Un băiat mic, deși era în mod evident moștenitorul averilor tatălui său, continua să rămână sub supravegherea îngrijitorilor săi, care erau responsabili cu creșterea, educarea și toate celelalte aspecte ale vieții lui. În timpul copilăriei, fiul nu a avea dreptul să facă afaceri sau să ia decizii care ar fi putut afecta moștenirea tatălui său. Într-un anumit sens, el nu se deosebea prea mult de un rob, afirmă Pavel. La un anumit moment, stabilit de tatăl său, această restricție urma să fie anulată, moștenirea urmând să-i revină fiului, pentru a o administra cum credea el de cuviință. Atunci moștenitorul devenea fiul matur, "cu drepturi depline". Aceasta este ilustrația prin care Pavel descrie relația noastră cu Dumnezeu. Noi suntem fii maturi, cu drepturi depline. Ce înseamnă, în mod practic, acest lucru?

B. Semnificația acestei analogii

Așa cum explică apostolul Pavel, înainte de a fi în Hristos, ne aflam sub „robia învățăturilor începătoare ale lumii”. În cazul unui evreu, incapacitatea de a îndeplini legea lui Moise este aceea care îl ținea legat și sub condamnare, împiedicându-l să se bucure de promisiunile lui Dumnezeu. În cazul neamurilor, condamnarea venea prin conștiință, (Rom. 2:14-15) în funcție de care erau alcătuite normele morale și religioase. Indiferent căror principii ne-am supus înainte, acestea ne acuză de neajunsurile și de nevrednicia noastră în a primi iubirea lui Dumnezeu, ținându-ne robi condamnării.

În Hristos, însă, suntem răscumpărați, deoarece El și-a asumat în întregime pedeapsa pentru păcatul nostru, eliberându-ne de sub robia condamnării. Așadar, nu trebuie să mai intrăm singuri în această robie, ci să credem că am fost eliberați prin adoptarea noastră de către Dumnezeu ca fii cu drepturi depline, fiind în măsură să primim toate promisiunile făcute celor răscumpărați în Isus Hristos. Pentru a ne încredința de faptul că această eliberare a avut într-adevăr loc, Dumnezeu ne-a trimis Duhul Său cel Sfânt să locuiască în noi, pentru a împărtăși spiritului nostru adevărul că sentința de condamnare a fost revocată. Așadar, Dumnezeu nu mai este Judecătorul nostru, ci Tatăl nostru iubitor. Pavel folosește cuvântul „Abba”, care în acele zile constituia expresia cea mai afectuoasă a termenului tată (Rom. 8:15-17) (echivalentul de astăzi al expresiilor „tati” sau „tăticule”) pentru a exprima tandrețea pe care Dumnezeu o arată omului. Dreptatea lui Dumnezeu s-a transformat în milă. El nu ne mai condamnă ci ne-a adoptat, pentru a revărsa mărțișorul Sale asupra noastră.

Putem trăi cu îndrăzneală și încredere știind cine este tatăl nostru. Nesiguranța a dispărut și nu mai este nevoie să ne demonstrăm vrednicia. Frica sau teama de o pedeapsă crudă nu-și mai au nici o justificare. Nu mai suntem singuri. Avem un tată iubitor care nu ne va părăsi – un tată care ne iubește!

V. CE NE ÎMPIEDICĂ SĂ ÎNȚELEM CALITATEA NOASTRĂ DE FII?

Care este motivul pentru care noi, fii și fiice adoptate de Dumnezeu, ne comportăm adesea ca niște orfani? De ce ne simțim singuri, fiind plini de temeri și atât de preocupați de sine? Această stare de lucruri se datorează faptului că trivializăm Evanghelia lui Isus Hristos și relevanța ei pentru viețile noastre, în ea aflându-se însăși temelia staturii noastre de fii ai lui Dumnezeu. Când nu o recunoaștem, nu reușim de fapt să ne înțelegem poziția de fii. Și o facem în mai multe feluri.

A. Trivializarea Evangheliei prin mândrie

Evanghelia este, pe de o parte, vestea bună, dar este și asemenea unui medicament foarte puternic și greu de asimilat, având darul de a ne smeri, reamintindu-ne că suntem păcătoși și nu ne putem salva pe noi înșine. Deseori, chiar creștini fiind, ne considerăm mai presus decât ceilalți. Suntem ispitiți să credem că nu am avea neapărată nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Trăim pentru slava personală și urmărim împlinirea propriilor scopuri egoiste, care au în vedere înălțarea eului. Dacă o persoană sau o activitate nu contribuie la planul făurit de noi, căutăm să nu avem nimic de a face cu acea persoană, fără a mai aminti activitatea în cauză. Independența noastră îl constrânge pe Dumnezeu să ne lase să luptăm singuri, ajungând în situația de orfani, datorită mândriei.

De fapt, marea noastră problemă constă în faptul că ne bazăm pe propriile abilități („firea” noastră - Gal. 3:3). O persoană mândră încearcă să se auto-îndreptățească în loc să se bazeze pe neprihănirea lui Hristos. Una din caracteristicile unei astfel de persoane este preocuparea constantă de a afla cum îi percep cei din jur acțiunile.

Acest lucru se poate reflecta chiar și în modul în care ne exprimăm dragostea față de familiile noastre. Imaginați-vă un bărbat care ar spune: „Eu pot să-mi iubesc soția și copiii. Ce poate fi așa de greu?” Prin această afirmație, el nu denotă altceva decât faptul că își pune încrederea în propriile sale abilități de a îndeplini acele lucruri care, crede el, o vor încânta și mulțumi pe soția sa. Într-o zi, când acesta vine acasă cu un buchet de flori pentru soția sa, aceasta îl poate șoca, spunându-i: „Dragă, am impresia că nu mă iubești cu adevărat. În seara asta avem prieteni la cină și am observat că ori de câte ori avem invitați, îmi cumperi flori”. Adevăratul motiv (preamărirea de sine), acela de a fi perceput de ceilalți ca un soț iubitor, se afla atât de ascuns în inima acestui bărbat, încât nici el nu își dădea seama ce face. Dacă am

analiza mai îndeaproape modul în care ne iubim soțiile/soții, am descoperi, probabil, cât de puțin îi iubim, cu adevărat.

Noi am fost născuți din nou din Duhul Sfânt și am fost eliberați de sub stăpânirea păcatului. Duhul locuiește în noi pentru a ne ajuta să biruim păcatul. Cu toate acestea, greșim dacă presupunem că firea ar fi fost curățată (Rom. 7:17-18) și că nu mai trebuie să ne luptăm împotriva pornirilor ei rele. **Trebuie să fim complet transparenți față de Dumnezeu în privința păcatului**, realizând că problema firii este una foarte serioasă. Pentru a crește în dependență de Duhul Sfânt, trebuie să simțim acut durerea pe care ea ne-o provoacă, bazându-ne pe puterea Lui pentru a birui această forță a răului din noi. Puterea Duhului este activă în noi atunci când simțim și conștientizăm nevoia după ajutor, însă mândria este cea care adesea ne poate orbi față de reala noastră nevoie.

B. Trivializarea Evangheliei prin necredință

Un alt mod prin care suntem expuși pericolului trivializării Evangheliei este acela de a înceta să mai credem promisiunile lui Dumnezeu date nouă, pe nici o altă bază decât aceea a morții lui Isus pe cruce pentru noi. Mulți căutăm să-l slujim lui Dumnezeu din dragoste și să-L onorăm, eșuăm însă, ajungând complet devastați de eșecul nostru. Din nou, trebuie să ne pocăim; de data aceasta, însă, de păcatul necredinței, crezând adevărul Evangheliei care ne spune că prin har, și nu pentru un alt motiv, am fost făcuți copii ai lui Dumnezeu.

Trebuie să devenim mult mai sinceri în ce privește păcatul nostru, oprindu-ne din a mai lua Evanghelia în chip ușuratic, dacă dorim într-adevăr să înțelegem adevărata natură a dragostei lui Dumnezeu și bogatele binecuvântări ale relației tată-fiu, de care ne putem bucura. Acest lucru are o importanță majoră, altfel, vom continua să ne simțim singuri, gândindu-ne că ne putem organiza viața cum considerăm. În acest din urmă caz, eșecurile și căderile vor continua să apară, iar vina se va transforma în condamnare. Lucrarea noastră pentru Dumnezeu va deveni o obligație servilă, o povară pe care cu greu o putem purta. Vom deveni nerecunoscători față de Dumnezeu și oameni, insensibili în fața realității că Isus Hristos a suferit și a murit pentru păcatele noastre pentru a ne da statutul de fii cu drepturi depline. În ce fel consideri că ai tolerat păcatul în viața ta? În ce privință recunoști păcatul trivializării Evangheliei în viața ta? Poți să identifici mentalitatea și comportamentul unui orfan în ce te privește, cu consecințele sale, tolerarea păcatului și trivializarea Evangheliei?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

“Testul de limbă”:

- ◆ În următoarele două zile nu bârbi, nu vorbi rău la adresa vreunei persoane, nu te plânge, nu încerca să te aperi, când cineva te acuză de o greșeală și nu te lauda cu realizările tale. Vorbește-i numai de bine pe ceilalți, mulțumește-I lui Dumnezeu în toate lucrurile, recunoaște-ți cu sinceritate greșelile și laudă-te numai cu slăbiciunile tale.
- ◆ Testul de limbă te va ajuta să observi influența puternică pe care păcatul o are încă în viața ta și nevoia permanentă de harul lui Dumnezeu. În urma acestui test, vei aprecia mult mai mult faptul că Dumnezeu te-a făcut un copil al Său nu pe baza ascultării sau meritelor proprii, ci prin lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos. Acest test este, de fapt, pentru întreaga viață, rezolvă-l cu conștiinciozitate în următoarele două zile.

“Orfanul învață să fie fiu”

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Toate fazele

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a aprofunda studiul privitor la poziția de fiu a credinciosului și de a efectua aplicațiile practice. Motivația creșterii spirituale și a slujirii trebuie să pornească din dragostea și recunoștința inimii față de Dumnezeu, și nu din sentimente de frică sau vinovăție. Având în vedere acest aspect, participanții vor urmări mai îndeaproape diferențele dintre “orfan” și “fiu/fiică”.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea cunoștințelor din această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă implicațiile adopției sale de către Dumnezeu;
- ◆ Să înțeleagă modalitatea în care mentalitatea de fiu/fiică, respectiv a celei de orfan au repercusiuni asupra comportamentului de zi cu zi;
- ◆ Să trăiască mai încrezător în prezența lui Dumnezeu, fiind conștient de ajutorul Său în lucrare;
- ◆ Să trăiască și să slujească într-un spirit de compasiune față de oameni, motivat de înțelegerea harului lui Dumnezeu în propria viață;
- ◆ Să slujească lui Dumnezeu cu o mai mare încredere, dragoste și putere.

☞ Schița lecției

- I. O inimă împovărată ≠ o inimă eliberată
- II. O inimă mândră ≠ o inimă în parteneriat cu Tatăl
- III. O inimă egoistă ≠ o inimă liberă pentru a-i putea iubi pe ceilalți

☞ Anexa

8A Orfani ≠ Fii – foaie comparativă

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Ca și în lecția anterioară, termenul “fiu”, atât de des folosit în această lecție, nu indică excluderea persoanelor de genul feminin, fiind ales în conformitate cu pasajul din Galateni. Și fiicele sunt considerate copii ai lui Dumnezeu.
- ◆ (Notă pentru coordonatori: Retrageți-vă un minut pentru a vă ruga și a cere călăuzirea lui Dumnezeu în predarea acestei lecții).

“Orfanul învață să trăiască ca fiu”

STAREA INIMII

I. INTRODUCERE

Conceptul adopției este fundamental pentru înțelegerea modului în care Dumnezeu se raportează la oameni. Felul în care un credincios înțelege acest lucru are un impact zilnic asupra gândirii, atitudinilor, acțiunilor și relației sale cu Dumnezeu. Această lecție propune un studiu aprofundat asupra ramificațiilor și aplicațiilor adopției noastre de către Dumnezeu. Pentru ca o persoană să înțeleagă profunzimea semnificației a acestei adopții (care i-a conferit credinciosului statura de “fiu cu drepturi depline”), este important să pătrundă dincolo de majoritatea covârșitoare a mentalităților pe care le au oamenii din zilele noastre. Cât de des se comportă credincioșii ca orfani și nu ca fii ai lui Dumnezeu? Este important ca Duhul Sfânt să lumineze ochii credincioșilor cu privire la această problemă. Există trei domenii principale în care credinciosul se poate verifica dacă trăiește ca orfan sau ca fiu. Luați în considerare următoarele aspecte:

II. O INIMĂ ÎMPOVĂRATĂ ≠ O INIMĂ ELIBERATĂ

Primul indiciu al experimentării practice a poziției de fiu sau orfan îl constituie starea inimii. Un individ poate avea fie o inimă împovărată și înfrântă, fie o inimă eliberată. Desigur, există diferite motive care să provoace starea de împovărare a inimii, însă în acest context, ea este cauzată de greutatea vinei și de sentimentul nevredniciei.

Pe măsură ce o persoană se dezvoltă din punct de vedere spiritual, devine conștientă de propria stare de vinovăție. Împăratul David a spus: “Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.” (Ps 51:3). Realitatea propriului păcat și sentimentul de greutate provocat de acesta pot fi devastatoare în viața unui tânăr creștin. De exemplu, când Serghei s-a întors la Dumnezeu și a primit iertarea păcatelor lui prin Isus Hristos, s-a simțit inundat de bucurie, asemenea unui prizonier care tocmai fusese eliberat. Cea mai adâncă dorință a inimii lui era să-l fie plăcut lui Dumnezeu în tot ce face. Nu a trecut, însă, mult timp până când a greșit într-un fel sau altul, fiind cuprins de dezamăgire. Realitatea păcatului său era atât de greu de purtat, încât s-a simțit descurajat și chiar deprimat timp de mai multe săptămâni. Se lupta să creadă că Dumnezeu îl mai iubește și îl acceptă, nefiind însă capabil să lămurească deplin această problemă, până în momentul descoperirii adevărului despre relația corectă cu Dumnezeu.

În Romani 8, descoperim felul în care gândește Dumnezeu despre copiii Săi, chiar și atunci când aceștia greșesc. Autorul enumeră în acest capitol șase întrebări: “Deci ce vom zice noi în fața acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu?... Cine-i va osândi? ... cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” (Rom. 8:31-35).

Când cineva îți pune șase întrebări una după alta, este evident că nu dorește neapărat să afle răspunsul. Același lucru se întâmplă și în acest pasaj, în care se vede cu claritate că Dumnezeu nu-i pretinde omului un răspuns, nefăcând altceva prin aceste întrebări decât să afirme: “Te iubesc, nu te condamn, și nimic nu te va despărți de dragostea Mea.”

Serghei a înțeles, în sfârșit, cine stă la baza dragostei necondiționate a lui Dumnezeu față de el (versetul 39). Nimic “nu ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru”. Înțelegem așadar că obiectul dragostei statornice a lui Dumnezeu este persoana Domnului Isus Hristos. Iubirea necondiționată a lui Dumnezeu nu este meritată de nici un credincios, fiind rodul lucrării ispășitoare a lui Hristos. Serghei a descoperit că dacă Dumnezeu ar înceta să-l mai iubească, ar fi ca și când ar nega ceea ce a realizat Hristos pe cruce, afirmând prin atitudinea Sa că moartea Fiului Său nu ar fi fost suficientă! Dumnezeu nu ar face vreodată o asemenea afirmație și, prin urmare, nu va înceta niciodată să-și iubească copiii.

Când Serghei și-a dat seama de acest lucru, s-a simțit cu adevărat liber. Povara eșecului a fost îndepărtată, a primit libertatea de a-și recunoaște păcatul, ca apoi să se debaraseze de el, cerând neprihănirea, prin sângele lui Hristos. Deși se pocăise inițial de păcatul lui, a încetat să mai creadă în lucrarea încheiată de Hristos pe cruce, dându-și seama ulterior, cu stupoare, că tocmai mândria stătea la baza atitudinii sale. Era greu pentru Serghei să admită în fața lui Dumnezeu că nevoia lui pentru Hristos era la fel de mare ca și în prima zi în care crezuse, când, însă, s-a smerit suficient pentru a-și recunoaște starea, inima i s-a umplut de bucurie. Niciodată nu mai simțise o dragoste atât de profundă și totuși necondiționată.

Dumnezeu vrea ca inima fiecărui credincios să cunoască libertatea pe care o dă experimentarea acestei iubiri nemeritate, necondiționate, care se dăruie cu atâta generozitate, încât oamenilor nu le mai rămâne altă alternativă decât aceea de a răspunde în mod similar.

Este ușor să te simți nevrednic și lipsit de valoare, însă Dumnezeu continuă să îți arate dragostea Sa cu generozitate, iar dacă inima unei persoane continuă să rămână rece, este o dovadă a faptului că credința sa în lucrarea ispășitoare a lui Hristos pe cruce este aproape inexistentă. În esență, o astfel de persoană trivializează mesajul Evangheliei. Dumnezeu a spus: "Hristos ne-a izbăvit ca să fim liberi. Rămâneți dar tari și nu vă plecați iar sub jugul robiei." (Gal. 5:1). Isus a spus: "Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară." (Mat. 11:30). O persoană poate experimenta această libertate numai clădindu-și viața pe această temelie a staturii de fiu a lui Dumnezeu. În caz contrar, inima sa va continua să rămână împovărată, indiferent care ar fi postamentul pe care ar dori să-și zidească viața.

III. O INIMĂ MÂNDRĂ ≠ O INIMĂ ÎN PARTENERIAT CU TATĂL

Anatoli s-a născut într-o familie cu o puternică moștenire creștină și s-a pocăit de păcatele sale la o vârstă destul de fragedă. În ciuda multora care încercau să-l discrediteze, el a reușit să-și păstreze mărturia creștină neștirbită. Puternica sa dedicare față de Dumnezeu și lucrarea Lui l-a motivat să meargă ca misionar în Siberia, unde a plantat trei biserici printre budiști, pe parcursul ultimilor câțiva ani. Mulți îl credeau pe Anatoli un creștin model, și ca să spunem lucrurilor pe nume, și Anatoli se considera la fel. Adânc în inima lui, era mândru de puternica sa consacrare față de Dumnezeu și presupunea că și Dumnezeu trebuia să fie la fel de mândru de el.

Dacă crezi și tu, ca Anatoli, că Dumnezeu te binecuvântează datorită devotamentului tău față de El, înseamnă că ai o părere prea înaltă despre tine. Anatoli nu se făcea vinovat de necredință, precum Serghei, însă nici el nu depășea condiția de orfan. Orfanul crede că el își poate rezolva problemele singur, încrederea în sine fiind în opoziție cu încrederea în Dumnezeu. Încrederea în sine elimină totala dependență de Dumnezeu, iar excluderea lui Dumnezeu, deschide poarta singurătății, și aceasta nu pentru că Dumnezeu ar fi abandonat acea persoană, ci pentru că ea a ajuns orfană prin propria alegere. Roadele vieții unei persoane vor demonstra cât de des îl exclude pe Dumnezeu din viața ei. Încrederea în propriile forțe și resurse produce frică, un control strict, impus în relațiile cu ceilalți, îngrijorare, insomnie, îndoială, înfrângere și auto-compătimire. Când o persoană simte că este de datoria ei să rezolve fiecare problemă care se ivește, pentru ca totul să meargă strună, consecințele vor fi cele amintite. Tendința unei astfel de persoane va fi să se lupte din răsuputeri, însă va fi foarte dezamăgită să constate că, de cele mai multe ori, nu-și va putea rezolva problemele prin propria putere. Această tendință va fi vizibilă în pierderea timpului, neglijarea unor domenii de slujire sau a vieții de familie. Dacă o persoană este în mod constant preocupată de propriile probleme, nu va avea capacitatea de a se dăruie celorlalți, în dragoste, ajungând în cele din urmă să sufere de insomnii, fiind permanent frământată de nemulțumiri și îngrijorări.

Pentru a rupe această independență, Dumnezeu va provoca viața unui credincios în așa măsură încât acesta va începe să caute prezența și modalitatea lui Dumnezeu de a rezolva problemele din viața și slujirea sa. Isus a procedat în mod similar cu ucenicii Săi. De exemplu, atunci când Isus a hrănit cei cinci mii de oameni (Ioan 6), a vrut să le dea o lecție ucenicilor, și în special lui Filip, întrebându-l: "De unde să cumpărăm pâine pentru acești oameni?" Textul spune că El i-a adresat această întrebare "pentru a-l testa" (Ioan 6:6). Era evident că aprovizionarea cu pâine a unei asemenea mulțimi de oameni era imposibilă prin resurse umane, Isus încercând să vadă dacă Filip cunoștea adevărata putere și identitate a lui Isus, învățând să se încreadă în Domnul său.

Felul în care un credincios răspunde provocărilor vieții va demonstra calitatea relației lui cu Dumnezeu. Va răspunde plin de frică sau va ști că Dumnezeu este un tată iubitor și demn de încredere? Se va baza pe propriile resurse, străduindu-se să facă față împrejurărilor, sau va

Începe să-și verse supărarea pe alții, în încercarea de a avea control asupra unei situații încurcate? (Un pastor a excomunicat majoritatea membrilor bisericii lui, pentru că nu se aliniau scopurilor și intențiilor lui pentru ei!)

Dacă înțelegerea statutului de fiu este aplicată modului în care un credincios gândește și acționează în viața de zi cu zi, acesta va trebui să devină o persoană a rugăciunii, încredințându-și continuu viața și slujirea lui Dumnezeu, asigurat fiind de faptul că El deține controlul asupra vieții lui. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că lucrările Lui sunt dinainte pregătite pentru a fi îndeplinite de fii Săi. (Efes. 2:10) Printr-o viață de rugăciune, credinciosul își va alinia comportamentul și gândirea cu scopul lui Dumnezeu, va apela la alți creștini, care să-i fie mereu alături în rugăciune, va căuta fața lui Dumnezeu în intimitatea cămăruței, pentru a înțelege ceea ce Dumnezeu a pregătit deja pentru el.

Un fiu va fi pe deplin încredințat că Dumnezeu este Tatăl său preaiubit, care se îngrijește de toate nevoile lui. Problemele slujirii nu ar trebui să fie o pricină de deznădejde, atâta timp cât crede că Dumnezeu are totul sub control și a învățat să-l dea în mod constant Domnului toate poverile sale.

IV. O INIMĂ EGOISTĂ ≠ O INIMĂ LIBERĂ PENTRU A –I PUTEA IUBI PE ALȚII

Mentalitatea de fiu are efecte și asupra altor domenii ale vieții. Felul în care ne raportăm la Dumnezeu ne afectează în mare măsură relațiile cu ceilalți. Când suntem preocupați doar de problemele noastre, fiind împovărați de îngrijorări, când ne simțim singuri în această lume, devenim egocentriți.

Imaginați-vă un tânăr român, pe nume Dan, care era orfan. Fiind plin de energie și plăcându-i să se distreze, obișnuia să facă multe trăsnași. O dată, într-o vacanță de Anul Nou, niște creștini l-au vizitat pe el și pe alți copii de la orfelinat, aducându-le tot felul de jocuri. Unul dintre jocuri era preferat în mod deosebit de copii, iar vizitatorii l-au făcut cadou tuturor. Când Dan a aflat acest lucru, l-a smuls din mâna celorlalți, nemai dorind să-l împărtășească cu nimeni. Acest fapt a provocat un conflict de proporții, în care au fost angrenați și ceilalți copii care, într-o clipită, s-au angajat într-o luptă înverșunată pentru recuperarea jocului, determinându-i pe vizitatori să intervină, să ia jocul din mâinile lui Dan și să-l înmâneze îngrijitoarei. Ceea ce fusese inițial un dar gratuit, făcut tuturor, devenise mărul de ceartă pentru care se dădeau lupte și care trebuia păzit cât mai bine, pentru a nu mai fi pierdut. Ei nu știau să împartă cu ceilalți.

Aplicație - Noi ne asemănăm acestor copii, dacă nu înțelegem purtarea de grijă a Tatălui nostru. Comportamentul nostru poate trăda neîncrederea în puterea lui Dumnezeu de a proteja ceea ce ne-a dăruit fără plată, pentru a ne încânta inimile. De multe ori, mentalitatea de orfan ne orbește să nu vedem binecuvântările divine pe care El ni le-a dăruit, cu scopul de a aduce bucurie inimilor noastre în umblarea cu El. Iar atunci când le vedem, le idolatrizăm, și în încercarea de a le păstra, ne alipim inima de ele. Acesta este probabil cel mai trist efect al mentalității de orfan, care ne împiedică să ne bucurăm de Dătătorul tuturor darurilor și binecuvântărilor, primind astfel adevărata Sa iubire. Ironia este că, atunci când posesiunile noastre devin obiectul dragostei noastre, noi nu ne vom mai simți iubiți cu adevărat. Idolatria noastră devine hoțul care va fura cea mai prețioasă experiență a vieții noastre, și anume dragostea Celui Atotputernic.

S-a întâmplat acest lucru și în viața ta? Nu ai avut și tu, datorită mentalității de orfan, sentimentul că nu ești iubit? Ai simțit că trebuie să te alipești de ceea ce ți-a dat Dumnezeu, de frică să nu pierzi acele lucruri? Ai capacitatea de a dăruia cu generozitate, datorită faptului că ai experimentat în propria ta viață generozitatea lui Dumnezeu?

CONCLUZII

După cum ați văzut, felul în care Îl percepem pe Dumnezeu și relația Sa cu noi are un mare impact asupra vieților noastre de zi cu zi. Creșterea noastră spirituală cât și lucrarea de slujire trebuie să fie motivate de dragostea și smerenia inimii fiului. Ele nu trebuie să curgă din inima plină de temeri și inovăție a orfanului. În ce aspecte ale vieții tale recunoști comportamentul orfanului și nu al fiului?

ÎNTREBĂRI PENTRU METIDAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Cum Îl percepe orfanul pe Dumnezeu? Dar fiul? Care sunt motivele reale pentru care Îl vedem pe Dumnezeu într-un fel sau altul?

- ◆ Cu care din cele trei scenarii descrise mai sus (inimă împovărată, inimă mândră sau inimă egoistă) te poți identifica cel mai bine?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Anexa SC-08A a lecției conține o foaie comparativă "Orfan ≠ Fiu". Citiți această foaie, apoi alegeți cele trei domenii în care întâmpinați dificultăți. În scris, dați câte un exemplu recent pentru fiecare din aceste trei domenii. În dreptul fiecărui exemplu, specificați felul în care doriți ca Dumnezeu să vă schimbe apoi, în rugăciune, puneți această problemă în mâna Tatălui vostru ceresc.

Orfani ≠ Fii

ORFANUL		FIUL
VIAȚĂ DE SFINȚENIE PRIN EFORT PERSONAL; ISUS "AJUTORUL" FIRII NOASTRE Ioan 14:18 "Nu vă voi lăsa orfani"		VIAȚA DE SFINȚENIE, PRIN CREDINȚĂ. HRISTOS ESTE VIAȚA NOASTRĂ! Ioan 15:4, Gal. 2:20 Rom. 8:15 "ci ați primit un duh de înfiere"
Se simte singur; îi lipsește relația zilnică de intimitate cu Dumnezeu; se simte gol din cauza "preocupării excesive de sine".	1	Siguranța tot mai puternică a faptului că Dumnezeu este într-adevăr cerescul lui Tată iubitor (1Ioan 4:16).
Măcinat de anxietăți cu privire la propriile nevoi, prieteni, bani etc; „Sunt singur și nimănui nu-i pasă”.	2	Se încrede tot mai mult în Tatăl și în grija Sa plină de dragoste; este eliberat de îngrijorare.
Trăiește în baza tiparului succes/eșec; trebuie "să arate bine" cu orice preț; este orientat spre performanță.	3	Învăță să trăiască zilnic, în mod conștient, în parteneriat cu Dumnezeu; nu îi este frică.
Se simte condamnat, vinovat și nevrednic în fața lui Dumnezeu și a celorlalți.	4	Se simte iubit, iertat și acceptat pe deplin, deoarece știe că meritele lui Hristos sunt și ale lui.
Are "credință puțină", este plin de frică și nu are capacitatea de a-și pune încrederea în Dumnezeu. "Trebuie să rezolv eu lucrurile."	5	Are o încredere vizibilă în planul suveran al lui Dumnezeu pentru viața sa, acesta fiind considerat planul cel mai bun, plin de dragoste și înțelepciune.
Muncește dintr-un sentiment de obligație copleșitoare, încercând din greu să-i mulțumească pe alții. Mereu epuizat.	6	Rugăciunea este resursa principală: "Îl voi întreba pe Tatăl, mai întâi!"; (tătic) - Ava Tatăl!
Răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a celor din jur; în multe cazuri, este rece din punct de vedere spiritual și are o inimă împietrită.	7	Are tăria de a se supune; Inimă blândă (zdrobită, plină de căință) (Ps. 51:17).
Atitudine defensivă; nu ascultă; se ofensează când este acuzat de auto-îndreptățire (dovedind astfel că acuzația este adevărată).	8	Primește mustrarea, deoarece știe că nu este îndreptățit decât prin identificare cu perfecțiunea lui Hristos și nu prin performanțe proprii; are capacitatea de a-și examina motivațiile reale ale inimii.
Întotdeauna trebuie să aibă dreptate, să fie sigur de sine; nu își tolerează eșecurile; defensiv; incapabil să primească critică; nu-și asumă decât laude.	9	Este capabil să-și asume riscuri— și chiar să admită posibilele eșecuri. Din moment ce neprihănirea lui este în Hristos, are nevoie de realizările Sale pentru a se lăuda, proteja sau apăra.
Încrezător în forțele proprii și totuși descurajat, înfrânt și lipsit de puterea Duhului.	10	Încrezător în Hristos și zidit prin lucrarea Duhului în el.
"Le arăt eu lor—privește-mă numai!" "unde ceilalți au eșuat..." (puterea voinței).	11	"Pot să fac totul prin El care mă întărește" (Fil. 4:13)

Efort personal; se bazează pe înzestrările și abilitățile sale pentru a se descurca în viață și în slujire.	12	Se încrede tot mai puțin în sine și mai mult în Duhul Sfânt (căutând în mod conștient sprijinul Lui zilnic).
Se plânge mereu și îi lipsește recunoștința față de Dumnezeu și față de ceilalți; trebuie să-i dărâme pe cei din jur; afișează un spirit critic și amar.	13	Se bizuiește pe Duhul Sfânt pentru a-și folosi gura și limba lui în vederea laudei, edificării, mulțumirii și încurajării. (Efes.4:29)
Expert în a sublinia ce este greșit; mereu nemulțumit de ceva.	14	Nu este orb față de ceea ce este greșit, însă alege să-și îndrepte atenția spre ceea ce este bun și vrednic de iubit (Filipeni 4:8).
Bârfește (mărturisește păcatele celorlalți); critică pentru a se simți în siguranță; un analist competent al slăbiciunilor celorlalți; are darul "discernământului".	15	Are capacitatea de a-și mărturisii propriile greșeli în mod liber; nu ține să aibă întotdeauna dreptate; este conștient de faptul că adesea greșește; este dornic să crească.
Se compară mereu cu cei din jur, fapt care îl conduce fie la mândrie, fie la depresie (în funcție de cât bine sau rău este tratat de ceilalți).	16	Își pune încrederea în Hristos; sentimentul valorii de sine vine în urma identificării cu moartea și neprihănirea lui Hristos și nu se bazează pe resursele omenești (Filipeni 3:9).
Lipsit de orice putere de a învinge firea; nu a câștigat o victorie reală în inima sa asupra așa-numitelor "păcate inofensive", iar sentimentul că este un „mare păcătos” a devenit aproape inexistent.	17	Deoarece rămâne în odihna lui Hristos, are tot mai multă victorie asupra firii (Rom. 8:1-9). Cu toate acestea se consideră un "mare păcătos".
Rugăciunea este aproape inexistentă, recurgând la ea ca la o „ultimă șansă”; se roagă adesea în public, dar rareori în particular.	18	Rugăciunea este o parte vitală a vieții sale zilnice; nu se limitează doar la un "timp zilnic cu Domnul"; îi place să comunice tot timpul cu Tatăl (1Tes.5: 16-18).
Când este întrebat "unde îi este fericirea" (Gal 4:15), nu poate răspunde, fiind rușinat.	19	Îndeplinește condițiile ca promisiunile lui Dumnezeu despre putere și bucurie să i se aplice (Rom. 15:13).
Simte nevoia să se laude; caută să-și scoată în evidență propriile realizări, de teamă că ar putea fi trecute cu vederea. (Gal. 6:14).	20	Descoperă că Isus este din ce în ce mai mult subiectul conversațiilor sale; se laudă cu Domnul și cu propriile sale slăbiciuni (2Cor. 12: 9-10).
Alcătuiește în mod inconștient un "record" al tuturor realizărilor care se cer observate și apărute.	21	Neprihănirea lui Dumnezeu este singura sa realizare, așa încât rămâne în El (1Cor. 1:28ff).
Este egocentric: "Dacă ar putea vedea ei lucrurile așa cum le văd eu...!" Simte o nevoie acută de a avea control asupra circumstanțelor vieții cât și asupra celor din jur.	22	Hristos are controlul vieții lui; slujește în puterea Duhului Sfânt, nu în puterea "firii sale răscumpărate".
Isus nu poate fi unicul obiect al satisfacției sale; "idolii" din viața sa (averi, poziție, pasiuni) îi dau sentimentul vredniciei și a valorii personale.	23	Hristos este mâncarea și băutura sa; Dumnezeu îi satisface sufletul pe deplin. "...și pe Pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine."(Ps. 73:25).
Prea puțin dorește să împărtășească Evanghelia (din moment ce viața sa creștină arată jalnic). Când o face, totuși, este motivat mai degrabă de un simț al datoriei, nu de dragoste.	24	Dorește ca cei pierduți să ajungă să-L cunoască pe Isus așa cum îl cunoaște el. Împărtășește Evanghelia celorlalți <i>chiar și în afara presiunii vreunui proiect de evanghelizare al bisericii</i> . "...dragostea lui Hristos ne strânge" (2Cor. 5:14).

METODE DE STUDIU BIBLIC

LECȚIA 7: STUDIU BIBLIC INDUCTIV IV

- I. Introducere
- II. Cum se face un studiu biografic
- III. Aplicație practică - Viața lui Timotei

LECȚIA 8: CONDUCEREA UNUI STUDIU BIBLIC INDUCTIV

- I. Scopul grupului - Descoperirea
- II. Rolul conducătorului - Ghid
- III. Pregătirea - Cinci pași
- IV. Conducerea discuției - Opt puncte de reper
- V. Rezultat - Aplicație

LECȚIA 9 & 10: EXERCIȚII PRACTICE DE CONDUCERE A STUDIULUI BIBLIC INDUCTIV

- I. Introducere
- II. Modele de întrebări pentru discuții pe marginea textului din Matei 20:17-28
- III. Modele de întrebări pentru discuții pe marginea textului din Luca 15:1-7

ANEXE

- 7A Studii biografice
- 7B Cum se realizează studiul unei cărți
- 8A Modele de întrebări pentru studiul biblic în grup

**METODE
DE STUDIU BIBLIC****7**
LECTIA

Studiu biblic inductiv IV

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantare de biserici

Fundamente

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este să ne prezinte avantajele studiului biografic și să ne ofere deprinderile necesare pentru realizarea unui astfel de studiu; de asemenea să-i încurajeze pe cei care lucrează în plantarea de biserici noi prin studierea vieții lui Timotei, provocându-i prin sfaturile date acestuia de către Pavel, mentorul său.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea cunoștințelor cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă cum se face un studiu biografic;
- ◆ Să fie încurajat, văzând cum a lucrat Dumnezeu în și prin plantatorul de biserici, Timotei;
- ◆ Să întocmească o listă a lecțiilor învățate din viața lui Timotei care pot fi aplicate în viața și slujirea plantatorului de biserici.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Modul de realizare a unui studiu biografic
- III. Aplicație practică - Viața lui Timotei

☞ Anexe

- 7A Studii biografice: Barnaba și David
7B Cum se realizează studiul unei cărți

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Înainte de această sesiune, toți cursanții ar trebui instruiți să recapituleze lecțiile despre studiul biblic inductiv din Manualul 1.
- ◆ Această lecție ar trebui împărțită în două: învățătură și instruire practică. În timpul afectat instruirii practice, parcurgeți împreună cu cursanții studiul despre viața lui Timotei. Dacă timpul nu vă permite să finalizați acest studiu, cereți cursanților să termine studiul în particular.

Studiu biblic inductiv IV

APLICAȚIE PRACTICĂ ÎN STUDIUL BIOGRAFIC

I. INTRODUCERE

Tuturor ne plac povestirile. E mai ușor să te raportezi la problemele, provocările, ispitele, bucuriile și victoriile altora atunci când acestea sunt prezentate sub forma unor povestiri. Scriptura abundă atât în exemple negative, cât și pozitive, aflate în diferitele istorisiri biblice.

Dumnezeu l-a creat pe om (bărbat și femeie) după chipul Său, pentru a avea părtășie cu el. Din cauza că omul a păcătuit, această frumoasă imagine s-a deteriorat, comuniunea dintre Dumnezeu și om fiind întreruptă. Dumnezeu și-a trimis Fiul pentru a restaura chipul lui Dumnezeu în om și a reînnoi această comuniune.

Biblia, în cea mai mare parte, înfățișează lucrarea lui Dumnezeu în viețile oamenilor pentru a restaura acest proces. Studiind viețile personajelor biblice, cu calitățile și defectele lor, putem învăța multe lecții care ne vor ajuta să fim asemenea chipului lui Hristos. De exemplu, viața lui Avraam vorbește despre credință; de la Iosif învățăm cum să facem față ispitelor; Estera ne vorbește despre lucrarea suverană a lui Dumnezeu; de la Daniel învățăm despre rugăciune, prin exemplul lui Iona vedem ce se întâmplă atunci când o persoană încearcă să fugă de Dumnezeu, iar prin Pavel învățăm foarte mult despre misiune. Romani 15:4 este un verset cheie. "Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră." Puteți da și alte exemple?

Folosind istorisiri din viețile personajelor biblice, plantatorii de biserici trebuie să fie în stare să comunice multe din adevărurile importante celor pe care doresc să-i evanghelizeze și să-i instruiască. Însă pentru a aplica Biblia în modul cel mai corect, este necesar să înțelegem ce ne comunică ea despre viața unei persoane. Principiile unui studiu biblic de calitate trebuie aplicate și studiilor biografice, în aceeași măsură în care ele sunt aplicate oricărui alt tip de studiu biblic.

II. MODUL DE REALIZARE A UNUI STUDIU BIOGRAFIC

A. Observație

1. Selectează personajul biblic pe care dorești să-l studiezi.
2. Alcătuește o listă cu TOATE referințele biblice care conțin relatări despre acest personaj. Dacă sunt disponibile, folosește o concordanță sau un dicționar biblic.
3. Fă notițe succinte pe marginea fiecărui verset.
4. Aranjează versetele în ordine cronologică.

B. Interpretare

Răspunde la aceste întrebări:

1. Ce putem învăța despre strămoșii și familia personajului studiat?
2. Este înțelesul numelui său semnificativ? A fost schimbat, ulterior? Dacă da, care a fost semnificația acestei schimbări, de ex. Avram în Avraam, Iacov în Israel, Simon în Petru etc.
3. Când și unde a trăit? Ce cunoaștem din alte surse, fie ele biblice sau nu, despre viața oamenilor din zilele sale?
4. Ce evenimente semnificative au marcat viața sa: crize, realizări, chemare la o lucrare specifică, probleme întâmpinate etc?

5. Relații: Care a fost relația lui cu Dumnezeu? Prin ce se caracterizau relațiile sale cu alți oameni?

C. Aplicare

În ce măsură se aseamănă experiența mea cu a lui? Avem aceleași puncte tari? Aceleași slăbiciuni? De ce a inclus Dumnezeu această persoană în Scriptură? Care sunt lecțiile practice pe care Dumnezeu dorește să le învăț prin studiul vieții acestui personaj?

III. APLICAȚIE PRACTICĂ - VIAȚA LUI TIMOTEI

Studiază viața lui Timotei.

Notă: Relatarea vieții lui Timotei include consemnări despre călătoriile sale, el făcând parte dintr-o echipă misionară de plantare a bisericilor. Pentru realizarea unui studiu complet, ar fi necesară studierea unei bune părți a cărții Faptelor Apostolilor, precum și a capitolelor 1 și 2 din Epistola lui Pavel către Timotei. În acest scop s-a făcut o listă cu toate versetele în care este menționat numele lui Timotei.

A. Observații

1. Pentru realizarea acestei aplicații practice, am ales să studiem viața lui Timotei.
2. Lista de referințe biblice pentru acest studiu se află la punctul 3.
3. Alcătuiește un rezumat al fiecăruia din pasajele următoare:
 - a. Fapte 16:1-3
 - b. Fapte 16:6-10 *Notă: Timotei nu este menționat cu numele, însă se face referire la el prin "tovarășii săi". Alcătuiește un rezumat al începuturilor lucrării sale.*
 - c. Fapte 18:5
 - d. Fapte 19:22
 - e. Fapte 20:4, 5
 - f. Romani 16:21
 - g. 1Corinteni 4:17
 - h. 1Corinteni 16:10
 - i. 2Cor. 1:1
 - j. Fil. 1:1
 - k. Fil. 2:19, 20
 - l. Col. 1:1
 - m. 1 Tes 1:1
 - n. 2 Tes. 1:1
 - o. 1 Tit. 1:3
 - p. 1 Tit. 1:18
 - q. 1 Tit. 4:12
 - r. 1 Tit. 4:14
 - s. 1 Tit. 6:11-16
 - t. 2 Tit. 1:2
 - u. 2 Tit. 1:4-7
 - v. Evr. 13:23
4. Aranjează în ordine cronologică pasajele referitoare la evenimente din viața lui Timotei.

B. Interpretare

1. Familia: Cine au fost mama, tatăl, bunica? În ce fel i-au influențat ei viața și lucrarea?
2. Unde a locuit?
3. Evenimente semnificative
 - ◆ Când și de ce a devenit el parte din echipa misionară a lui Pavel?
 - ◆ Care au fost câteva din lucrurile pe care le-a făcut ca parte a acestei echipe misionare?
4. Care a fost relația lui cu Pavel?
 - ◆ Care a fost relația lui cu biserica din Efes?

C. Aplicare

1. Ce pot învăța despre lucrarea în echipă, în urma studiului vieții lui Timotei?
2. Ce pot învăța despre strategia de plantare a bisericilor, în urma aceluiași studiu?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Fă un studiu al vieții lui Barnaba sau a lui David. (Vezi Anexa 7A).
- ◆ Dacă nu ai avut suficient timp pentru a termina studiul vieții lui Timotei, continuă-l ulterior, prin studiu individual.

Studii biografice

BARNABA ȘI DAVID

I. BARNABA

A. OBSERVAȚIE

În cele ce urmează, veți găsi o listă cu versetele în care Barnaba este menționat cu numele. la fiecare verset sau pasaj în parte și analizează-l după modelul primului pasaj.

1. *Fapte 4:36,37*

- ◆ A fost levit
- ◆ Era din Cipru
- ◆ Se numea Iosif
- ◆ Apostolii l-au numit "Barnaba"
- ◆ Barnaba înseamnă *fiu al încurajării*

2. *Fapte 11:19-24*

3. *Fapte 11:25-26*

4. *Fapte 11:27-30*

5. *Fapte 12:25*

6. *Fapte 13:1 - 13:42, 43*

7. *Fapte 14:1-12-23*

8. *Fapte 15:2-4, 12, 22, 25, 35-39*

9. *Coloseni 4:10*

10. *Galateni 2:11-13*

B. INTERPRETARE

1. *Describe mediul din care provenea Barnaba:*

2. *De ce credeți că apostolii îl numeau pe Iosif "Barnaba"?*

3. *În ce fel rezultă din aceste pasaje că Barnaba era o persoană care-i încuraja pe alții?*

- ◆ *Fapte 4:36-37*
- ◆ *Fapte 11:22-30*
- ◆ *Fapte 13: 1-13*
- ◆ *Fapte 14:21-28*
- ◆ *Fapte 15:1-3*
- ◆ *Fapte 15:36-39*

4. *Care este semnificația ordinii în care apar numele Pavel și Barnaba (Barnaba și Pavel)?*

5. *Cum a reacționat Barnaba, când responsabilitatea conducerii i-a fost transferată lui Pavel?*

6. *Cum a reacționat la conflicte (Fapte 15:1-4; Fapte 15:36-40)?*

7. *De ce credeți că a reacționat în felul în care a făcut-o, în pasajul din Galateni 2:11-14?*

8. *Rezumați într-un singur paragraf viața lui Barnaba.*

C. APLICAȚIE

1. *Au existat persoane asemenea lui "Barnaba" în viața ta? Care au fost acestea și în ce fel te-au încurajat?*
2. *Cunoști vreun creștin care are nevoie de încurajare? Ce poți face pentru a-l încuraja?*
3. *În Fapte 9:26ff și 11:25-26, Barnaba și-a riscat propria reputație ca să încurajeze pe altcineva. Ești gata să faci același lucru de dragul Evangheliei?*
4. *Barnaba s-a dat la o parte și l-a lăsat pe Pavel să-și asume locul întâi în conducere. Ești gata să instruiști noi lideri și să le permiți să-și asume conducerea, chiar dacă vei avea un rol secundar?*
5. *Care sunt lecțiile practice pe care ți le-ai însușit în urma studiului vieții lui Barnaba?*

II. DAVID

Uneori materialul cu privire la un personaj biblic este atât de vast, încât este imposibil de epuizat într-una sau două lecții scurte. Un exemplu îl constituie viața lui David, care este personajul principal al Bibliei începând de la I Samuel 16 și până la I Regi 2:12. David este adesea menționat și în alte cărți ale Vechiului și Noului Testament, iar lecțiile pe care ni le furnizează studiul vieții lui sunt foarte diverse. Cum s-ar putea studia viața lui în mod sistematic?

Veți găsi mai jos o schiță a vieții lui David, precum și pașii pe care i-am urmat în alcătuirea ei. Notă: Vă va fi util să urmați în studiul dumneavoastră pașii sugerați în Studiul Biblic Inductiv IV - Studiu Biografic (Lecția 7- Metode de studiu biblic).

A. Observație

Se recomandă citirea cu atenție a tuturor pasajelor în care este menționat David. În loc de a face un rezumat al tuturor versetelor, se notează numai punctele mai importante. În schimbul aranjării materialului în ordine cronologică, se preferă o abordare tematică, studiind cu precădere aspectele legate de caracterul personajului.

B. Interpretare

Înainte de a răspunde la întrebările legate de familia sa, se face un studiu care plasează viața lui David într-un context istoric.

1. *Origini:*

- ◆ Ultimul judecător a lui Israel fusese proorocul Samuel;
- ◆ Poporul Israel i-a cerut lui Samuel un rege; I Samuel 8:5,19;
- ◆ Saul a devenit primul rege; I Samuel 10:17-24;
- ◆ El a domnit 42 ani; I Samuel 13:1;
- ◆ Nu a umblat cu Dumnezeu; I Samuel 13:13;
- ◆ Dumnezeu i-a luat împărăția și i-a încredințat-o lui David; I Samuel 13:14.

2. *David - omul*

a. I Samuel 16:7-13

- ◆ Păstor;
- ◆ Cel mai mic dintre cei 8 fii ai lui Iese;
- ◆ Roșcat;
- ◆ Aspect fizic plăcut;
- ◆ Frumos;
- ◆ Plin de Duh.

b. I Samuel 16:18

- ◆ Era din Betleem;
- ◆ Cânta bine la harpă;
- ◆ Curajos;
- ◆ Luptător;
- ◆ Bun orator;
- ◆ Plăcut;
- ◆ Domnul era cu el.

3. *Caracterul lui David*
 - a. Partea negativă a caracterului lui David
 - ◆ 2 Samuel 10&20
Soț adulter
Criminal
 - ◆ 2 Samuel 13:21; 14:1,33,
Nu a corectat păcatele fiilor săi
 - ◆ 2 Samuel 19:4-6, 20:10,23
Nu a confruntat nesupunerea lui Ioab
 - b. Partea pozitivă a caracterului lui David
 - ◆ 1 Samuel 13:14, Fapte 13:22 – *Era un om după inima lui Dumnezeu;*
 - ◆ 2 Samuel 6:14,15, 21, 22 - *închinător;*
 - ◆ 2 Samuel 7:1-7 – *A dorit să construiască un lăcaș de închinare Domnului;*
A scris Psalmii, care au fost o expresie a credinței și închinării sale;
 - ◆ 1 Samuel 17:47 – *Era plin de credință;*
 - ◆ 1 Samuel 26:8-11 - *nerăzbunător;*
 - ◆ 2 Samuel 12:13, Psalm 51 – *I-a părut rău pentru păcatele sale.*
4. *David - împăratul*
 - a. 2 Samuel 5:6-14 - *A transformat Ierusalimul într-un oraș regal;*
 - b. 2 Samuel 6 - *A adus chivotul la Ierusalim, transformând cetatea într-un loc de închinare (Psalm 132:3-5);*
 - c. 2 Samuel 7 - *A dorit să construiască un templu;*
 - d. Domnul a făcut un legământ cu el:
 - ◆ de a-i întări "casa" (seminția) 2 Samuel 7:11,12
 - ◆ pentru totdeauna 2 Samuel 7:16, Psalmi 89:34-37, Psalmi 132:11,12
 - e. Aceste promisiuni făcute lui David au fost valabile și pentru alții, care au trăit înaintea lui
 - ◆ Promisiunea Țării făgăduite
Lui Sem, Genesa 9:26-27
Lui Avraam, Genesa 13:14-17
 - ◆ Promisiunea Împărăției
Lui Iuda, Genesa 49:8-11
 - ◆ Promisiunea binecuvântărilor spirituale
Lui Avraam, Genesa 12:2,3.
5. *Cel mai semnificativ aspect al vieții lui David îl constituie faptul că a fost strămoșul lui Isus, Fiul lui David.*

Cum se realizează studiul unei cărți

1 IOAN

Înainte de a începe studiul unei cărți este necesar să obținem cât mai multe informații de fond cu privire la cartea respectivă. În cele ce urmează găsiți planul detaliat de studiu al unei cărți. Vom folosi ca exemplu prima. Epistolă către Ioan.

I. AUTORUL

Determină care este autorul cărții. De exemplu, este general acceptat faptul că autorul epistolei I Ioan este Ioan, unul dintre cei doisprezece apostoli. În Noul Testament există două mari personaje cu numele Ioan. Primul dintre aceștia este supranumit "botezătorul" (Marcu 6:14, Matei. 14:8, Ioan 1:6-8 etc.), însă nu el este subiectul studiului nostru. Câteva din motivele pentru care scrierea epistolei este atribuită apostolului Ioan sunt:

- ◆ Părinții Bisericii Primare i-au acceptat paternitatea;
- ◆ Limbajul epistolei este similar cu cel al Evangheliei după Ioan. Comparați următoarele versete între ele și observați asemănările de limbaj:

Epistola (1 Ioan)

1:1

1:4

1:6-7

2:7

3:8

3:14

4:6

4:9

5:9

5:12

Evanghelia după Ioan

1:1,14

16:24

3:19-21

13:34,35

8:44

5:24

8:47

1:14,18; 3:16

5:32,37

3:36

- ◆ Ioan a fost martor ocular (1 Ioan 1:1-4).

Notă: Dacă dispui de o concordanță biblică, încearcă să găsești și alte motive pentru care apostolul Ioan poate fi considerat autorul epistolei.

II. STUDIUL BIOGRAFIC AL AUTORULUI: IOAN - FIUL TUNETULUI DEVINE APOSTOLUL DRAGOSTEI

După ce ai determinat care este autorul cărții, faceți un studiu biografic al vieții acestuia.

A. Observarea

Citiți următoarele versete în care este menționat Ioan. Notați ce se spune în fiecare despre Ioan.

VERSETUL	OBSERVAȚII DESPRE IOAN
Matei 10:2; 20:17-21; 20:22-28:	
Marcu 1:14-21; 3:17; 9:2; 10:35-37; 14:33, 50	
Luca 9:51-54	
Ioan 13:23-25; 19:26; 20:1-10; 21:7-14, 20-23	
Fapte 1:13,14; 2:4; 3:1-9; 4:13-23, 31; 8:14	
Galateni 2:9	
Vezi, de asemenea, epistolele lui Ioan și Apocalipsa	

B. Interpretarea

Ca parte a procesului interpretării, aranjează versetele în ordine cronologică. Nu cita doar versetul. Explică ce spune acest verset despre Ioan.

1. Originea**a. Matei 10:2**

- ◆ *A fost unul din cei doisprezece ucenici.*
- ◆ *Tatăl lui era Zebedei.*
- ◆ *Fratele lui era Iacov. Datorită faptului că Iacov este primul menționat, s-a presupus că el a fost fratele mai mare.*

b. Marcu 1:14-21

- ◆ *Observă că în v. 14 Ioan cel menționat NU este apostolul Ioan (v. 4)*
- ◆ *El era pescar.*
- ◆ *Tatăl său avea "angajați" și deținea propria barcă. (Era om de afaceri).*

c. Matei 20:17**2. Viața și slujirea în Școala lui Isus****a. Marcu 1:19,20**

- ◆ *El și fratele lui au renunțat la siguranța pe care le-o ofereau familia și meseria pentru a-L urma pe Isus*

b. Marcu 3:17**c. Luca 9:51-54****d. Ioan 13:23-25****e. Ioan 20:2-4****f. Marcu 10:35-37; Matei 20:22-28****g. Marcu 9:2**

h. Marcu 14:33

l. Marcu 14:50

j. Ioan 19:26

k. Ioan 20:1-10

l. Ioan 21:7-20

- ◆ *Numele “ucenicul pe care-l iubea Isus” este menționat de câteva ori de către Ioan (19:26; 20:2, și aici). Nici un alt autor nu face această mențiune. În general, se crede că acesta era modul lui Ioan de a se referi la el însuși. Ce-ți spune acest amănunt despre relația lui Ioan cu Isus? S-ar putea spune că Isus îl iubea mai mult pe Ioan decât pe ceilalți ucenici?*

3. *Transformat în apostol al dragostei*

a. Fapte 1:13,14

b. Fapte 2:4

c. Fapte 3:1-9

d. Fapte 4:13-23,31

e. Fapte 8:14

f. Galateni 2:9

4. *Autorul Evangheliei după Ioan; Epistolelor I, II, III Ioan și al Apocalipsei;*
5. *Devine episcop în Efes;*
6. *Cunoscut ca apostol al dragostei. Extrageți din prima epistolă către Ioan versetele care ar putea indica de ce a fost el numit astfel.*
7. *Datorită mărturiei sale despre Isus, a fost exilat la Patmos, unde a și murit. (Apocalipsa 1:9)*

III. INFORMAȚII GENERALE CU PRIVIRE LA CARTE

A. Data cărții

- ◆ 85-95 d.Hr., deoarece Evanghelia a fost scrisă în jurul anului 85, iar epistola are la bază unele din conceptele folosite și în evanghelie, astfel încât ea trebuie să fi fost scrisă după această dată. De asemenea, referindu-se la sine, Ioan se numea “presbiter”.

B. Destinatarul

- ◆ Nu este menționată o persoană anume, așa încât se presupune că este vorba de o scrisoare circulară scrisă pentru credincioși (1Ioan 2:12-14,19; 3:1; 5:13).

C. Stilul literar

- ◆ Ioan a folosit stilul ebraic sau holistic, care se caracteriza prin întrepătrunderea temelor, folosirea proverbelor, comparațiilor și contrastelor.

D. Teme principale

- ◆ Părtășie, umblare în lumină, dragoste și siguranță (“așa se face că știm”)

E. Doctrine importante:

- ◆ Întruparea (1Ioan 1:1-3)
- ◆ Atributele lui Dumnezeu: Lumină (1:5), Dragoste (4:8), Credincioșie (1:9), Dreptate (1:9), Neprihănire (2:29,3:7)
- ◆ Ispășire (2:2)
- ◆ Isus Mijlocitorul (2:1)
- ◆ Persoana și lucrarea Duhului Sfânt (3:24)
- ◆ Trinitatea (5:6-9)
- ◆ Reîntoarcerea lui Hristos (3:2)
- ◆ Judecata (4:17)

F. Scopul:

- ◆ De a demasca învățătorii mincinoși (2:26)
- ◆ Ca să știți că aveți viață veșnică (5:13)

G. Atmosfera

“Atmosferă” se referă la ceea ce se întâmplă în lume și/sau în biserică pe vremea scrierii.

- ◆ Filosofia vremii era gnosticismul, cuvânt care vine din grecescul *gnosis*, și înseamnă “cunoaștere”. La baza gnosticismului se afla DUALISMUL care spunea că tot ce este materie e rău, și tot ce este spirit e bun, iar din moment ce trupul (materia) era rău oricum, atingerea binelui era posibilă doar printr-o evadare din materie pe calea CUNOAȘTERII.
- ◆ Două curente:

1. Antinomianismul (“împotriva legii”). Deoarece materia era rea și lucrul cel important era ce gândea fiecare, nu se acorda importanță încălcării legii.
 2. Epicurianismul credea că din moment ce lumea nu este decât materie, omul își poate face orice îi aduce plăcere. Motto-ul acestui curent era: “Mănâncă, bea și fii fericit pentru că mâine mori.”
- ◆ **Gnosticismul.** Această filosofie lumească a pătruns și în biserică (“Dumnezeu este Duh, El este bun; omul este materie, în consecință este rău”). Dilema a apărut atunci când gânditorii au încercat să deosebească persoana lui Isus. În calitate de om, El avea un trup, așadar putea fi considerat rău, însă El era Dumnezeu în același timp, ceea ce excludea răul. Din încercarea de a potrivi teologia lor în concepția lor despre lume și viață au rezultat două teorii cu privire la identitatea lui Isus:
1. **Docetismul.** Cuvântul provine din grecescul *dokeo*, care înseamnă “a părea”. Potrivit acestei teorii, Isus era într-adevăr pur spirit, dar părea să aibă un trup.
 2. **Cerintianismul** (de la Cerinthus, unul din adepții acestei viziuni), susținea că Isus a fost fiul Mariei și al lui Iosif. Când Duhul s-a coborât asupra Lui la botez, Isus a devenit Hristos. Înainte de moartea sa, Duhul L-a părăsit, așa încât numai omul Isus a murit.
 3. În biserică, soluția unor creștini la problema acestei dualități a fost **stoicismul**, și anume negarea firii prin izolarea față de lume. Stoicismul a constituit începutul monasticismului.

IV. STUDIU DE CARTE

Acum ești gata să începi studiul propriu-zis. Câteva din aspectele pe care ai putea să le studiezi ar fi:

A. Problema gnosticismului

Observați felul în care Ioan adresează problema gnosticismului în biserică. Gnosticii învățau că *lumea* materială e rea. Ioan arată că *lumea* spirituală cu mândria și setea ei de putere, prestigiu și averi este opusă naturii lui Dumnezeu. Fă un studiu tematic pe marginea cuvântului “lume”. (1Ioan 2:2, 2:15, 2:16, 2:17, 3:1, 3:13, 4:1, 4:3, 4:4, 4:5, 4:9, 4:14, 4:17, 5:4, 5:5, 5:19).

Cele două cuvinte grecești cu sensul de “a cunoaște” sunt folosite de 36 de ori pe parcursul scrierii. Primul cuvânt, *gnosko*, înseamnă “a cunoaște prin experiență personală”. Al doilea cuvânt, *oida*, înseamnă “a cunoaște despre, la nivel mental”. Există în limba ta cuvinte echivalente celor două? Fă un studiu semantic al acestor cuvinte. Alcătuieste apoi un tabel cu toate lucrurile despre care Ioan spune că le putem cunoaște.

În ce fel sunt combătute argumentele docetiștilor în 1 Ioan 1:1,2; 4:2,3 și 5?

De ce crezi că a adăugat Ioan pasajul 2:22?

B. Studii de paragraf/studii tematice

Împarte cartea în paragrafe. După ce ai studiat fiecare paragraf, fă un sumar al fiecărui paragraf într-o poziție sau două.

Am identificat tema majoră a cărții ca fiind “Umblarea în lumină”. Schița de mai jos arată ideea prin care fiecare paragraf contribuie la această temă.

- ◆ 1:1-4 *Umblând în lumină: Ai bucurie deplină;*
- ◆ 1:5-2:2 *Umblând în lumină: Mărturisește-ți păcatele (sau stăruiește în părtășie).*
- ◆ 2:3-11 *Umblând în lumină: Împlinește poruncile Lui (sau umblă pe urmele lui Isus).*
- ◆ 2:12-17 *Umblând în lumină: Nu iubi lumea (sau fă voia lui Dumnezeu).*
- ◆ 2:18-27 *Umblând în lumină: Rămâi în adevăr.*
- ◆ 2:28-3:10 *Umblând în lumină: Fă ce este drept (sau sfințește-te pe tine însuți).*

- ◆ 3:11-24 *Umblând în lumină: Dragostea se exprimă în fapte.*
- ◆ 4:1-6 *Umblând în lumină: Deosebește duhurile.*
- ◆ 4:7-21 *Umblând în lumină: Iubește cum a iubit Isus.*
- ◆ 5:1-12 *Umblând în lumină: Păstrează credința.*
- ◆ 5:13-21 *Umblând în lumină: Ferește-te de închinare la idoli.*

V. APLICAȚIE

Precum în cazul oricărui studiu biblic, studiul unei cărți nu este complet fără aplicații practice. Într-un studiu de carte, aplicațiile se pot face în cadrul studiilor biografice, tematice și de paragraf, precum și prin parcurgerea întregii cărți.

METODE
DE STUDIU BIBLICLECTIA
8

Conducerea unui studiu biblic inductiv

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Câștigarea sufletelor

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i abilita pe cursanți să conducă un studiu biblic în așa fel încât participanții să poată descoperi ei înșiși ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său. Folosirea întrebărilor de către lider este esențială pentru abordarea pe care noi o propunem în această lecție. Liderul studiului pune întrebări pe marginea textului și despre viață așa încât acestea să conducă la descoperirea mesajului lui Dumnezeu. Pe măsură ce găsesc răspunsuri, participanții vor experimenta bucuria și satisfacția descoperirii și în consecință vor fi mult mai dedicați adevărilor învățate în acest fel.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- Să aibă cunoștințele și abilitatea de a conduce, într-un grup, un studiu biblic inductiv (observare, interpretare, aplicație) prin folosirea întrebărilor.
- Să cunoască principiul descoperirii adevărului și valoarea lui în studiul biblic.
- Să participe activ la studii biblice inductive de grup potrivit principiilor din această lecție.

☞ Schița lecției

- I. Scopul grupului – Descoperirea adevărului
- II. Rolul conducătorului – Un ghid
- III. Pregătirea - Cinci pași
- IV. Conducerea discuțiilor - Opt puncte de reper
- V. Rezultatul – Aplicația practică

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție prezintă concepte care ar putea fi complet noi pentru mulți dintre participanți. Dacă sesizați rețineri față de unele din cele opt puncte de reper privitoare la întrebarea întrebărilor, nu uitați că acestea nu sunt decât *puncte de reper*, nu *reguli*. Faptul că liderul va da răspunsuri din când în când nu constituie un eșec, cu toate că este de dorit ca acesta să evite să le dea, pentru ca participanții să fie cei care le vor descoperi. De asemenea, subliniați faptul că acest material este potrivit doar pentru grupuri mici de studiu și nu poate fi folosit ca predică – după cum nici predicile nu sunt potrivite în grupuri mici.
- ◆ Exemplificarea metodei poate fi foarte utilă. Poți opta pentru exemplificarea metodei înainte de a discuta punctele de reper. În oricare caz, participanții trebuie să urmărească exemplificarea metodei de câteva ori înainte ca ei înșiși să o poată pune în practică. În măsura timpului disponibil, în urma exemplificărilor, ar fi deosebit de instructiv să folosești câteva ore pentru a-i provoca pe cursanți să practice metoda.
- ◆ Lecțiile 9 și 10 conțin modele de întrebări pentru studiu biblic inductiv care pot fi folosite în exemplificarea și aplicarea studiului biblic inductiv în timpul sesiunii de instruire.

Conducerea studiului biblic inductiv

DESCOPERIND ÎMPREUNĂ ADEVĂRUL LUI DUMNEZEU

În Manualul 1, participanții au învățat cum să studieze Biblia în mod individual. Studiul individual este esențial creșterii în credință și pregătirii studentului în vederea slujirii. De data aceasta, însă, slujba lui este de a înzestra pe alții cu abilitatea de a realiza studii biblice inductive relevante. Această lecție ilustrează metoda de conducere a unui studiu biblic inductiv în grup.

I. SCOPUL GRUPULUI – DESCOPERIREA

Ceea ce oamenii descoperă ei înșiși se întipărește mai bine decât orice le-ar spune un profesor. Folosirea întrebărilor de către lider este fundamentală în procesul descoperirii. Liderul studiului pune întrebări pe marginea textului și despre viața așa încât acestea să conducă la descoperirea mesajului lui Dumnezeu. Implicarea personală în căutarea răspunsurilor la aceste întrebări îi va determina pe participanți să fie mult mai dedicați adevărilor descoperite de ei, decât dacă acestea le-ar fi fost expuse într-o prelegere.

Întrebarea întrebărilor ca modalitate de predare este folosită și în Biblie. În Matei 22, de pildă, când lui Isus I s-a pus o întrebare, El a răspuns cu o altă întrebare: “Chipul acesta și slovele scrise pe el ale cui sînt?”. El a profitat de curiozitatea ascultătorilor Săi pentru a ilustra un adevăr. În Luca 9:18-20, când Isus era singur cu ucenicii Săi, le-a pus întrebarea: “Cine spun oamenii că sunt Eu? (...) Dar voi cine ziceți că sunt?”. Încă o dată, aceeași metodă eficientă de învățare.

II. ROLUL LIDERULUI - UN GHID

Rolul liderului în discuțiile biblice nu este acela de a preda o lecție, ci, mai degrabă, de a înlesni procesul prin care participanții să descopere ceea ce Dumnezeu le spune prin Cuvântul Său. După cum Isus “le-a deschis (ucenicilor) mintea ca să înțeleagă Scripturile” pe drumul spre Emaus (Luca 24:45), liderul grupului-celulă nu va ține predici, ci va înlesni participanților descoperirea nemijlocită a adevărilor Scripturii.

Precum am subliniat deja, acest scop se poate atinge prin folosirea unor întrebări din prisma cărora mesajul biblic devine relevant și practic. Oferind răspunsuri gata pregătite la aceste întrebări, nu facem altceva decât să limităm gândirea oamenilor, scurtcircuitând procesul de aprofundare a Scripturilor.

Adevăratul învățător, singurul care ne poate deschide ochii să înțelegem Scripturile, este Duhul Sfânt (Ioan 14:26). Acest adevăr este de natură să elibereze pe liderul grupului de presiunea de a avea răspunsuri la toate întrebările, căutând în schimb călăuzirea Duhului Sfânt care are toate răspunsurile.

III. PREGĂTIREA - CINCI PAȘI

Întrebările pe care le va folosi liderul pentru a conduce membrii grupului-celulă la descoperirea adevărului spiritual cuprins într-un pasaj biblic trebuie pregătite înaintea întâlnirii. Scopul acestor întrebări este de a demonstra relevanța mesajului Bibliei. În pregătirea întrebărilor vor fi utili următorii pași:

1. Studiază tu însuși pasajul

Este important ca liderul să descopere adevărul central și principala aplicație a pasajului biblic de studiat. El trebuie să observe, să interpreteze și să găsească aplicația practică a pasajului în mod individual, potrivit îndrumărilor pentru studiu biblic prezentate în Manualul 1.

2. Notează scopul studiului

Liderul va alege direcția generală pe care o va urma împreună cu grupul în cadrul studiului biblic. Este important să nu stabilești direcții specifice, deoarece Duhul Sfânt poate lucra în moduri neașteptate. Cere în rugăciune ajutorul lui Dumnezeu și descoperire cu privire la ce trebuie să învețe grupul prin studiul pasajului respectiv.

3. Pregătește întrebări care să acopere toate cele trei etape ale studiului

Liderul trebuie să știe cum să APLICE corect INTERPRETAREA pasajului, interpretare obținută în urma OBSERVĂRII atente a acestuia, transpunând ceea ce a descoperit, pe parcursul celor trei etape ale studiului, în întrebări. Succesiunea întrebărilor trebuie să urmărească orientarea discuției spre scopul principal și aplicația practică a pasajului. Cu alte cuvinte, liderul trebuie să formuleze întrebări care să conducă la observare, interpretare și, nu în ultimul rând, aplicație pentru a înlesni astfel studiul pasajului în grup. Este important ca liderul să dezvolte abilitatea de a formula întrebări relevante pentru un studiu biblic eficient.

4. Revizuește întrebările

După formularea întrebărilor, liderul ar trebui să verifice dacă:

- ◆ întrebările sunt clare?
- ◆ sunt concise și la obiect?
- ◆ Sunt ele de natură să stârnească curiozitate pentru studierea pasajului?
- ◆ Vor asigura întrebările etapei observării o bază solidă după care să se poată pune întrebările etapei de interpretare și apoi de aplicație?
- ◆ Este parcurs întregul pasaj?
- ◆ Sunt întrebările etapei de aplicație de natură să încurajeze grupul la acțiuni specifice ?

5. Pregătește prima întrebare care să stimuleze grupul pentru studiul biblic

Întrebarea introductivă poate fi cea mai importantă întrebare a studiului și ar putea avea în vedere felul în care pasajul de studiat abordează o situație cu care se pot identifica membrii grupului. De exemplu, cartea I Petru se adresa bisericilor într-un timp de persecuție. Prin urmare, întrebarea introductivă pentru studiul acestei cărți ar putea fi: Cum acționezi atunci când ești persecutat pentru credința ta? Cum au făcut față persecuțiilor oamenii cărora li se adresa Petru?

IV. CONDUCEREA DISCUȚIEI - OPT PUNCTE DE REPER

Următoarele îndrumări pot fi utile în conducerea discuțiilor într-un grup:

1. Studiul trebuie să înceapă și să se încheie cu rugăciune

Rugăciunea înainte și după discuție conștientizează participanții de faptul că Duhul Sfânt este adevăratul învățător.

2. Liderul trebuie să fie dispus să învețe de la grup

Nu uita că același Duh Sfânt care vorbește liderului, poate vorbi și celorlalți, iar ei pot primi lumină de care liderul are nevoie. În lipsa disponibilității de a învăța la rândul său, liderul poate afișa o atitudine de "expert" a cărui prezență poate inhiba spontaneitatea discuțiilor în grup. De cele mai multe ori participanții vor avea rețineri în a-și împărtăși opiniile de teamă să nu fie corecți.

3. Liderul se va abține să dea răspunsuri propriilor sale întrebări sau întrebărilor ridicate în cadrul discuțiilor

Liderul va evita să dea răspunsuri la întrebările pe care le-a pregătit pentru a nu inhiba procesul gândirii și a nu crea atmosfera de test-grilă prin care se verifică răspunsurile corecte. Participanții vor avea rețineri să dea răspunsuri care ar putea fi găsite "greșite".

Dacă există ezitări în urma ridicării unei întrebări, liderul va reformula întrebarea pentru ca aceasta să fie mai bine înțeleasă de grup. În același fel, întrebările ridicate de participanți vor fi adresate întregului grup.

4. Nu te teme de tăcere

Liderul trebuie să acorde participanților timp suficient pentru reflecție asupra întrebărilor. Firește, pot apărea momente de tăcere, însă oamenii au nevoie de timp de gândire.

5. Liderul nu se va mulțumi întotdeauna cu primul răspuns dat

Atunci când liderul ia în considerare doar primul răspuns și trece mai departe la întrebarea următoare, studiul va intra în tiparul rigid întrebare/răspuns, întrebare/răspuns, și în loc să ofere timp pentru discuții, studiul se va transforma într-un test expeditiv. Solicitând mai multe răspunsuri pentru o întrebare se va crea cadrul potrivit pentru discuții în grup. De asemenea, este posibil ca primul răspuns dat să nu fie întotdeauna cel corect sau cel mai complet. Acordând timp suficient pentru discutarea mai multor răspunsuri, grupul poate primi o înțelegere mai profundă a textului.

6. Întrebările la care grupul nu a găsit răspuns, pot rămâne fără răspuns

Întrebările la care nu s-au găsit răspunsuri pot rămâne subiecte de meditație care să mențină vie curiozitatea și să dea participanților motiv să vină la studiul de săptămâna viitoare.

7. Răspunsurile incorecte sau incomplete vor fi corectate de Scriptură și/sau de grup, nu de lider.

Vor exista răspunsuri greșite și afirmații incorecte, iar primul impuls va fi acela de a corecta și muștra, însă procedând astfel, vei descuraja participarea membrilor grupului la discuții și vei inhiba spontaneitatea comunicării. În loc să corecteze un răspuns greșit, liderul poate face unul din următoarele lucruri:

1. Să încurajeze persoana care răspunde să recitească textul de studiat sau un alt text ajutător;
2. Să ceară părerea grupului cu privire la răspunsul dat;
3. Să ceară participanților să citeze alte versete de Scriptura care să argumenteze sau să corecteze răspunsul dat.

8. Liderul va face o sintetizare a învățăturilor desprinse din studiu

Liderul trebuie să evite să adauge informații sau concluzii care nu s-au discutat în grup. Adăugând noi informații, liderul se erijează în postura de "expert". Este mai bine să afirmi ceea ce a învățat grupul și apoi să continui cu următoarea etapă a studiului.

V. REZULTATUL – APLICAȚIA PRACTICĂ

Scopul studierii Bibliei nu este altul decât conformarea vieților noastre după adevărurile ei. Nu dorim doar să acumulăm cunoștință despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-l împlinim. De aceea, liderul trebuie să pună întrebări directe care să-i determine pe oameni la acțiune pentru a nu ajunge asemeni omului din Iacov 1:22-24 care nu a transpus în fapte ceea ce a învățat.

Iată câteva întrebări aplicative care pot fi folosite în studierea oricărui pasaj pentru a descoperi puncte de aplicație practică:

- ◆ Ce adevăruri din acest pasaj erau deja parte integrantă din gândirea ta?
- ◆ Ce ai învățat nou despre Dumnezeu?
- ◆ Ce lucruri noi ai învățat despre tine însuși?
- ◆ Ce anume din cele învățate ar impune o schimbare în gândirea ta? Dar în acțiunile tale?

Jumătate din timpul alocat studiului trebuie rezervat aplicării învățăturilor la experiența vieții zilnice. Luați în considerare posibilitatea unei aplicații practice a studiului nu doar la nivel individual, ci și la nivel de grup. Liderul trebuie să se asigure că această aplicație este cât mai specific posibilă

pentru fiecare în parte, așa încât progresul realizat prin aplicarea Scripturii în viața practică să fie vizibil..

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Lecțiile 9 și 10 din acest Manual oferă cursanților ocazia de a practica conducerea unui studiu inductiv în grup mic pe parcursul sesiunii de instruire practică și ele nu trebuie omise cu nici un chip. Coordonatorii trebuie să supravegheze și să îndrume fiecare cursant în parte pe parcursul sesiunilor de instruire practică.
- ◆ Cereți cursanților să aleagă unul sau două studii biblice suplimentare din Manualul 1 sau 2 pe care să le realizeze individual și să dezvolte cel puțin trei sau cinci întrebări pentru observare, interpretare și aplicație pe care le vor folosi în conducerea studiului. (Folosiți ca model studiile din Lecțiile 9 și 10). Rugați cursanții să conducă un studiu biblic inductiv cu un grup mic și să facă apoi o evaluare a felului în care a decurs studiul. Ce adevăruri a descoperit grupul din studiul pasajului? Au fost înțelese întrebările? Ce probleme s-au ridicat? (Prea departe de subiect?, Timpuri îndelungate de tăcere? etc.) Care sunt elementele care ar putea fi folosite într-un nou studiu? Ce ar trebui schimbat? Împreună cu cursantul, coordonatorul va revizui întrebările și evaluarea studiului efectuat de acesta, dându-i sugestii și îndrumări pentru a continua să dezvolte abilitățile necesare unui lider de studiu biblic inductiv.

Modele de întrebări pentru studiu biblic în grup

MATEI 20:17-28

Întrebările următoare sunt întrebări model care pot fi folosite în discuțiile pe teme biblice realizate în grupuri-celulă. Dacă vei opta pentru a folosi aceste modele de întrebări, nu o face înainte de a fi studiat tu însuși pasajul în prealabil.

I. ÎNTREBARE INTRODUCIVĂ:

- ◆ Ce este conducerea creștină?

II. ÎNTREBĂRI PENTRU OBSERVARE:

- ◆ Ce se poate observa despre locul înspre care se îndreaptă Isus cu ucenicii?
- ◆ Fă un rezumat al discuției pe care o poartă între ei.
- ◆ Enumeră cât mai multe aspecte cu privire la moartea lui Isus așa cum reies din spusele Lui
 - ◆ *Când va avea loc moartea Lui?*
 - ◆ *Care este cererea mamei fiilor lui Zebedei? (20)*
 - ◆ *Cine sunt fiii ei?*
 - ◆ *Cine poate să decidă cine și unde va sta în Împărăția lui Dumnezeu?*
 - ◆ *Care este criteriul după care se va face alegerea?*
 - ◆ *Cine decide cine și ce poziție ocupă între neamuri?*
 - ◆ *Care este criteriul alegerii?*

III. ÎNTREBĂRI PENTRU INTERPRETARE:

- ◆ Ce o determină pe doamna Zebedei să ceară lui Isus acest favor acum?
- ◆ Care este semnificația faptului de a sta la stânga sau dreapta?
- ◆ Ce reprezintă paharul? (22)
- ◆ La ce credeți că s-au gândit ucenicii atunci când Isus a menționat paharul? (noi avem avantajul înțelegerii retrospective!)
- ◆ Cum înțelege doamna Zebedei Împărăția lui Dumnezeu?
- ◆ Ce spune Isus acum despre moartea Sa?
- ◆ Al cui interes îl caută doamna Zebedei?
- ◆ Al cui interes îl caută ucenicii? (24)
- ◆ Dorește Isus ca Iacov și Ioan să stea la stânga și la dreapta Sa?
- ◆ Cine (ce fel de persoane) credeți că vor sta la stânga și la dreapta lui Isus?
- ◆ Ce transmit neamurile prin exemplul lor?
- ◆ Care este învățătura pe care o dă Isus prin cuvintele și exemplul Lui?
- ◆ În ce fel nu urmează ucenicii exemplul lui Isus?

IV. ÎNTREBĂRI PENTRU APLICAȚIE:

- ◆ Unde ai dori să stai în Împărăția lui Dumnezeu?
- ◆ Cu ce ocazie ai simțit că meriți să ocupi un loc important în Împărăție?
- ◆ Ce fel de lucruri Îi ceri tu lui Isus?
- ◆ Interesul cui îl cauți tu?
- ◆ În ce fel poți sluji mai mult în conducerea ta?

V. ALTE ÎNTREBĂRI PENTRU APLICAȚIE:

Întrebările sunt utile oricare ar fi pasajul de studiat.

- ◆ Ce adevăruri din acest pasaj erau deja parte integrantă din gândirea ta?
- ◆ Ce lucruri noi ai învățat despre Dumnezeu?
- ◆ Ce lucruri noi ai învățat despre tine însuși?
- ◆ Ce anume din cele învățate ar impune o schimbare în gândirea ta? Dar în acțiunile tale?

La momentul oportun, în timpul discuțiilor pe marginea acestor întrebări, poți să faci din nou referire la întrebarea introductivă – Ce este conducerea creștină?

**METODE
DE STUDIU BIBLIC
LECȚIILE****9,10**

Exerciții practice de conducere a studiului biblic inductiv

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Câștigarea sufletelor

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este să ofere cursanților instruire practică în conducerea de studii biblice inductive.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să știe cum să conducă un studiu biblic inductiv în contextul unui grup mic;
- ◆ să câștige siguranță în conducerea unui studiu biblic inductiv.
- ◆ să participe în conducerea de studii biblice ce vor contribui la formarea de grupuri-celulă capabile să se înmulțească.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Modele de întrebări pentru discuții pe marginea textului din Matei 20:17-28
- III. Modele de întrebări pentru discuții pe marginea textului din Luca 15:1-7

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Este o lecție care durează două ore și care poate fi folosită ca atelier de lucru. Procedați în așa fel încât fiecare cursant să poată practica conducerea unui studiu. Probabil că cea mai bună soluție ar fi împărțirea pe grupuri mici, în cadrul cărora fiecare participant să conducă cu schimbul studiul în grupul mic parcurgând toate sau o parte din studiile model prevăzute în lecție.
- ◆ Explicați cursanților că în acest atelier de lucru nu a fost alocat timp pentru ca ei să studieze pasajele în prealabil și să formuleze propriile întrebări, motiv pentru care au fost puse la dispoziție liste cu întrebări de studiu pentru cele două studii biblice model.
- ◆ Rezervă 15 minute la sfârșitul celor două ore pentru discutarea diverselor probleme pe care le-au întâmpinat cursanții în conducerea studiilor, felul în care le-au depășit, și sugestiile pe care fiecare le poate da ca urmare a observării fiecăruia la rând în timpul conducerii studiului biblic.

Exerciții practice de conducere a studiului biblic inductiv

I. INTRODUCERE

Acest exercițiu oferă cursanților ocazia de a practica conducerea studiului biblic inductiv într-un grup mic. În cele ce urmează veți găsi o listă de întrebări model care se vor folosi pentru cele două studii biblice. În mod normal, înaintea studiului biblic în grup, liderul va face studiul individual al pasajului și își va pregăti setul de întrebări pe marginea textului. Din moment ce acest lucru nu a fost posibil în cazul de față, unul dintre participanți va citi cu voce tare pasajul înainte de începerea discuțiilor.

II. MODELE DE ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII PE MARGINEA TEXTULUI DIN MATEI 20:17-28

A. Întrebare introductivă

Ce este conducerea creștină?

B. Întrebări pentru observare

1. *Ce se poate observa despre locul înspre care se îndreaptă Isus cu ucenicii?*
2. *Fă un rezumat al discuției pe care o poartă între ei.*
3. *Enumeră cât mai multe aspecte cu privire la moartea lui Isus așa cum reies din spusele Lui?*
 - a) Când va avea loc moartea Lui?
 - b) Care este cererea mamei fiilor lui Zebedei? (20)
 - c) Cine sunt fiii ei?
 - d) Cine poate să decidă cine și unde va sta în Împărăția lui Dumnezeu?
 - e) Care este criteriul după care se va face alegerea?
 - f) Cine decide cine și ce poziție ocupă între neamuri?
 - g) Care este criteriul alegerii?

C. Întrebări pentru interpretare

1. *Ce o determină pe doamna Zebedei să ceară lui Isus acest favor acum?*
2. *Care este semnificația faptului de a sta la stânga sau dreapta?*
3. *Ce reprezintă paharul? (22)*
4. *La ce credeți că s-au gândit ucenicii atunci când Isus a menționat paharul? (noi avem avantajul înțelegerii retrospective!)*
5. *Cum înțelege doamna Zebedei Împărăția lui Dumnezeu?*
6. *Ce spune Isus acum despre moartea Sa?*
7. *Al cui interes îl caută doamna Zebedei?*
8. *Al cui interes îl caută ucenicii? (24)*
9. *Dorește Isus ca Iacov și Ioan să stea la stânga și la dreapta Sa?*

10. Cine (ce fel de persoane) credeți că vor sta la stânga și la dreapta lui Isus?
11. Ce transmit neamurile prin exemplul lor?
12. Care este învățătura pe care o dă Isus prin cuvintele și exemplul Lui?
13. În ce fel nu urmează ucenicii exemplul lui Isus?

D. Întrebări pentru aplicație

1. Unde ai dori să stai în Împărăția lui Dumnezeu?
2. Cu ce ocazie ai simțit că meriți să ocupi un loc important în Împărăție?
3. Ce fel de lucruri îți ceri tu lui Isus?
4. Interesul cui îl cauți tu?
5. În ce fel poți sluji mai mult în conducerea ta?

E. Alte întrebări pentru aplicație

Notă: Întrebările sunt utile oricare ar fi pasajul de studiat.

1. Ce adevăruri din acest pasaj erau deja parte integrantă din gândirea ta?
2. Ce lucruri noi ai învățat despre Dumnezeu?
3. Ce lucruri noi ai învățat despre tine însuși?
4. Ce anume din cele învățate ar impune o schimbare în gândirea ta? Dar în acțiunile tale?

Notă: La momentul oportun, în timpul discuțiilor pe marginea acestor întrebări, poți să faci din nou referire la întrebarea introductivă – Ce este conducerea creștină?

III. MODELE DE ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII PE MARGINEA TEXTULUI DIN LUCA 15:1-7

A. Întrebări introductive

1. Ai pierdut vreodată ceva important? Cum te-ai simțit?
2. Ce-ai făcut pentru a găsi acel lucru?
3. Ce ai simțit când ai găsit acel lucru?

B. Întrebări pentru observare

1. Care este cadrul acestei istorisiri?
2. Cine erau fariseii și învățătorii legii?
3. Care era nemulțumirea lor cu privire la Isus?
4. Ce este o pildă?
5. Alcătuieste un rezumat al pildei (v 4-6).

C. Întrebări pentru interpretare

1. Cu ce compară Isus oaia rătăcită?
2. Cum s-a găsit oaia rătăcită?
3. Cum sunt găsiți păcătoșii?
4. Ce înseamnă pocăința?
5. De ce crezi că a spus Isus această istorisire fariseilor și învățătorilor Legii?
6. Cu ce se compară bucuria păstorului?
7. Se bucură Dumnezeu când un păcătos pierdut este găsit? Este inima lui Dumnezeu intristată atunci când un păcătos nu se întoarce la El?

D. Întrebări pentru aplicație

1. *Ai avut experiența pocăinței? Dacă da, cum răspunde Dumnezeu?*
2. *Cum reacționăm noi, ca și creștini, atunci când o persoană pe care nu o agreem se pocăiește?*

EVANGHELIZARE

LECȚIA 4: EVANGHELIZAREA ȘI PLANTAREA DE BISERICI

- I. Introducere
- II. Nevoia unei noi abordări
- III. Două poduri
- IV. Trei principii de evanghelizare

LECȚIA 5: OBSTACOLELE EVANGHELIZĂRII EFICIENTE

- I. Problema zidurilor și nevoia de poduri .
- II. Înțelegerea zidurilor care împiedică evanghelizarea
- III. Obstacole de natură externă în evanghelizarea eficientă
- IV. Obstacole de natură internă în evanghelizarea eficientă
- V. O strategie de depășire a obstacolelor

LECȚIA 6 & 7: PROCESUL CONVERTIRII

- I. Introducere
- II. Întâmpinarea nevoilor oamenilor
- III. Evaluarea nivelului la care sunt oamenii în înțelegerea Evangheliei
- IV. Înțelegerea celor patru faze de activitate în câștigarea oamenilor pentru Hristos
- V. Determinarea strategiei de evanghelizare

ANEXE

- 4A. Evaluarea strategiilor de evanghelizare
- 5A. O biserică în fiecare popor: să discutăm deschis despre un subiect dificil
- 5B Răspunsuri pentru cele mai frecvente obiecții
- 6A Profilul persoanelor pe care vrei să le evanghelizezi
- 6B Trei principii ale evanghelizării strategice
- 6C Examinarea felului în care Isus aborda oamenii

EVANGHELIZARE

LECȚIA
4

Evangelizarea și plantarea de biserici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantare de biserici

Câștigarea sufletelor

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a familiariza participantul cu principiile de evangelizare care se referă în mod specific la sarcina de plantare de biserici.

☞ Rezultatele dorite

După asimilarea cunoștințelor cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă de ce asimilarea într-o biserică trebuie să fie rezultatul firesc al evangelizării;
- ◆ să înțeleagă rolul vital pe care îl au „persoanele-cheie” în plantarea de biserici;
- ◆ să știe cum să evalueze eficiența și aplicabilitatea diferitelor metode de evangelizare în procesul plantării de biserici;
- ◆ să știe ca Evanghelia trebuie să fie atât auzită cât și „văzută”.

☞ Schița lecției

- I. Nevoia unei noi abordări
- II. Două poduri
- III. Trei principii de evangelizare

☞ Lista figurilor

- 1.1 Două poduri
- 4.2 Numitorul comun

☞ Anexe

- 4A Evaluarea strategiilor de evangelizare

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Anexa 4A poate fi folosită pentru a iniția discuții pe marginea acestei lecții.

EVANGHELIZAREA ȘI plantarea de biserici

UN NĂVOD CARE PRINDE ȘI REȚINE

INTRODUCERE

Este imposibil să plantezi o biserică fără evanghelizare. Cu toate acestea, este posibil să evanghelizezi fără să plantezi biserici. Una din capcanele în care plantatorii de biserici cad în mod frecvent constă în faptul că folosesc metode inadecvate de evanghelizare.

Analizarea numeroaselor instrumente și metode de evanghelizare existente, în încercarea de a o alege pe cea optimă, trebuie să țină cont de scopul final. În calitate de plantatori de biserici, scopul nostru nu este doar de a comunica oamenilor adevărul Evangheliei, nici de a-i determina să ia o decizie pentru Hristos. Dincolo de acestea, scopul nostru este de a face ucenici care să se închine Tatălui în duh și adevăr și să crească împreună cu oamenii din casa lui Dumnezeu.

I. NEVOIA UNEI NOI ABORDĂRI

În general, felul în care se face astăzi evanghelizare este foarte diferit de modul în care Biserica Primară înțelegea să evanghelizeze. Felul în care se face evanghelizare în prezent este cu precădere în situații de unu la unu, într-o manieră intensă și rigidă. Într-o mare măsură, cursurile pe care le folosim astăzi pentru a instrui lucrători în vederea evanghelizării pun accentul pe conținutul Evangheliei și metodele de mărturisire a acesteia, fără să sublinieze importanța dinamicii relaționale pe care o presupune întoarcerea unei persoane la Dumnezeu. În consecință aceste metode nu au în vedere asimilarea oamenilor într-o biserică locală. Prin urmare, mulți dintre cei câștigați pentru Hristos, nu sunt asimilați niciodată într-o biserică. O organizație creștină foarte mare din cadrul CIS a cercetat rezultatele eforturilor de evanghelizare și a descoperit că doar 5-10% din cei ce răspund favorabil la evanghelizare rămân în biserică. Evident, acest lucru nu este de dorit, sarcina noastră nefiind aceea de a produce convertiți, ci *ucenici*, iar ucenicii sunt cei care se unesc în părtășia Trupului lui Hristos.

Plantatorul de biserici trebuie să folosească acea metodă de evanghelizare în urma căreia noii convertiți sunt asimilați într-o biserică. El are nevoie de strategii care să conducă în mod firesc la posibilitatea de a supraveghea umblarea noilor convertiți, fără a mai fi necesar un program separat de ucenicizare și de creștere spirituală a acestora. Plantatorul are nevoie de un năvod care nu doar să prindă pești, ci și să fie destul de puternic ca să-i țină.

II. DOUĂ PODURI

Pentru a ajunge la mântuire și la asimilarea într-o biserică locală, o persoană are de trecut două "poduri". Primul "pod" este de natură teologică și corespunde conținutului de bază (adevărurile teologice) al Evangheliei. Al doilea "pod" este de natură socială și relațională. Acesta are de a face cu relațiile și complexitatea contextului în care are loc procesul convertirii. Dacă oamenii aud doar (conținutul Evangheliei), fără să vadă (relațiile), procesul ucenicizării va fi scurtcircuitat.

Podul #1	Podul #2
Conținut	Relații
Evanghelia este auzită	Evanghelia este văzută
Teologic	Sociologic
Planul mântuirii	Biserica

Figura 4.1 Două poduri

Majoritatea metodelor de evanghelizare iau în considerare doar primul pod. Evanghelia este prezentată în așa fel încât să fie înțeleasă și primită. Slavă Domnului pentru aceste instrumente de evanghelizare. Cu toate acestea, în calitate de plantatori de biserici, trebuie să avem în vedere ambele poduri. Într-un fel sau altul, cei cărora le este propovăduită Evanghelia, trebuie să o și „vadă”. Înțelegerea conținutului Evangheliei este important, însă oamenii trebuie să vadă aplicabilitatea ei în viețile și în relațiile lor.

Pentru a facilita traversarea celui de-al doilea pod, relațiile dintre credincioși trebuie să exprime dragoste, bucurie, căldură etc, astfel încât oamenii să poată vedea Evanghelia la lucru în mod practic. Uitându-se la viețile noastre, oamenii trebuie să vadă că suntem diferiți, iar atunci când necredincioșii vor spune: “N-am simțit niciodată o astfel de dragoste”, vom avea dovada faptului că are loc adevărata evanghelizare (Ioan 13:35).

Nu este surprinzător faptul că, aceeași organizație care a arătat că numai 5-10% din cei care răspund chemării Evangheliei rămân în biserică, a ajuns și la următoarea concluzie: “După opinia noastră, rezultatul cel mai bun al procesului de ucenicizare este structurarea bisericii pe grupuri-celulă care se întâlnesc în case.” Grupurile-celulă oferă mediul cel mai potrivit în care, prin evanghelizare, să poată fi traversate ambele poduri. Conținutul Evangheliei poate fi clarificat cu ocazia discuțiilor și posibilității de a pune întrebări și de a oferi feed-back. În plus, grupurile-celulă fiind mai mici, oferă un cadru de intimitate în care se pot dezvolta relații sănătoase”.

III. PRINCIPII DE EVANGHELIZARE

În cele ce urmează vor fi prezentate câteva principii de evanghelizare unanim acceptate. Le-am înșirat aici deoarece ele sunt deosebit de utile în procesul plantării de biserici. Așa cum spuneam, mulți oameni vor lua decizia personală de a-L urma pe Hristos, dar nu vor fi dispuși să treacă și cel de-al doilea pod. Având ca reper aceste principii, plantatorul de biserici va putea ajuta pe cei necredincioși să traverseze ambele poduri astfel încât ei să fie mântuiți și să devină participanți activi în Trupul lui Hristos.

A Folosește legăturile naturale

Orice persoană are un cerc de prieteni, rude, colegi de muncă și alții, oameni pe care-i cunoaște bine și cu care are relații mai mult sau mai puțin apropiate. Aceste relații asigură un flux liber de idei (spre deosebire de discuțiile dintre necunoscuți, unde pot interveni neînțelegeri sau chiar împotriviri), care vor putea “călători” cu ușurință prin aceste rețele sau cercuri relaționale, deoarece Evanghelia, asemeni curentului electric, urmează firul cu cea mai mică rezistență.

Isus era conștient de aceste cercuri relaționale naturale, influențând astfel nu doar persoane individuale, ci întregul lor cerc de cunoștințe, prieteni și rude. În Matei 9:9-10, după ce îl chemă pe Matei să-L urmeze, îl vedem pe Domnul luând masa în casa lui Matei unde se adunaseră o mulțime de vameși, din cercul de cunoștințe al acestuia. După ce îl întâlnește pe Andrei, pescarul, iată că un întreg grup de pescari îl urmează pe Isus (Ioan 1:40-41). Isus vorbește la fântână cu femeia samariteancă, ca apoi întregul ei sat să vină să cunoască pe Cel care știe totul (Ioan 4:28-30). De cele mai multe ori, când vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu cu cineva, Isus cerea acelei persoane să împărtășească, la rândul ei, Vestea Bună cu cei din cercul ei de cunoștințe (Luca 8:38-39). Cartea Faptele Apostolilor este plină de istorisiri despre familii (Fapte 11:14; 16:31) sau sate întregi (Fapte 9:35) care au venit la Hristos datorită convertirii unei singure persoane.

În general oamenii sunt mai eficienți în mărturisirea Evangheliei cu persoanele apropiate lor. Unii creștini, dornici de a evangheliza, caută să meargă din ușă în ușă, la oameni pe care nu-i cunosc, în timp ce ei nu au împărtășit Evanghelia familiilor lor, celor mai buni prieteni sau asociați. Nu trebuie pierdut din vedere principiul legăturilor naturale dintre oameni. Atunci când o persoană din cercul apropiat de cunoștințe ia decizia de a-L urma pe Hristos, ea va trece cu mai mare ușurință cel de-al doilea pod.

B. Cere noilor credincioși să mărturisească credința lor neîntârziat

Care consideri că sunt evangheliștii cei mai eficienți? Probabil unii vor crede că “pastorii” sau “teologii”. Nu este greșit. Orice persoană poate să fie un evangelist eficient atunci când urmează călăuzirea Duhului Sfânt. De multe ori însă, ne scapă din vedere faptul că, în

anumite privințe, **noii credincioși sunt cei mai eficienți evangheliști**. De ce? Există cel puțin două motive:

1. *Credința lor este "proaspătă"*

Credința nou-convertitului este molipsitoare. Chiar fără o înțelegere teologică profundă, trăirea și entuziasmul noului convertit vor fi evidența schimbării profunde care a avut loc în viața lui. Uneori schimbările care au loc în urma convertirii sunt mai evidente decât cele care au loc pe parcursul maturizării sale spirituale.

2. *Cercul de prieteni necreștini ai nou convertitului pot vedea schimbarea acestuia*

Evanghelia se propovăduiește în cadrul relațiilor. Se spune că după doi ani de la convertirea unei persoane, este posibil ca prietenii cei mai apropiați din cercul ei de cunoștințe să devină, de asemenea, creștini. Nu uita că evanghelizarea este mult mai dificilă printre străini. În Ioan 9, găsim un exemplul clasic al noului convertit care devine cel mai eficient martor. Când acest orb a fost atins de Hristos, mărturia lui a fost foarte simplă și plină de sens: *"Am fost orb, dar acum văd."* Acest om nu putea răspunde la numeroasele întrebări pe care i le-au pus fariseii, însă el știa un lucru, fusese orb, iar acum vedea. Și cine l-ar fi putut contrazice? El nu mărturisea altceva decât ceea ce se întâmplase și nu era necesar să mărturisească nimic mai mult pentru a atrage oameni la Hristos. Cât de eficientă ar mai fi fost mărturia lui dacă ar fi așteptat un an înainte de a spune despre cele întâmplate în viața lui?

Noul convertit este cel mai bun evanghelist. Ca plantator de biserici, tu trebuie să dezvolti un asemenea plan încât fiecare nou convertit să poată mărturisi credința familiei și prietenilor lui. Când acest lucru nu este posibil, mergi împreună cu noul convertit în vizită la familia, rudele și prietenii săi pentru a restabili legăturile cu aceștia și a dezvolta relații în cadrul cărora el să poată mărturisi despre Hristos.

C. Urmărește "persoanele-cheie"

În fiecare grup de oameni există câteva persoane mai influente. Când are loc o schimbare într-un grup, aceste persoane sunt în general cele care inițiază schimbarea sau cel puțin îi permit să aibă loc. Când aceste „persoane cheie” sunt câștigate pentru Hristos, și alții le vor urma exemplul. Numim acești oameni „persoane cheie” datorită influenței lor asupra grupului și datorită faptului că prin intermediul lor evanghelistul are acces la restul grupului.

Cum recunoști „persoana-cheie”? Este o persoană care:

- ◆ Are o reputație bună printre semenii săi;
- ◆ Este deschisă pentru a dezvolta o relație de prietenie cu tine;
- ◆ Are o inimă deschisă pentru Dumnezeu.

Pavel, marele plantator de biserici, a înțeles această realitate. El urmărea în mod conștient să câștige persoane-cheie. Înțelegând marea influență pe care o exercită împărații (Prov. 16:15; 19:12), el i-a „ochit” în mod intenționat (Fap. 9:15)! Pavel a proclamat Evanghelia înaintea guvernatorului Felix, Festus și a regelui Agripa (Fap. 23-26).

Strategia normală de plantare de biserici a lui Pavel a fost să învețe în sinagogă și apoi în casa unei "persoane-cheie". De exemplu, în Filipi, persoana-cheie a fost Lidia (Fap. 16:11-15), în Tesalonic, Iason (Fap. 17:1-9) și în Corint, Tit Iust (Fap. 18:7). Când Pavel conducea o astfel de persoană la Hristos, alții adesea îl urmau.

Alte exemple de "persoane-cheie"

- ◆ **Temnicerul din Filipi:** "Și au vestit Cuvântul Domnului atât lui cât și celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela de noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu." (Fapte 16:32-34).
- ◆ **Crisp:** "Dar Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre Corinteni, care auziseră pe Pavel, au crezut și ei și au fost botezați." (Fapte 18:8).

- ◆ **Ștefana:** “Cunoașteți casa lui Ștefana; știți că ea este cel dintâi rod ai Ahaiei, și că s-a pus cu totul în slujba sfinților. Fiți și voi supuși unor astfel de oameni și fiecăruia care ajută la lucru și se ostenește.” (1 Cor. 16:15-16).
- ◆ Mai puțin evident: **Onisifor** (2 Tim 1:16, 4:19), **Nimfa** (Col. 4:15), **Corneliu** (Fap. 10:7,24), **Acuila și Priscila** (1 Cor. 16:19, Rom. 16:3-5), **Gaiu** (1 Cor. 1:14; Rom. 16:23).

În aproape orice cultură, “persoanele-cheie” sunt bărbații, capi ai familiei, care, odată întorși la Hristos, vor atrage și alți oameni, și de cele mai multe ori, familiile lor.

Uneori “persoanele-cheie” vor fi *peștele cel mare*. Peștii mari se găsesc în mod normal în ape adânci, departe de țărm. Un pește mic se poate agăța de undița ta și faptul poate să treacă neobservat. Deși un pește mare poate fi foarte greu de înduplecat, se merită osteneala.

D. Ai în vedere barierele culturale

Rareori se vor găsi oameni dispuși să traverseze barierele culturale pentru a merge la biserică. Chiar și atunci când au luat o decizie personală pentru Hristos, unii vor ezita să frecventeze o biserică - să traverseze cel de-al doilea pod - datorită barierelor sociale și culturale. Oamenii sunt ființe sociale care, din diverse rațiuni, tind să se unească cu cei asemenea lor.

Exemplu: “Afa,” imigrant cambodgian și fost pastor în Cambodgia, cu greu își găsea locul în Boise, Idaho. Cu toate că avea prieteni cambodgieni, bisericile erau, frecventate, firește, de ne-cambodgieni, vorbitori nativi ai limbii engleze. Cunoștințele de limba engleză ale lui Afa erau destul de limitate, așa încât, cu toate că mergea cu credințioșie la biserică „Speranța”, nu înțelegea prea mult din ceea ce se petrecea. Pentru a-l ajuta să se integreze mai ușor, conducerea bisericii i-a dat oportunitatea să facă o rugăciune publică în limba sa natală, o dată la câteva săptămâni.

Apoi, o persoană a avut ideea strălucită de a pune la dispoziția lui Afa o sală în biserică pentru a oficia servicii în limba cambodgiană. Curând liderii au fost de acord ca Afa să înceapă să-și înființeze propria sa congregație. Afa a devenit un plantator de biserici și a început să evanghelizeze populația cambodgiană din Boise pentru a pune bazele acestei noi biserici. (Adaptat după: Zunkel, C. W., Strategii de creștere a bisericii, pag. 18)

Afa a fost unul dintre cei dispuși să traverseze barierele culturale pentru a merge la biserică. Dar câți alți cambodgieni din Boise au avut dispoziția să facă același lucru? Cum crezi că a procedat el în plantarea bisericii sale? Crezi că el a ajuns la oamenii la care biserică „Speranța” nu ar fi putut ajunge niciodată?

Noii convertiți sunt mai dispuși să traverseze cel de-al doilea pod dacă acest fapt nu implică schimbări prea mari de natură culturală. Gândește-te la modalități de plantare a unei biserici care să reflecte specificul social și cultural al grupului de oameni pe care încerci să-i câștigi, fără însă a compromite adevărul teologic.

E. Caută “terenul comun”

Uneori abordarea lucrurilor prin prisma unui “teren comun” este tocmai elementul necesar pentru dezvoltarea relațiilor și câștigarea oamenilor la Hristos. Prin “teren comun” înțelegem acele activități care sunt comune atât credincioșilor cât și necredincioșilor. Pavel explică felul în care a folosit el această strategie: “Cu iudeii, m-am făcut ca un iudeu... Cu cei ce sunt sub lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub lege... Am fost slab cu cei slabi... ca să-i câștig.” (1Cor. 9:20-23). Terenul comun poate fi folosit ca mijloc de a dezvolta relații și de a comunica Evanghelia.

Alocă un timp special pentru a identifica câteva din activitățile care corespund terenului comun în experiența ta creștină. Notează aceste activități în spațiile care corespund literei A din figura “Teren comun”. Alcătuește apoi o listă a câtorva activități cotidiene tipice care nu sunt acceptabile din punct de vedere creștin, dar sunt comune printre cei nemântuiți din grupul pe care-l ai în vedere pentru evanghelizare. Notează aceste activități în cercul etichetat cu “C”. În final, în sectorul “B”, alcătuește lista activităților comune în care se pot angaja atât creștinii cât și necreștinii.

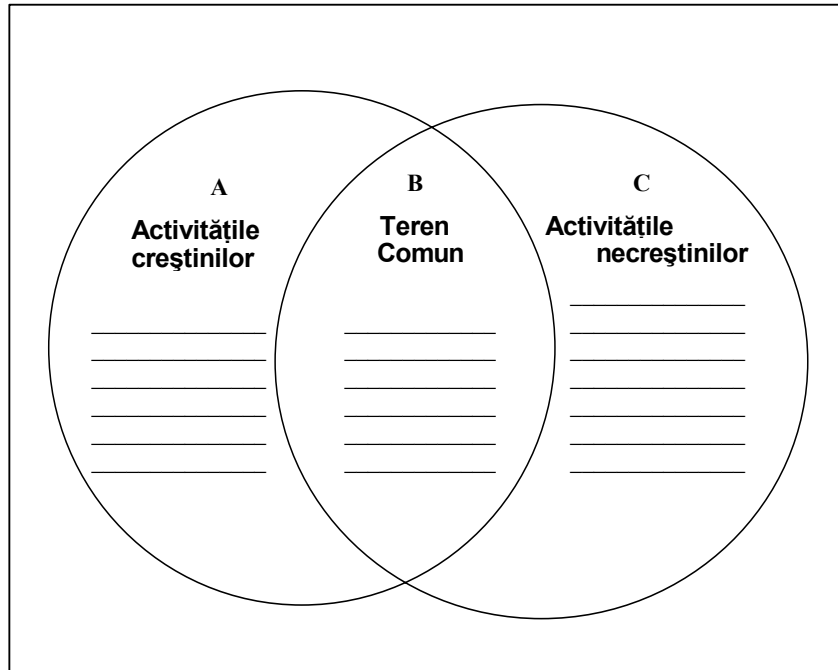

Figura 4.2 Teren Comun

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Gândește-te la doi cunoscuți care au luat decizia de a-L urma pe Hristos dar nu frecventează nici o biserică. De ce nu s-au integrat ei într-un grup de credincioși? Enumeră motivele cât mai specific cu putință.
- ◆ Descrie persoana care ar putea fi considerată „persoana cheie” în grupul sau populația țintă. Cum poți ajunge la el/ea?
- ◆ Care sunt barierele culturale care i-ar putea împiedica pe oameni să vină la biserica plantată de tine?
- ◆ În ce fel poți folosi terenul comun pe care l-ai identificat drept mijloc de a propovădui Evanghelia?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Ia-ți câteva minute pentru a citi strategiile de evanghelizare descrise în Anexa 4A. Evaluează aceste strategii prin prisma principiilor de evanghelizare prezentate în această lecție. Pot conduce aceste strategii cu succes la noi biserici plantate? Ce ajustări sunt necesare acestor strategii pentru ca ele să asigure plantarea de noi biserici sănătoase?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Zunkel, C. Wayne. *Strategies for Growing Your Church*. Elgin, IL: David C. Cook Publishing CO., 1986
- ◆ Jenson, Ron, and Jim Stevens. *Dynamics of Church Growth*. Grand Rapids: Baker, 1981.

Evaluarea strategiilor de evanghelizare

Acordă câteva minute citirii următoarelor strategii de evanghelizare. Evaluează aceste strategii prin prisma principiilor de evanghelizare prezentate în această lecție. Vor conduce aceste strategii cu succes spre noi biserici plantate? Ce ajustări sunt necesare acestor strategii pentru ca ele să asigure plantarea de noi biserici sănătoase?

I. STRATEGIA DE EVANGHELIZARE #1 - STUDII BIBLICE CU CARACTER EVANGHELISTIC

Sasha și Tanya locuiesc în Kubna, un oraș de 100.000 de locuitori, oraș în care nu există nici o biserică evanghelică. Din dorința de a planta o biserică, ei încep un studiu biblic cu caracter evanghelic în casa lor. După un an, 15 oameni participă regulat la acest studiu, iar din câte își poate da seama Sasha, nouă dintre ei sunt credincioși. Ei încep să realizeze faptul că având deja un număr de 15 participanți, grupul începe să piardă din intimitate, așa încât se hotărăsc să formeze un al doilea grup care se va întruni într-o altă seară în casa lui Anatoli și la Natasha. Sasha speră că atunci când vor avea un număr suficient de mare de participanți în ambele grupuri, vor închiria o sală și vor organiza servicii de închinare duminicale, ca biserică.

II. STRATEGIA DE EVANGHELIZARE #2 - CRUCIADĂ EVANGHELISTICĂ

Alexandru are planuri mari de a planta o biserică în Novgorod. El este un proaspăt absolvent al Colegiului Biblic din St. Petersburg. În timpul colegiului, Alexandru a luat legătura cu un grup misionar american foarte provocator care s-a oferit să-l susțină și îndrume pe Alexandru în acest proiect. Împreună cu grupul american, Alexandru se pregătește să lanseze proiectul în iunie, când 20 de studenți americani vor veni să se implice în evanghelizare. Planul este ca săptămâna cu americanii să fie foarte plină. Se va închiria o sală și se va ține o cruciadă evanghelică cu muzică creștină, mărturii și prezentarea Evangheliei în fiecare seară. În timpul zilei, americanii se vor grupa cu rușii și cu translatorii pentru a cutreiera orașul înmânând fluturași și mergând din ușă în ușă pentru a anunța cruciadele de seara. Alexandru așteaptă ca în urma acestei săptămâni de evanghelizare, suficienți oameni să fie mântuiți pentru a începe imediat biserică.

III. STRATEGIA DE EVANGHELIZARE #3 - STANDUL DE CĂRȚI CREȘTINE

Andrei și Luba sunt creștini de mult timp. Din dorința de a începe o nouă biserică care va fi capabilă să evanghelizeze un nou grup de oameni, ei dezvoltă următoarea strategie. Observând cât de mulți oameni din regiunea lor, Volgograd, gustă lectura, ei colecționează cât mai multe cărți creștine cu puțință și amplasează un stand de cărți creștine într-o zonă comercială din apropiere. În fiecare zi, Andrei și Luba își ridică standul cu cărți creștine de vânzare la prețuri modeste. Tractate evanghelice sunt oferite pe gratis tuturor celor ce se opresc să răsfoiască exponatele. Ei oferă, de asemenea, pliante cu studii biblice pe care oamenii le pot lua acasă pentru a le studia și completa. Înțelegerea este ca cei care iau pliante de studiu să discute pe marginea acestora cu Andrei sau Luba înainte ca să poată primi următorul pliant. Aceste pliante de studiu au caracter evanghelic. Andrei și Luba se roagă ca oamenii să-L întâlnească pe Hristos în urma acestor studii personale, iar apoi să înceapă o biserică cu noii convertiți.

IV. STRATEGIA DE EVANGHELIZARE #4 - CASETE VIDEO CREȘTINE

Dorința lui Vladimir este să planteze o biserică în Kiev. Ca mijloc de evanghelizare, Vladimir folosește casete video creștine. El invită persoane și prieteni din vecini și colegi de muncă de la fabrica unde lucrează pentru a viziona aceste casete. În prezent, un grup de tineri curioși necredincioși se adună în apartamentul său în fiecare marți seara. Întâlnirile durează în mod normal o oră și jumătate. Timp de 30 până la 45 de minute, participanții vizionează o casetă video,

urmată de o discuție pe marginea celor vizionate, discuție condusă de Vladimir, care folosește un ghid de discuție alcătuit special pentru caseta respectivă. Folosind această metodă, Vladimir dorește ca suficienți oameni să-L cunoască pe Hristos, pentru ca împreună cu aceștia să planteze o nouă biserică.

Obstacolele evanghelizării eficiente

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantare de biserici

Câștigarea sufletelor

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a discuta barierele spirituale și personale cele mai frecvente în evanghelizare și modul în care acestea pot fi depășite.

Rezultatele dorite

După asimilarea cunoștințelor cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să devină conștient de nevoia de a crea poduri de legătură pentru depășirea barierelor externe - culturale, lingvistice, religioase și spirituale – pentru ca Evanghelia să fie prezentată în mod eficient.
- ◆ să devină conștient de nevoia de a crea poduri de legătură pentru depășirea barierelor interne - tradiții personale, prejudecăți, temeri și principii contradictorii – pentru ca Evanghelia să fie prezentată în mod eficient.
- ◆ să implementeze un plan pentru a combate și depăși atât barierele externe cât și cele interne în evanghelizare.

☛ Schița lecției

- I. Problema zidurilor și nevoia de poduri
- II. Cunoașterea zidurilor care împiedică evanghelizarea
- III. Obstacole externe în evanghelizarea eficientă
- IV. Obstacole interne în evanghelizarea eficientă
- V. O strategie de depășire a obstacolelor

☛ Anexe

- 5A O biserică pentru fiecare națiune: să discutăm deschis despre un subiect dificil
5B Răspunsuri la obiecțiile cele mai frecvente

☛ Sugestii pentru coordonatori

- * Alocați timp pentru discuții în grupuri mici pe marginea întrebărilor pentru meditație, recapitulare și aplicare.
- * Căutați ca, în loc să revizuiți doar cu participanții notițele lecției, să vă faceți timp pentru a analiza conversația lui Isus cu femeia samariteancă la fântână, consemnată în Ioan 4, considerând-o ca exemplu al depășirii barierelor în comunicarea Evangheliei. Dacă acest lucru nu este realizabil în cadrul lecției, poate fi desemnat ca plan de acțiune pe care studenții să și-l asume în pauzele dintre predarea modulelor.
- * Cereți cursanților să citească articolul din Anexa 5A în prealabil. Fiți pregătiți pentru discuții.

Obstacolele evanghelizării eficiente

DĂRÂMAREA ZIDURILOR

I. PROBLEMA ZIDURILOR ȘI NEVOIA DE PODURI

Timp de decenii, credincioșilor care au trăit în această regiune li s-a negat prin lege dreptul de a împărtăși în mod deschis credința în comunitățile lor. Bisericele au încurajat dezvoltarea ghetourilor religioase – adevărate fortărețe religioase – în care a devenit prevalent sentimentul alienării, izolării și neîncrederii față de cei din lumea “seculară”. Adesea, singurul loc în care un credincios era legal îndreptățit să împărtășească pe Hristos era clădirea bisericii. Aceste decenii au marcat profund mentalitatea și tradițiile celor care îl iubesc pe Hristos. În jurul lor s-au fortificat adevărate ziduri. Aceste ziduri trebuiesc identificate și dărâmate.

Un aspect frecvent, de pildă, este faptul că Biserica nu a înțeles bine locul celor nemântuiți în conflictul spiritual. Știind că Diavolul se poate folosi de cei nemântuiți pentru a-i corupe pe credincioși, aceștia erau avertizați să rupă orice legătură cu prietenii lor necredincioși, uitând faptul că ei nu sunt inamicii noștri, ci ostateci într-un război spiritual. Ei trebuie să fie ținta eforturilor noastre spirituale. Ei sunt asemenea nouă atunci când eram fără Hristos - orbi, morți și ruinați din punct de vedere spiritual. Nu ei sunt dușmanul cu care trebuie să luptăm, ci, mai degrabă, ostatecii pe care trebuie să-i eliberăm. Pedepsa lor va fi veșnică dacă Biserica nu își va asuma în mod voit efortul eroic de a-i aduce la credință.

Pentru a îndeplini această misiune de eliberare și răscumpărare, credincioșii trebuie să zidească poduri de legătură înspre lumea necreștină în mijlocul căreia trăiesc. De multe ori anti-culturalismul pe care îl afișează creștinii este atât de străin și ciudat încât necredincioșii nu vor face nici un efort să se apropie de creștinism. Pentru a ajunge la necredincioși, noi suntem cei care trebuie să facem primul pas către ei, construind poduri ale sincerității, milei, compasiunii, adevărului și dragostei.

Este bine să știm de la început că vom fi neînțeleși, vom suferi pentru eforturile noastre, vom obosi atât fizic, emoțional cât și spiritual și că va fi necesar să ne reînnoim resursele trăind în mod echilibrat. Însă trebuie să facem eforturi pentru a atinge această generație și fiecare generație cu Evanghelia. Este sarcina noastră, mandatul nostru, provocarea noastră specifică. Generația următoare de credincioși nu va putea atinge necredincioșii generației noastre și nici noi nu vom fi acolo pentru a atinge necredincioșii generației următoare. Este timpul să dărâmăm zidurile.

II. CUNOAȘTEREA ZIDURILOR CARE ÎMPIEDICĂ EVANGHELIZAREA

Binecunoscutul misiolog american, Ralph Winter, a făcut niște observații importante în legătură cu evanghelizarea. Pornind de la Fapte 1:8, el susține că cuvintele lui Isus din Marea Însărcinare nu numai că ne motivează să împărțim lumea geografic (orașul meu, regiunea mea, țara mea și lumea), ci, de asemenea, să împărțim lumea în funcție de specificul cultural al diferitelor grupări de oameni. În pasajul din Fapte 1:8, Isus se referă la Ierusalim, Iudeea, Samaria și marginile pământului. Firește, pentru ucenici evanghelizarea era cea mai ușoară în Ierusalim și Iudeea unde toată lumea vorbea aceeași limbă și avea aceeași moștenire culturală. Pentru Petru și Ioan însă, a predica și învăța în Samaria era mai dificil, nu numai datorită diferențelor culturale, dar mai cu seamă datorită prejudecăților uriașe referitoare la legile legate de ritualurile de închinare, prejudecăți care trebuiau depășite. Este de la sine înțeles faptul că, cel care dorește să meargă ca misionar sau evangelist “la marginile pământului” are nevoie de o pregătire temeinică (de pildă învățarea limbii). Cu toate acestea, Ralph Winter arată că, dacă privim lumea din punctul de vedere al diferențelor culturale, *atunci “marginile pământului” nu se află întotdeauna la mii de kilometri depărtate, ci pot fi chiar în orașul sau localitatea noastră.* Există în orașul tău grupuri întregi de oameni care trăiesc într-o cultură sau o subcultură diferită. Fapt este că creștinii sunt adesea atât de captivați de viața comunității religioase în care se află, încât ei formează o

subcultură în sine, nemaifiind capabili să se relaționeze, să-i înțeleagă și să comunice cu proprii prieteni din copilărie, membri de familie sau vecini.

Pentru a traversa barierele culturale existente și pentru a comunica eficient Evanghelia sunt evident necesare noi metode de slujire și evanghelizare. Observați cum i-a vorbit Isus femeii de la fântână în Ioan 4. Observați, de asemenea, diferențele între stilul și conținutul predicii prin care Pavel s-a adresat evreilor (Fapte 9:20-22) și cele ale predicii lui Pavel către ne-evrei (Fapte 17:16-31). Atât Isus cât și Pavel au avut de depășit bariere culturale pentru a sluji eficient acestor oameni.

Fă-ți timp pentru a citi articolul *“O biserică în fiecare popor: să discutăm deschis despre un subiect dificil”* de Donald McGavran (Anexa 5A). În timp ce citești, urmărește în ce măsură McGavran este convins de faptul că diferențele culturale pot împiedica evanghelizarea. Ia în considerare contextul în care lucrezi tu și încearcă să determini în ce măsură cunoști cultura oamenilor printre care încerci să plantezi o biserică.

Evanghelizarea cea mai eficientă are loc acolo unde există cele mai puține “ziduri” de dărâmat, atunci când vorbești unei persoane care este ca tine, gândește ca tine, căreia îi place să facă aceleași lucruri, unei persoane care are capacitatea de a înțelege bucuriile și frământările tale și așa mai departe.

Există multe culturi și subculturi în care numărul credincioșilor este foarte mic, chiar inexistent. Pentru a ajunge cu Evanghelia la aceste grupuri trebuie să fim dispuși să depunem toate eforturile pentru depășirea “zidurilor” potrivnice. Ia în considerare fiecare din obstacolele listate mai jos, și abordează-le prin prisma domeniului de lucru în care ești implicat în prezent. Nu uita că până și diferitele clase de vârstă, clase profesionale sau clase intelectuale pot constitui mediul propice dezvoltării unei subculturi. Indiferent de situație, trebuie să depășim orice obstacol pentru ca Evanghelia să poată fi propovăduită pe înțelesul tuturor oamenilor.

III. OBSTACOLELE DE NATURĂ EXTERNĂ ÎN EVANGHELIZAREA EFICIENTĂ

A. Obstacole de natură culturală

Lucrătorii creștini din alte țări, continente sau chiar alte regiuni ale unei țări mai mari trebuie să-și asume sarcina de a învăța, a înțelege și a se adapta diferențelor culturale pentru a micșora prăpastia care există între ei și aceia la care trebuie să ajungă cu Evanghelia. Pavel a scris “M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii dintre ei” (1Cor. 9:22). El a fost gata să renunțe la caracteristicile culturale pe care le-ar fi preferat pentru scopul mai înalt de a câștiga pe alții la Hristos. Cu toate acestea, problema diferențelor culturale nu este o problemă exclusivă a misionarilor.

În fiecare cultură, biserica a implementat tradiții care, deși nobile și eficiente la vremea implementării lor, cu trecerea timpului au devenit învechite și greoaie. Aceste tradiții sunt vădite în muzica noastră, îmbrăcămintea și chiar în arhitectura clădirilor noastre. A trata cu seriozitate problema evanghelizării celor pierduți, impune o reexaminare și reevaluare a acestor tradiții.

B. Obstacole de natură lingvistică

Pentru cei care vin dintr-o altă cultură, bariera cea mai mare în calea prezentării eficiente a Evangheliei este incapacitatea de a vorbi limba. Cu toate acestea, comunicarea poate fi o reală problemă chiar între creștinii și necreștinii vorbitori ai aceleiași limbi. Adeseori creștinii întrebunțează între ei un vocabular aparte, fără a fi conștienți de acest lucru.

În cadrul unui proiect de evanghelizare printre iugoslavi, se obișnuia ca la plecare să se spună “Gospod s tobom”, care înseamnă “Domnul să te însoțească”. O persoană care participase cu fidelitate la întâlniri a răspuns: “Nu, pe mine mă însoțește Milan.” El nu a înțeles mesajul salutului. Deși înțelegea cuvintele, acestea nu aveau sens pentru el, astfel încât, atât el cât și creștinul care îl salutase, au rămas derutați și stânjeniți.

Saluturile noastre caracteristice și vocabularul nostru spiritual pot să-i pună în încercătură pe necredincioșii care participă la întâlnirile noastre creștine. Este important să găsim modalități proaspete și vii de a proclama ceea ce este esențial - faptul că Dumnezeu iubește omul și a croit o cale pentru răscumpărarea bărbaților, femeilor și copiilor deopotrivă.

C. Obstacole de natură religioasă

În această lucrare avem de-a face cu oameni care au diferite moșteniri religioase. Ei pot fi catolici, ortodocși, agnostici sau ateii, iar unii dintre ei sunt activi practicanți ai religiei din care fac parte. Este posibil ca ei să acorde sensuri diferite cuvintelor și practicilor pe care noi ni le asumăm fără a conștientiza adesea semnificația și originea lor. Cuvinte precum “mântuire”, “credință” și “încredere” necesită să fie explicate pentru ca oamenii să poată înțelege sensul lor. Ar fi util să cerem celor cu care comunicăm să spună care este semnificația pe care ei o acordă anumitor termeni pe care-i folosim în conversațiile noastre cu ei.

Uneori chiar practicile, gesturile și poziția noastră pot intimida. Unora li se pare dificil să discute lucruri spirituale într-o casă. Alora le este dificil să creadă că un fost depozit poate servi scopurilor lui Dumnezeu ca loc de întâlnire pentru o congregație creștină. Oamenii se așteaptă la clădiri impunătoare cu icoane și alte expresii artistice ale credinței creștine, așa încât simplitatea formelor noastre de închinare și familiaritatea cu care noi ne raportăm la Dumnezeu îi pun adesea în încurcătură. Este sarcina noastră să-i câștigăm pe cei nemântuiți, însă este necesar să căutăm modalități pentru a clădi poduri de legătură înspre aceștia.

D. Obstacole de natură spirituală

Acest ultim obstacol diferă calitativ de cele menționate anterior și reprezintă aspectul cel mai critic în evanghelizare eficientă. Este cel care diferențiază între cei vii din punct de vedere spiritual și cei morți spiritual. Numai Duhul lui Dumnezeu poate da viață prin Evanghelia pe care o proclamăm. Numai El poate regenera vieți și răscumpăra suflete pierdute. În final, armele rugăciunii, Cuvântului lui Dumnezeu și propriile noastre mărturii sunt cele pe care Domnul le va folosi pentru a-l birui pe Satan și pentru a-i elibera pe cei care i-au căzut captivi. Trebuie să înțelegem că opoziția pe care o întâmpinăm vine în cele din urmă de la Satan, și lui trebuie să ne împotrivim, în Numele Domnului, pentru Biserica Sa și pentru sufletele pe care vrem să le câștigăm.

IV. OBSTACOLE DE NATURĂ INTERNĂ ÎN EVANGHELIZAREA EFICIENTĂ

A. Bariera propriilor noastre tradiții

“Nu s-a mai făcut așa niciodată.” Poate că este timpul să abordăm lucrurile într-un mod nou, nu pentru că cel vechi ar fi neapărat greșit, ci pentru că, probabil, nu mai este eficient. Adesea, formele vechi nu mai pot să îndeplinească funcția lor inițială. Problema burdufurilor vechi și noi este mai actuală ca oricând. Nicidecum nu vom schimba esența Evangheliei, și nu vom compromite integritatea noastră, însă s-a dovedit necesar a schimba felul în care Evanghelia este prezentată pentru a provoca mai mult interes și pentru a câștiga audiență.

B. Bariera propriilor noastre prejudecăți

În fiecare cultură sau națiune există grupuri de oameni marginalizați, considerați neimportanți sau nevrednici de atenție. Creștinii trebuie să depășească aceste prejudecăți. Ele pot fi de natură etnică (femeia samariteancă), morală sau etică (Zacheu). Acești oameni sunt, probabil, defavorizați din naștere sau datorită vreunui accident (omul născut orb). De multe ori creștinii vor risipi timpul și energia lor cu cei atractivi și bogați, ignorându-i pe cei marginalizați și nevoiași care sunt adesea mai receptivi față de Evanghelia lui Hristos. Amintiți-vă mustrarea cu care Pavel se adresează corintenilor (1Cor. 1:18-31) și cuvintele aspre rostite de Iacov (Iac. 2:1-13). Cere-I Domnului să-ți curețe inima pentru ca ea să fie deschisă față de toți cei care au nevoie de Salvator.

C. Bariera propriilor noastre temeri

Slujba evanghelizării este o lucrare a credinței și avem nevoie de curaj pentru a ne sacrifica pe noi înșine și reputația noastră de dragul oamenilor despre care ne temem că nu vor răspunde la chemarea Evangheliei. Poate încercăm un profund sentiment al inadecvării și ne temem că nu știm destul sau că nu suntem suficient de capabili. Instruirea poate ajuta dar, în cele din urmă, trebuie ca fiecare să aleagă să-L urmeze pe Domnul în credință și ascultare pentru a împlini sarcina încredințată lui. El ne-a dat armura duhovnicească, rugăciunea și Scripturile și ne-a făgăduit că prezența Lui ne va însoți neîntrerupt. Chiar și apostolul Pavel

care spunea "Pot totul în Hristos care mă întărește" (Fil. 4:13), a scris, de asemenea, în 2 Corinteni 4:7 că acest puternic mesaj al Evangheliei este purtat în "vase de lut". Este evident că puterea nu este în noi, ci vine de la Dumnezeu, iar credințioșii noștri, în pofida tuturor temerilor, aduce slavă lui Dumnezeu și câștigă suflete pentru Împărăția Sa.

D. Bariera propriilor noastre valori conflictuale

Cu toții suntem limitați în ceea ce privește resursele de care dispunem - energie, timp, bani, abilități și îndemnări. Creștinii trebuie să hotărască înaintea lui Dumnezeu cum vor investi aceste resurse, atât ca persoane individuale, cât și ca congregație, pentru a împlini tot ceea ce i-a chemat Dumnezeu să facă. Este important, de asemenea, să înțelegem faptul că atâta timp cât activitățile noastre de evanghelizare nu atrag oameni noi la Dumnezeu, nu va avea loc o creștere a bisericii. Fiecare creștin va determina astfel în rugăciune și în deplină concordantă cu lumina pe care o primește din Scripturi, locul pe care îl va acorda evanghelizării planificate în viața, programul și bugetul lui. Niciodată nu vor exista resurse suficiente pentru a realiza tot ceea ce am dori, așa încât trebuie să alegem în mod prioritar să lucrăm pentru câștigarea celor pierduți.

V. O STRATEGIE DE DEPĂȘIRE A BARIERELOR

Depășirea acestor bariere, fie ele de natură externă sau internă, nu este posibilă decât prin eforturi conștiente și susținute. Cu puțină atenție și creativitate, obstacolele de natură externă pot fi depășite. În privința barierelor culturale și religioase, creștinul trebuie să investească timp pentru a învăța să recunoască și să înțeleagă moștenirile culturale și religioase ale celor pe care și-a propus să-i evanghelizeze. Cunoașterea acestor moșteniri va fi utilă și în încercarea de a depăși barierele lingvistice în vederea stabilirii unei comunicări eficiente cu necredințioșii. Barierele spirituale sunt cele pe care le depășim în rugăciune, cerând ca Duhul lui Dumnezeu să deschidă inimile celor pe care dorim să-i câștigăm pentru Hristos. Este posibil ca uneori să descoperim că avem de înaintat chiar și împotriva curentului propriei denominațiuni. Numai prin rugăciune și o atitudine cutezătoare vom putea cuceri aceste redute.

Este la fel de necesar să depășim și obstacolele de natură internă ale evanghelizării. În Romani 12:2, citim că nu trebuie să ne conformăm acestei lumi, ci să ne transformăm prin înnoirea minții noastre. Dacă dorim să vedem lumea noastră schimbată, trebuie să aibă loc o schimbare în bisericile noastre mai întâi, iar pentru a vedea schimbări în bisericile noastre, este necesară o schimbare a inimilor noastre, dar acest lucru nu este posibil decât printr-o transformare a minților noastre prin puterea de curățire a Cuvântului lui Dumnezeu. Printr-o lucrare a Spiritului lui Dumnezeu, Scripturile ne vor deschide ochii să putem vedea lucrurile din perspectiva Lui. Duhul Lui va curăți mințile noastre de prejudecăți și valori greșite, dăruindu-ne curajul de a face schimbările necesare ca să fim în stare să împlinim scopurile lui Dumnezeu cu privire la evanghelizare. El ne va da puterea și credința de a ne depăși temerile în măsura în care ne supunem ascultării de Cuvântul Său.

Anexele 5A și 5B cuprind liste cu versete special selectate pentru a ajuta în acest proces de transformare a minții și pregătire a inimilor noastre în vederea propovăduirii eficiente a

Evangheliei lui Hristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce putem face pentru a elimina situațiile de frustrare și confuzie pe care le simt necredințioșii atunci când vizitează grupurile noastre de părtășie sau casele noastre?
- ◆ Care sunt aspectele care îți stârnesc disconfort și stres în situații nefamiliare?
- ◆ Care sunt obstacolele pe care le-ai întâmpinat personal în lucrarea ta de evanghelizare? Le-ai depășit? Cum?
- ◆ Ce grupuri sunt, din punct de vedere istoric, victime ale prejudecăților în cultura ta? Ce îți cere Dumnezeu să faci cu privire la aceste prejudecăți?
- ◆ Ce pași practici ai putea face în săptămânile următoare în vederea depășirii obstacolelor și încurajării eforturilor de evanghelizare planificată?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Fă un studiu biblic inductiv asupra capitolului 4 din Ioan. Identifică obstacolele pe care le-a avut de depășit Isus pentru a Se revela femeii de la fântână.
- ◆ Citește articolul din anexa 5A, "*O biserică în fiecare popor: să discutăm deschis despre un subiect dificil*", de Donald McGavran. Alcătuieste un rezumat de o pagină la acest articol. Ești sau nu de acord cu Donald McGavran? Cum influențează acest articol modul tău de a gândi cu privire la evanghelizare și strategiile de plantare de biserici? Discută opiniile tale cu instructorul sau mentorul tău.

“O biserică în fiecare popor: să discutăm deschis despre un subiect dificil”

DE DONALD A. MCGAVRAN

INTRODUCERE DE RALPH D. WINTER

Din mai multe puncte de vedere, aceasta este cea mai remarcabilă “epistolă” scrisă de cel mai remarcabil strateg al secolului XX în probleme de misiune. Este extrem de îndoielnic ca vreo altă persoană în istorie să fi străbătut mai multe locuri, să fi cercetat realitățile grele ale lucrării de evanghelizare a celor mai îndepărtate țărâmurii și să fi meditat asupra lor cu mai multă profunzime decât Donald A. McGavran. Făcând parte din a treia generație de misionari în India, țara în care a început lucrarea misionară - chiar și la 90 de ani se întoarce să viziteze acest vast subcontinent care era atât de drag inimii sale.

India nu a fost decât locul unde și-a desfășurat marea parte a lucrării sale, deoarece grija sa arzătoare și atotcuprinzătoare l-a purtat peste tot, iar neastâmpărul căutărilor sale l-a determinat să gândească global. Acest scurt articol se dorește a fi o atenționare către cei tineri care doresc să calce pe urmele lui, avertizându-i împotriva pericolului suprasimplificării lucrurilor, o “epistolă” în care el dă șapte principii ce conțin mai multă înțelegere a lucrării misionare creștine decât cei mai mulți misionari ar putea acumula într-o viață.

SCRISOAREA LUI DONALD MCGAVRAN:

În ultimii optsprezece ani ai secolului XX, scopul misiunii creștine ar trebui să fie predicarea Evangheliei și, prin harul lui Dumnezeu, plantarea unei biserici sau a unui mănunchi de biserici în creștere în fiecare segment comunitar în care acestea nu există. Prin expresia “segment comunitar” înțeleg o zonă urbanizată, o zonă în dezvoltare, o castă, un trib, o regiune, sau un grup minoritar. Țin să vă explic faptul că ținta constant menținută (plantarea bisericilor) nu ar trebui niciodată să fie pe primul plan, ci pe cel secundar (adică să urmeze predicării Evangheliei). Scopul final al lucrării noastre (scop care trebuie menținut constant de-a lungul anilor și deceniilor) nu este o congregație mică conglomerată și închisă în fiecare popor, ci, mai degrabă, un mănunchi de congregații vii, în creștere, pentru fiecare segment comunitar.

METODA “UNUL CÂTE UNUL”

Dacă luăm în considerare expresia de mai sus, ar trebui să ne amintim că este relativ ușor să pui bazele unei congregații evanghelice într-un popor ne-evanghelizat. Misionarul se stabilește în acea comunitate, el și familia sa încep să se închine duminică de duminică, iar ei constituie primii membri ai congregației. În curând misionarul va învăța limba și va începe să predice Evanghelia în limba poporului. El își trăiește viața ca un creștin, le vorbește oamenilor despre Hristos și îi ajută în necazurile lor, apoi începe să vândă sau să distribuie gratuit literatură creștină. În consecință, de-a lungul anilor, câteva persoane se convertesc. Uneori noii convertiți au cele mai curate motive spirituale, iar alții sunt animați de motive de altă natură, însă, ici și colo, câte o femeie, un bărbat, un băiat, sau o fată decid să-L urmeze pe Isus. Personalul angajat al organizației misionare înființate va deveni creștin, fie că e vorba de zidarii sau constructori, persoane care se ocupă de menaj în casă, oameni pe care misiunea îi ajută sau orfani. Istoria lucrării misionare în Africa este plină de exemple de biserici care au început prin cumpărarea de sclavi, eliberarea lor și angajarea unora dintre ei astfel încât să nu se poată întoarce la rudele lor, și să poată lua în libertate decizia de a-L urma pe Domnul. Cu 150 de ani în urmă acesta era un mod obișnuit de a începe o biserică. Desigur, odată cu abolirea sclaviei, această metodă nu a mai fost folosită.

O singură congregație ivită în modul pe care tocmai l-am descris este aproape întotdeauna o biserică de tip conglomerat alcătuită din membrii care provin din diferite segmente ale societății: unii bătrâni, alții tineri, orfani, ostracizați, personal asistent și căutători ardenti. Toți doritorii sunt examinați cu atenție

pentru a se asigura că intenția lor reală este să-L primească pe Hristos. În curând se va zidi o clădire și iată: o biserică plantată în acel popor! Este o biserică-conglomerat, izolată de toate grupările sociale din acea regiune. Nici un segment social nu va spune "acel grup de închinători ne reprezintă pe noi", și au dreptate. Nu-i reprezintă, pentru că, din punct de vedere etnic, este o grupare foarte diferită.

Acest demers al lucrării de evanghelizare, deși foarte frecvent, va încetini mult procesul ucenicizării tuturor națiunilor pământului - observați pluralul "națiunile pământului". Haideți să observăm mai îndeaproape ce se întâmplă de fapt în procesul de plantare a unei astfel de congregații. Fiecare persoană, la momentul convertirii sale, este privit în comunitatea lui ca unul care "ne" părăsește pe "noi" pentru a "li" se alătura "lor". El părăsește "dumnezeii noștri" pentru a se închina "dumnezeilor lor". În consecință, va fi respins de propria familie. Uneori noul convertit poate fi sever ostracizat, alungat de acasă, iar soția sa va fi amenințată. Sute de noi convertiți au fost otrăviți sau omorâți. Uneori procesul ostracizării este mai blând și se va materializa doar prin dezaprobare. Noul convertit va fi considerat drept un trădător de către poporul lui. O biserică care rezultă din acest demers va fi considerată de către oamenii din acea regiune un grup de trădători. Aceasta este ceea ce numesc o biserică-conglomerat, ea fiind alcătuită din persoane care, fiecare, provin din diferite segmente sociale, caste sau triburi.

Dacă fiecare creștin, în momentul convertirii sale, este alungat de familia sau segmentul social din care face parte, atunci cauza creștină câștigă individul dar pierde familia. Rudele, comunitatea sau vecinii acestuia vor fi indignați și vor rupe orice legături cu acesta, ne mai recunoscându-l drept unul de-al lor, simțindu-se trădați spunându-i: "Tu ne-ai abandonat, îi iubești pe ei mai mult decât pe noi. Acum te închini dumnezeilor lor și nu dumnezeilor noștri." Prin urmare, bisericile-conglomerat alcătuite din convertiți câștigați în acest fel vor crește foarte încet. Pe drept cuvânt se poate spune că acolo unde demersul evanghelistic este cel descris mai sus, convertirea grupurilor etnice din care provin acești oameni va fi de două ori mai dificilă. "Creștinii sunt cei care l-au atras în rătăcire pe unul din oamenii noștri", va spune restul grupului. "Trebuie să ne asigurăm că acest lucru nu se va mai repeta."

Metoda "unul câte unul" este relativ ușoară, motiv pentru care probabil nouăzeci, din o sută de misionarii care intenționează să planteze biserici, obțin doar biserici-conglomerat. Vreau să subliniez acest lucru: probabil nouăzeci din o sută de misionarii care intenționează să planteze biserici obțin doar biserici-conglomerat. Acești misionari predică evanghelia, propovăduiesc pe Isus, vând literatură creștină și evanghelizează în multe alte feluri. Ei îi primesc bine pe toți cei ce caută, dar cu ce se aleg? Un bărbat aici, o femeie acolo, un băiat aici, o fată acolo, persoane care din diferite motive sunt gata să devină creștini și să sufere cu răbdare dezaprobarea blândă sau ostracizarea severă din partea comunității din care provin.

Dacă vrem să înțelegem creșterea Bisericii în popoare și națiuni unde mesajul Evangheliei nu a mai fost propovăduit niciodată înainte, trebuie să observăm că demersul pe care l-am descris mai sus pare ireal pentru majoritatea misionarilor. "Care - exclamă ei - ar putea fi o cale mai bună de a ajunge la acești oameni neatinși decât prin a câștiga rând pe rând pe unii dintre ei? Departe de a fi biserici-conglomerat izolate cum le numești tu, ele ne pot deschide porțile prin care putem ajunge la fiecare segment social din care provin noii convertiți. Aceasta ni se pare a fi situația reală."

Cei care gândesc în felul acesta cunosc bine procesul creșterii bisericii în țări unde Creștinismul este mai mult sau mai puțin liber, unde bărbații și femeile care-L urmează pe Hristos nu sunt ostracizați, nu sunt considerați trădători, ci mai degrabă priviți ca unii care au făcut o alegere corectă. În acest tip de societate fiecare nou convertit poate deveni practic persoana prin care se poate ajunge cu Evanghelia la rudele și prietenii lui. Asupra acestui lucru nu există nici o îndoială. Aceasta a fost și ideea de bază a cărții pe care am intitulat-o "Podurile lui Dumnezeu".

Există, însă, societăți foarte rigide unde creștinismul este privit ca o religie invadatoare și cei care sunt convertiți la această religie străină sunt alungați și condamnați ca pentru un grav delict, ori a încerca să convertești câte o persoană din diferitele segmente ale unei astfel de societăți, departe de a clădi poduri de legătură, ridică ziduri despărțitoare care ulterior vor fi anevoie de trecut.

DEMERSUL MIȘCĂRII MASELOR

Șapte principii

Haideți să urmărim acum, prin contrast, un alt demers evanghelic, cel prin care Dumnezeu Își ucenicizează oamenii Săi pe Pământ. Ceea ce vă voi împărtăși nu este o teorie, ci o expunere sobră a unor fapte de viață verificabile. La o simplă privire în jurul vostru veți observa că, în timp

ce majoritatea misionarilor plantează cu succes biserici de tip conglomerat prin metoda “unul câte unul”, ici și colo răsar mănunchiuri de biserici vii care se multiplică prin metoda mișcării maselor. Ele răsar prin câștigarea unui întreg trib sau întreg grup social pentru Hristos. Aceasta este, din mai multe puncte de vedere, o metodă mai bună, însă pentru a o aplica în mod eficient, misionarii ar trebui să acționeze după șapte principii.

Primul principiu

În primul rând, misionarii trebuie să-și definească cu claritate scopul, care nu constă doar în plantarea unei singure biserici-conglomerat într-un oraș sau regiune. Acest lucru se poate întâmpla, dar nu trebuie să fie scopul principal. Ceea ce ei trebuie să urmărească este plantarea unui mănunchi de congregații indigene capabile să se înmulțească, în care fiecare membru să rămână în relații apropiate cu rudele sale. Acest mănunchi se va multiplica cu ușurință atâta timp cât membrii ei provin dintr-un singur popor, un singur strat social, trib, sau segment al societății. De exemplu, dacă dorești să evanghelizezi șoferii de taxi din Taipei, atunci nu vei urmări să câștigi atât șoferi de taxi, cât și profesori universitari, fermieri sau pescari, ci vei căuta să formezi biserici alcătuite în principal din șoferi de taxi, soțiile și copiii lor și oamenii cu care ei intră adesea în contact, cum ar fi mecanicii. Pe măsură ce vor fi tot mai mulți convertiți din acel segment al comunității, congregația va ajunge în mod natural la unitate, fiecare persoană simțindu-se în elementul său. Da, scopul trebuie să fie clar.

Al doilea principiu

În al doilea rând, coordonatorul național, sau misionarul, și cei care îl ajută trebuie să se concentreze asupra unui singur popor. Dacă ai de gând să stabilești un mănunchi de congregații capabile să se înmulțească în mijlocul populației nair din Kerala, care se află în Sud-Vestul Indiei, atunci trebuie să plasezi majoritatea misionarilor și lucrătorilor în așa fel încât ei să poată lucra eficient printre nairezi. Ei trebuie să proclame Evanghelia în mijlocul nairezilor și să le spună foarte deschis “Sperăm ca în comunitatea voastră să fie în curând mii de urmași ai lui Isus Hristos care vor rămâne membrii loiali ai comunității.” Ei vor înceta să se mai închine la dumnezeii lor, fapt care nu va fi atât de neobișnuit deoarece mulți dintre nairezii care sunt comuniști nu se închină acestor dumnezei, ci, dimpotrivă, își bat joc de ei.

Nairezii care ascultă chemarea lui Dumnezeu și aleg să-L urmeze și să creadă în Hristos își vor iubi semenii mai mult decât au făcut-o înainte și vor umbla în lumină. Viața lor va fi o mărturie a dragostei lui Dumnezeu. Ei vor rămâne în continuare nairezi dar, în același timp, au devenit creștini. Repet, concentrați-vă asupra unui singur grup de oameni. Dacă aveți trei misionari, nu-i trimiteți pe fiecare la grupuri etnice diferite, deoarece, procedând astfel, nu veți obține decât biserici-conglomerat izolate, iar dinamica relațională a straturilor sociale va constitui un puternic obstacol în calea creșterii Bisericii în aceste grupuri.

Al treilea principiu

În al treilea rând, misionarii au datoria de a încuraja pe noii convertiți să rămână consecvenți în majoritatea aspectelor care țin de cultura și obiceiurile poporului lor. Ei vor continua să mănânce aceleași mâncăruri și nu ar trebui să spună: “Poporul meu este vegetarian, dar acum că am devenit creștin, voi consuma carne.” După ce au devenit creștini, ei ar trebui să fie vegetarieni mai stricți decât au fost înainte. Cu privire la îmbrăcăminte, ei trebuie să continue să arate exact ca și rudele lor. Cu privire la căsătorie, majoritatea popoarelor sunt endogame, insistând ca “bărbații noștri să se căsătorească doar cu femeile noastre”. Ei privesc dezaprobator la căsătoriile noastre mixte. Atunci când misionarii plantează biserici-conglomerat, noii creștini, sau copiii lor, care doresc să se căsătorească, odată respinși de ai lor, trebuie să-și aleagă soți sau soții din alte segmente ale populației. Prin urmare fostele lor familii și rude se vor uita la ei și vor spune: “Da, ai devenit creștin, ne-ai părăsit și te-ai alăturat lor, iar acum copiii tăi sunt corciturii”.

Toți noii convertiți ar trebui încurajați să sufere cu bucurie excluderea, respingerea și persecuția pe care o vor întâlni, probabil, din partea poporului lor. Este firesc ca, atunci când o persoană alege un stil de viață diferit, cei din jurul său să privească acest lucru cu un ochi critic, sau chiar să ia poziție împotriva acesteia. O astfel de decizie ar putea avea repercusiuni grave în multe cazuri. Creștinul trebuie să sufere cu răbdare orice formă de persecuție și oricând să poată spune: “Sunt mai bun decât am fost înainte - un fiu mai bun, un tată mai bun, un soț mai bun - și te iubesc mai mult decât te-am iubit înainte. Chiar dacă tu mă urăști și mă respingi, eu nu te voi urî și nu te voi

respinge. Dacă mă vei izgoni din casă, voi locui afară sau îmi voi cumpăra o locuință. Sunt încă unul dintre voi, poate chiar mai fidel decât am fost vreodată.”

Încurajează-i pe noii convertiți să rămână fideli grupului lor în majoritatea aspectelor. Observați că am spus “majoritatea”. Ei nu mai pot fi părtași vieții lor idolatre, de exemplu, sau păcatelor lor evidente. Dacă provin dintr-un segment al societății în care oamenii își câștigă existența furând, ei vor abandona acest stil de viață, dar în majoritatea aspectelor (modul în care vorbesc, se îmbracă, mănâncă, unde merg, în ce fel de case locuiesc) ei pot rămâne asemenea lor și trebuie să facă eforturi în sensul acesta.

Al patrulea principiu

În al patrulea rând, misionarul va încerca să determine un întreg grup să-L urmeze pe Hristos. Dacă o singură persoană se decide să-L urmeze pe Isus, nu îl boteza imediat. Spune-i: “Tu și cu mine vom lucra împreună pentru a ajuta alți cinci sau zece sau, dacă vrea Domnul, cincizeci de oameni din poporul tău să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor astfel încât, atunci când vei fi botezat, să fii botezat împreună cu ei”. Este mai dificil pentru o singură persoană să sufere ostracizarea, decât pentru un grup. Și când două sute de oameni sunt ostracizați, acest lucru, practic, trece neobservat.

Al cincilea principiu

Al cincilea principiu constă în a urmări evanghelizarea a zeci de grupuri de oameni care să mențină un flux continuu al evanghelizării de-a lungul anilor. Una din greșelile cele mai frecvente pe care le fac misionari din întreaga lume, atât cei răsăriteni cât și cei vestici, constă în faptul că, atunci când un anumit număr de oameni devin creștini - probabil 100, 200 sau chiar 1000 - misionarii își petrec tot timpul și energia lor învățându-i tot pe aceștia, din dorința de a-i face buni creștini, și își spun: “Dacă acești oameni devin buni creștini, ei vor putea răspândi Evanghelia.” Așadar, vreme de ani de zile, ei se concentrează doar asupra câtorva congregații, și cu timpul, după zece sau douăzeci de ani, când încep să evanghelizeze în afara aceluia grup, vor întâmpina împotrivirea oamenilor care nu mai vor să audă de creștini. Acest lucru s-a întâmplat mereu și mereu. Potrivit acestui principiu, misionarul va urmări de la bun început să atingă grupuri noi. Cineva s-ar putea întreba, pe drept cuvânt, dacă prin această metodă nu se vor forma decât creștini slabi care nu cunosc Biblia, mulțimi de creștini ‘necoți’ care vor forma biserici superficiale. Trebuie să recunoaștem că există acest risc. În privința aceasta va trebui să ne amintim de Noul Testament, când Pavel nu a petrecut decât câteva săptămâni sau cel mult luni de instruire cu noile biserici, să ne încredem în lucrarea Duhului Sfânt și să fim pe deplin încredințați că Dumnezeu a chemat acei oameni la lumina Sa glorioasă. Între două rele, acela de a da prea puțină învățătură creștină, și acela de a forma o comunitate închisă care nu se poate orienta înspre exterior pentru a evangheliza națiunea sau grupul în care trăiește, cel de pe urmă reprezintă un pericol mai mare. Misionarul are datoria să se asigure că noua comunitate de creștini pe care o formează nu va fi una izolată, ci va exista un flux continuu de convertiți în așa fel încât să se nască tot mai multe mânăchiri de biserici capabile să se înmulțească.

Al șaselea principiu

În al șaselea rând, convertiții, fie ei cinci sau cinci mii, trebuie să fie în stare să spună sau cel puțin să simtă că “noi, creștinii, suntem înainte mergători pentru poporul nostru, pentru segmentul nostru de societate. Noi le arătăm rudelor și vecinilor un mod mai bun de a trăi. Călea pe care noi o pionierăm este bună pentru noi, cei care am devenit creștini, cât și pentru miile de oameni care vor crede după noi. Noi nu trădăm națiunea noastră în nici un fel, ci, dimpotrivă, suntem fii mai buni, frați, soți, prieteni mai buni, mai serioși la locul nostru de muncă. Vom rămâne loiali comunității noastre, arătând în același timp calea spre o viață mai bună. Priviți-ne ca pe cei care conduc poporul nostru în ‘țara făgăduită’ lui”.

Al șaptelea principiu

În al șaptelea rând, dar nu în ultimul: pune accent în mod constant pe unitate. În Hristos nu există nici evreu, nici grec, nici sclav, nici liber, nici barbar, nici scit. Suntem una în Hristos Isus. În același timp, să ne amintim că Pavel nu a atacat formele imperfecte de organizare socială. De exemplu, nu a atacat sclavia, ci a spus sclavului: “Fii un sclav mai bun”, iar stăpânului de sclavi: “Fii un stăpân mai bun”.

Pavel a mai spus în acel renumit pasaj care subliniază unitatea: “În Hristos nu există nici parte femeiască, nici parte bărbătească.” Cu toate acestea, în internatele și orfelinatele creștinilor, băieții și fetele dorm în dormitoare separate!! În Hristos nu există distincții de sex. Băieții și fetele sunt la fel de prețioși în ochii lui Dumnezeu. Suntem cu toții, în aceeași măsură, păcătoși salvați prin har. Cu toate acestea, există anumite particularități sociale pe care creștinii trebuie să le respecte.

În timp ce vom continua să accentuăm unitatea, trebuie să conștientizăm faptul că modul cel mai eficient de a ajunge la ea este de a conduce cât mai mulți bărbați și femei, din orice grupare etnică, trib sau segment al societății, spre o relație de supunere față de Hristos. Pe măsură ce vor fi tot mai mulți creștini în fiecare segment al societății, adevărata unitate, dreptate, bunătate și neprihănire vor deveni tot mai mult o realitate. Într-adevăr cea mai bună cale de a obține dreptate, probabil singura cale, este de a avea un număr tot mai mare de creștini dedicați în fiecare segment al societății.

CONCLUZII

Creștinii implicați în lucrarea de câștigare a sufletelor pentru Hristos nu trebuie să facă greșeala de a considera că metoda “unul câte unul” ar fi o metodă greșită. Câștigarea câte unui singur suflet prețios gata să îndure ostracizare severă pentru a deveni un urmaș al lui Isus este o metodă pe care Dumnezeu o binecuvântează și va continua să o binecuvânteze. Dar procesul evanghelizării este mai lent, și în mod frecvent, noul convertit va fi izolat de poporul sau familia lui, scurtcircuitând relațiile prin care mesajul Evangheliei ar fi putut ajunge la comunitatea acestuia.

Cu toate acestea, în multe cazuri, metoda “unul câte unul” este singura posibilă, și dacă așa stau lucrurile, nu ne rămâne decât să-L lăudăm pe Domnul pentru ea și să acceptăm limitările ei. Haideți să-i încurajăm pe toți acești creștini minunați care suferă persecuții și represiuni, să se roage pentru cei dragi lor și să lucreze constant pentru ca tot mai mulți oameni din poporul lor să poată crede și să primească mântuirea.

“Unul câte unul” este o metodă pe care Dumnezeu o binecuvântează în vederea creșterii Bisericii Sale. Metoda mișcării maselor este o altă cale. Marile mișcări creștine care au luat naștere în națiuni complet ne-evanghelizate au avut loc întotdeauna prin metoda mișcării maselor, și niciodată prin metoda “unul câte unul”. Este la fel de adevărat că metoda “unul câte unul” este foarte frecvent folosită și relativ ușor de implementat în fazele inițiale de lucrare misionară. În cartea “Podurile lui Dumnezeu” pe care Domnul a folosit-o pentru a lansa Mișcarea de Creștere a Bisericii am folosit o comparație. Spuneam acolo că lucrările misionare adesea încep proclamându-L pe Hristos în mijlocul deșertului. Acolo unde viața e grea, numărul creștinilor rămâne mic și se impune prezența a unui număr cât de mare de misionari. Dar, ici și colo, se găsesc misionari sau creștini nou-converțiți care descoperă modalități de a străbate acea câmpie aridă și de a ajunge sus pe munții împăduriți, acolo unde densitatea populației este mai mare și unde pot fi fondate biserici reale; acolo biserica va crește puternic. Acesta este terenul mișcărilor de mase.

Reflectă asupra acestei comparații. Haideți să acceptăm ceea ce ne oferă Dumnezeu. Dacă e să fie metoda “unul câte unul”, vom accepta provocarea și-i vom încuraja pe aceia care cred în Isus să rămână nestrămutați în credința lor. Dar să ne rugăm mereu ca, după acest început, să putem ajunge în locuri mai înalte, la pășuni mai verzi și pe terenuri mai fertile unde grupuri mari de bărbați și femei, toți din același segment al societății, să devină creștini și astfel să deschidă calea către adevărate mișcări ale maselor spre Hristos în fiecare națiune pe Pământ. Scopul este o mișcare de plantare de biserici în fiecare segment comunitar, acolo unde dinamica relațiilor sociale va fi în avantajul Evangheliei pentru ca mulțimile din întineric să ajungă la viața minunată a lui Dumnezeu. Haideți să ne asigurăm că o vom face prin cele mai eficiente metode.

Răspunsuri pentru cele mai frecvente obiecții

FOLOSEȘTE AUTORITATEA SCRIPTURII

Oamenii pe care îi întâlnim provin din medii foarte diferite. Întrebările sincere pe care adesea și le pun au răspunsuri, iar tu îi poți ajuta să descopere acele răspunsuri din Scripturi, familiarizându-te tu însuși cu ceea ce spune Biblia în legătură cu întrebările ridicate de ei.

“Dacă Dumnezeu este atât de puternic și iubitor, de ce permite El tot răul din lume? De ce nu-l oprește?”

Biblia spune că Dumnezeu a creat lumea perfectă, iar răul este rezultatul neascultării și răzvrătirii lui Satan și a omului. Nu Dumnezeu, ci păcatul este cauza răului și suferinței. Dumnezeu a făcut totul pentru a rezolva problema răului din lume, trimițându-L pe Isus Hristos să sufere și să moară pentru păcatele noastre. Însă Dumnezeu respectă libertatea noastră de alegere. Noi putem alege să-L primim pe Hristos și viața nouă pe care El o oferă sau să continuăm să mergem, în răzvrătirea noastră, pe o cale care produce răul.

Memorează Romani 1:28

“Nu sunt creștinii presumțioși în a pretinde că Isus Hristos este singura cale spre cer? Cum rămâne cu adepții sinceri ai altor credințe?”

Este o chestiune care nu ține de sinceritate, ci de adevăr. Când două învățături sunt opuse, nu pot fi în același timp adevărate, iar sinceritatea, oricât de mare, a adeptului unei învățături false nu o transformă în învățatură adevărată. O persoană poate fi foarte sinceră și să greșească în același timp. Nici chiar părerea unui creștin nu este importantă, ci singurul lucru vrednic de crezare este ceea ce a spus Isus Hristos.

Memorează Ioan 14:6

“Cum va fi cu cei care nu au auzit niciodată de Hristos? Vor fi condamnați veșnic?”

Isus a spus lămurit că nimeni nu poate intra în cer decât prin El. Însă Pavel spune în Romani 2:12-15 că nimeni nu va condamnat doar din cauza lipsei de cunoștință despre Dumnezeu. Orice om va fi judecat potrivit a ceea ce a știut în cugetul lui și ceea ce a făcut cu privire la bine și rău. Problema este că nimeni în această lume nu a trăit desăvârșit în raport cu propriile sale standarde morale, ca să nu mai vorbim de standardele lui Dumnezeu de care un om poate fi sau nu conștient.

Memorează Romani 1:19,20

“Nu este Biblia o colecție de mituri religioase scrise de oameni? Nu este ea plină de greșeli?”

Cei care studiază Biblia știu că aceste acuzații sunt false și neîntemeiate și nu indică decât lipsa de informare cu privire la Scripturi ale celor care le aduc. Cei ce au scris Biblia susțin că au făcut acest lucru sub inspirație divină și au avut îndrumarea directă a Duhului Sfânt în consemnarea evenimentelor care dau relevanță mesajului lui Dumnezeu către oamenii tuturor timpurilor. Toate prezicerile făcute cu sute de ani înainte care s-au împlinit până la cel mai mic detaliu cât și profețiile care își așteaptă încă împlinirea nu-și pot avea originea decât în Dumnezeu.

Memorează 2 Petru 1:16

“Dacă Isus Hristos este într-adevăr răspunsul de ce sunt atât de mulți creștini ipocriți? De ce nu practică ceea ce predică?”

Nu oricine pretinde că este creștin, este creștin cu adevărat. Numai aceia care L-au primit pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal sunt născuți din nou. În orice grupare sau organizație există membri nesinceri. Nu aruncăm tot mărunțișul din buzunarele noastre doar pentru că se întâmplă ca o monedă să fie contrafăcută. Nici chiar un creștin adevărat nu poate susține că este perfect. El își recunoaște nevoia de a fi ajutat în mod constant de Hristos. Dacă cel care își pune această întrebare caută perfecțiunea, el nu o va găsi decât în persoana lui Isus Hristos. Dacă, însă dorește să cunoască realitatea, o va găsi în viețile miilor de creștini sinceri care îl urmează pe Hristos.

Memorează Roman 14:12

“De ce atât de mulți oameni educați resping afirmațiile lui Hristos? Nu este aceasta o dovadă a faptului că credința în Hristos este incompatibilă cu nivelul ridicat al cunoașterii?”

Credința în Isus Hristos nu este incompatibilă cu educația. Mulți dintre cei mai mari oameni de știință din trecut și prezent au fost și sunt urmași dedicați ai lui Isus Hristos. Natura învățăturilor lui Isus Hristos este una morală, nu intelectuală așa încât un intelectual va respinge această învățătură din același motiv pentru care o va face și omul simplu. Unul din motivele frecvente pentru care oamenii resping Evanghelia este lipsa de supunere față de autoritatea lui Hristos.

Memorează 1 Corinteni 1:21

BIBLIOGRAFIE:

- ◆ *Personal Evangelism Scripture Memory Course*, The Navigators, Colorado Springs, CO.

EVANGHELIZARE

LECȚIILE

6,7

Procesul convertirii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de câștigare a sufletelor în ciclul de plantare de biserici va sublinia rolul pe care strategiile și darurile de slujire îl joacă în plantarea de biserici capabile să se înmulțească.

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a pune în lumină faptul că procesul convertirii este un proces care trebuie planificat și în care creștinii trebuie să se implice în mod activ.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea cunoștințelor cuprinse în această lecție, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să fie familiarizat cu “Ierarhia nevoilor umane” propusă de Maslow;
- ◆ să cunoască procesul prin care o persoană vine la credință și dedicare față de persoana lui Hristos;
- ◆ să cunoască cele patru faze ale evanghelizării și să poată identifica căror oameni le slujește în fiecare din aceste faze;
- ◆ să înțeleagă faptul că, în procesul convertirii, creștinii trebuie să înceapă să-L propovăduiască pe Hristos nu de pe poziția în care ei se simt comod, ci să abordeze oamenii în mediul lor.

☛ Schița lecției

- I. Evaluarea nevoilor oamenilor
- II. Evaluarea nivelului oamenilor de înțelegere a Evangheliei
- III. Înțelegerea celor patru faze de activitate creștină în procesul câștigării oamenilor pentru Hristos
- IV. Determinarea strategiei de evanghelizare

☛ Lista figurilor

- 6.1 Nevoile oamenilor: Adaptare după “Ierarhia nevoilor umane” a lui Maslow
- 6.2 Soluția lui Dumnezeu pentru nevoile omului
- 6.3 Pași spre credință
- 6.4 Patru etape de activitate creștină în procesul câștigării sufletelor pentru Hristos

☛ Anexe

- 6A Profilul oamenilor pe care vrei să-i evanghelizezi
- 6B Trei principii ale evanghelizării strategice
- 6C Observarea modului în care Isus abordează oamenii

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție se predă pe parcursul a două ore. Înainte de a începe lecția, cereți cursanților să revizuiască unele din lecțiile pe care le-au învățat în studiul lor asupra Pildei Semănătorului, din Matei 13:3-9,18-23.

EVANGHELIZARE
LECTIILE
6,7

Procesul convertirii

AJUTÂND OAMENII SĂ AJUNGĂ LA CREDINȚA ÎN HRISTOS

INTRODUCERE

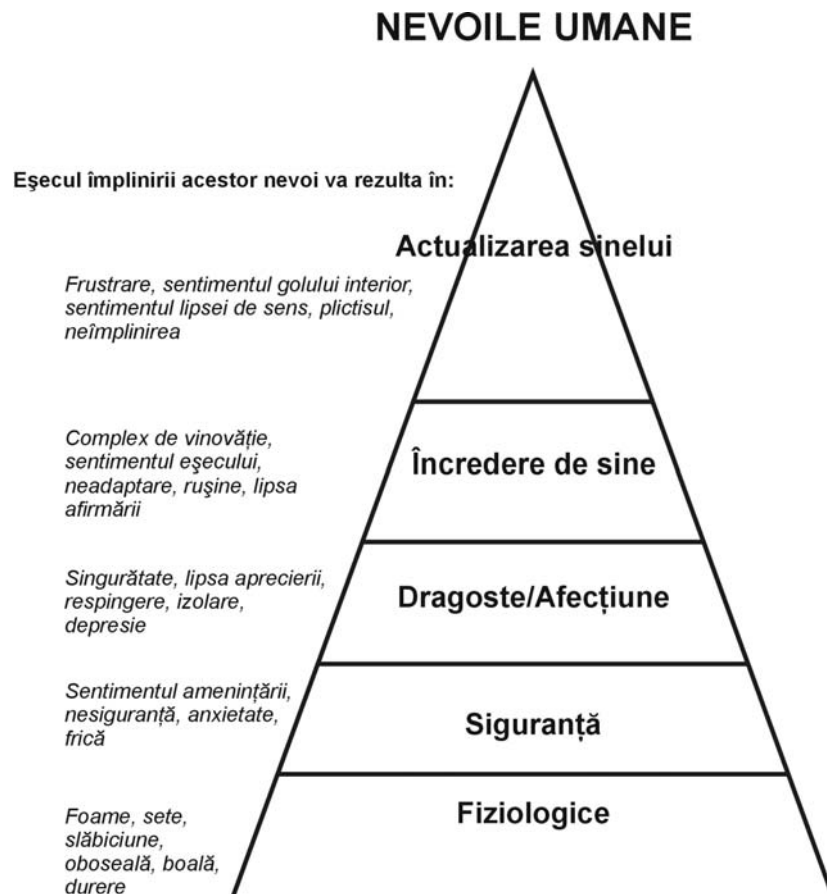
În studiul nostru despre semănătorul din Matei 13, am observat care era condiția pământului în care a căzut sămânța cea bună și tipul de recoltă care a rezultat acestui fapt. Pentru ca sămânța să dea roade bune, ea trebuie să fie însămânțată într-un pământ bun. Isus a spus deslușit: "Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude cuvântul și îl înțelege" (v.23). Înainte de a începe procesul evanghelizării, este necesară o examinare atentă a "terenului" în care urmează a se face semănarea. Acest lucru presupune cunoașterea oamenilor pe care vrem să îi evanghelizăm pentru a determina felul în care putem să-i ajutăm să înțeleagă clar Evanghelia. (Este interesant faptul că, în Pilda Semănătorului, oamenii aveau inimi tari pentru că nu înțelegeau mesajul.) În această lecție vrem să aflăm care sunt metodele prin care putem cunoaște nevoile oamenilor și receptivitatea lor față de mesajul lui Dumnezeu ca un prim pas necesar în a-i ajuta să înțeleagă și să primească Vestea Bună.

I. EVALUAREA NEVOILOR OAMENILOR

Psihologul Abraham Maslow a dezvoltat un sistem de reper al nevoilor comune tuturor oamenilor. Concluzia lui este că o persoană nu va fi motivată să suplinească nevoi cu un anumit nivel de necesitate până când nevoile cu un grad mai mare de necesitate, sau nevoile de bază nu sunt suplinite. De

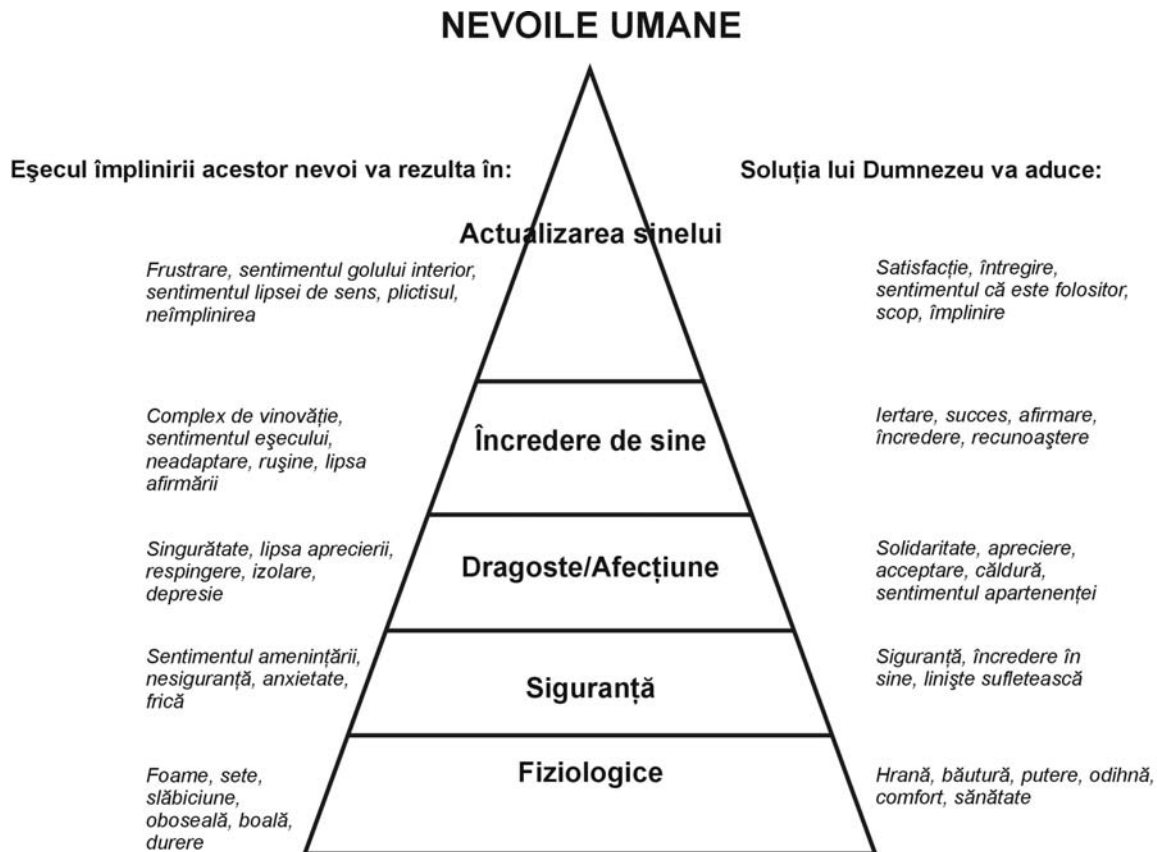
exemplu, dacă unei persoane îi este foame, principala sa grijă va fi, în primul rând, să procure hrană, și nicidecum să câștige recunoaștere, care reprezintă o nevoie cu un grad mai redus de necesitate față de nevoia de a se hrăni. Figura 6.1 reprezintă schița ierarhiei nevoilor umane în percepția lui Maslow, precum și problemele care rezultă în urma eșecului suplinirii respectivelor nevoi.

Figura 6.1. Nevoile umane: adaptare după "Ierarhia nevoilor umane" de Maslow

După revizuirea atentă a nevoilor omului și a rezultatelor eșecului împlinirii acestor nevoi (Figura 6.1), analizați Figura 6.2 pentru a vedea felul în care Dumnezeu suplinește toate nevoile omului.

Figura 6.2. Soluția lui Dumnezeu pentru nevoile omului.

Isus Hristos este răspunsul pentru nevoile tuturor oamenilor, însă El împlinește aceste nevoi prin Trupul Său, BISERICA. Dacă nu înțelegem nevoia unei persoane, nu vom ști cum să facilităm împlinirea acelei nevoi. Unde anume în această schemă ai putea încadra persoanele pe care dorești să le evanghelizezi?

II. EVALUAREA RECEPTIVITĂȚII OAMENILOR FAȚĂ DE EVANGHELIE

A înțelege nevoile unei persoane nu reprezintă decât primul pas. Pentru ca evanghelizarea să fie eficientă, este de asemenea necesar să cunoaștem modul în care acea persoană îl percepe pe Dumnezeu: este un ateu care nici măcar nu crede în existența lui Dumnezeu? Îl caută pe Dumnezeu? Este supărat pe Dumnezeu? etc. Figura 6.3 schițează câțiva din pașii pe care îi pot face oamenii în căutarea lui Dumnezeu. Studiază cu atenție această schemă. Unde poți încadra, în această schemă, oamenii cu care lucrezi?

Figura 6.3. Pași spre credință

RĂSPUNSUL OMULUI - PAȘI	
P R E G Ă T I R E A	-12 MERGE PE DRUMUL LUI PROPRIU
	-11 CONȘTIENT DE PREZENȚA MESAGERULUI
	-10 ATITUDINE POZITIVĂ FAȚĂ DE MESAGER
	-9 CONȘTIENT DE DIFERENȚA DIN VIAȚA MESAGERULUI
	-8 CONȘTIENT DE RELEVANȚA BIBLIEI PENTRU VIAȚĂ
S E M Ă N A T U L	-7 ATITUDINE POZITIVĂ FAȚĂ DE BIBLIE
	-6 CUNOAȘTE ESENȚIALUL EVANGHELIEI
	-5 ÎNȚELEGE MESAJUL ȘI IMPLICAȚIILE BIBLIEI
	-4 ATITUDINE POZITIVĂ FAȚĂ DE MESAJUL EVANGHELIEI
S E C E R I Ș U L	-3 RECUNOAȘTE NEVOIA PERSOANALĂ DE MÂNTUIRE
	-2 DECIDE SĂ ACȚIONEZE
	-1 POCĂINȚĂ ȘI CREDINȚĂ
	0 O NOUĂ FIINȚĂ ÎN HRISTOS!
C U L E S U L	+1 CONFIRMAREA ȘI ÎNRĂDĂCINAREA CREDINȚEI
	+2 ASIMILAREA ÎNTR-O COMUNITATE CREȘTINĂ IUBITOARE
	+3 CREȘTERE! MATURIZARE ÎN ASEMĂNARE CU HRISTOS
	+4 TRIMITEREA! PREGĂTIT SĂ FIE "DOVADĂ VIE" PENTRU ALȚII

Pe măsură ce te familiarizezi cu acest tabel, pune-ți următoarele întrebări:

- ◆ Unde se încadrează oamenii cu care lucrezi în acest tabel?
- ◆ La care din aceste nivele pot fi folosite cu maximă eficiență materialele și metodele de evanghelizare de care dispui?
- ◆ Pentru care din aceste etape materialele evanghelistice sunt insuficiente sau îmi lipsesc?

III. ÎNȚELEGEREA CELOR PATRU ETAPE DE ACTIVITATE CREȘTINĂ ÎN PROCESUL CĂȘTIGĂRII SUFLETELOR PENTRU HRISTOS

În Pilda Semănătorului din Matei 13, Isus folosește imaginea semănătorului pentru a ilustra un adevăr despre seceriș, și, în mod special, despre fazele semănăturii și secerișului. Cu toate că Isus nu se referă în mod specific la celelalte activități implicate în întregul proces, ideea muncii câmpului este folosită frecvent în toată Scriptura (Mat. 9:37; Luca 10:2; Ioan 4:35; I Cor. 3:5-9; Gal. 6:9). Cântărind toate etapele procesului prin care o persoană vine la credința în Hristos, am ajuns la concluzia că ar fi util să împărțim lucrarea de evanghelizare în patru etape, după cum ilustrează Figura 6.4.

Figura 6.4. Patru etape de activitate creștină în procesul câștigării sufletelor pentru Hristos.

Activitate	Pregătire	Semănare	Seceriș	Cules
Explicație	Se adresează inimii prin relații pline de dragoste	Se adresează minții prin rațiune și comunicare	Se adresează voinței, urmărind răspunsul credinței în momentul convertirii	Se adresează întregii ființe cu privire la creșterea și maturizarea persoanei în Hristos
Aspectul esențial	Prezența mesagerului	Proclamarea adevărului evanghelic	Persuasiune în vederea luării unei decizii	Participarea și integrarea în părtășia unei biserici locale
Exemple biblice	Ioan 3 și Ioan 4	Ioan 4 și Fapte 8	Ioan 4 și Fapte 16	Fapte 2:40-47 și Fapte 8
Pași spre credință	de la -12 la -8	de la -7 la -4	de la -3 la 0	de la +1 la +4

IV. DETERMINAREA STRATEGIEI DE EVANGHELIZARE

În cele ce urmează, veți urmări o exemplificare a modului în care puteți determina strategia evanghelică în lumina informațiilor prezentate mai sus. Foaia de lucru de la Anexa 6A este foarte utilă pentru a determina profilul oamenilor pe care dorești să-i evanghelizezi.

A. Nevoile de bază

Tânăra Maria este singurul copil dintr-o familie cu părinți divorțați. Tatăl ei a respins-o, iar mama era mereu atât de ocupată cu întreținerea familiei încât petrecea prea puțin timp cu fiica ei. A locuit împreună cu mama ei într-un oraș departe de familia extinsă și, în consecință, Maria simte că nu este iubită. Tu realizezi nevoia ei de dragoste și afecțiune. (Vezi ierarhia nevoilor după Maslow - Figura 6.1).

B. Receptivitate față de evanghelie

Condiția spirituală a Mariei corespunde pasului 2 (Vezi Figura 6.3). Maria nu a primit educație religioasă și nu a avut nici o legătură cu creștinii. Are o idee vagă despre faptul că Biserica ar putea avea relevanță pentru viața ei, însă nu știe nimic despre o relație cu persoana lui Isus Hristos.

C. Determinarea strategiei de evanghelizare

Maria nu este încă pregătită pentru a primi mesajul credinței și este posibil ca dăruindu-i un tractat sau o Biblie să nu fie soluția cea mai bună în acest moment. Ea are nevoie de manifestarea dragostei lui Hristos într-o atmosferă de căldură și acceptare, ceea ce corespunde etapei de pregătire (vezi tabelul din figura 6.4). Acum este momentul potrivit să o inviți să participe la întâlnirile unui grup mic unde ea să găsească multă căldură. Mai târziu o poți invita la studii biblice cu caracter evanghelistic.

În timpul procesului de determinare a strategiei optime de evanghelizare a oamenilor pe care Dumnezeu ți l-a pus pe inimă, începe să te rogi cu privire la evanghelizarea unor oameni care, o dată câștigați pentru Hristos, ar putea fi persoane cheie în evanghelizarea unei întregi regiuni (vezi Anexa 6B).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ai tendința de a aborda fiecare persoană folosind aceeași metodă sau strategie evanghelistică? Cum ai putea deveni mai flexibil în abordarea ta?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Folosește Foaia de lucru de la Anexa 6C pentru a aprofunda cu ajutorul Scripturii înțelegerea faptului că oamenii au nevoi diferite și în consecință trebuie abordați diferit. Anexa 6A prezintă câteva situații din Noul Testament în care Isus se descoperă pe Sine în moduri diferite la oameni diferiți.
- ◆ Cu ajutorul Anexei 6A, lucrează cu cei doi colegi din tripletul tău de rugăciune și notează numele fiecărei persoane pentru care te rogi, stabilind care sunt nevoile lor și care este nivelul lor de receptivitate în raport cu pașii spre credință din tabelul 6.3. Ce trebuie să faci pentru a fi eficient în evanghelizarea lor?
- ◆ Studiază Anexa 6B, “Trei principii ale evanghelizării strategice”. Care sunt “persoanele-cheie” din zona pe care ți-ai propus să o evanghelizezi? Ce poți face pentru a ajunge cu Evanghelia la acești oameni?

Profilul persoanelor pe care vrei să le evangelizezi

FOAIE DE LUCRU

NUME	NEVOI DE BAZĂ(DESCRIERE) (FIGURA 6.1)	RECEPTIVITATEA FAȚĂ DE MESAJUL EVANGHELIEI (FIGURA 6.3)
Maria	<p><i>Dragoste / Afecțiune</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - singurul copil - provine dintr-o familie de părinți divorțați - respinsă de tată - mama prea ocupată pentru a-i arăta dragoste 	<p>-12</p> <p><i>Maria merge pe drumul ei. Trăind într-o țară ortodoxă, ea știe de existența bisericii tradiționale dar nu își închipuie că ar avea relevanță pentru situația vieții ei.</i></p> <p><i>N-a avut niciodată de-a face cu creștinii și nu cunoaște învățătura lui Hristos.</i></p>

EVALUARE: Maria se află la stadiul de "pregătire", iar pentru ca "semănatul" să fie eficient, ea are nevoie de relații pline de grijă și iubire.

FORMULARE MODEL PENTRU EVALUARE ȘI DETERMINARE A PLANULUI DE ACȚIUNE

NUME	NEVOI DE BAZĂ (DESCRIERE) (FIGURA 6.1)	RECEPTIVITATE FAȚĂ DE MESAJUL EVANGHELIEI (FIGURA 6.3)

EVALUARE: _____

NUME	NEVOI DE BAZĂ (DESCRIERE) (FIGURA 6.1)	RECEPTIVITATE FAȚĂ DE MESAJUL EVANGHELIEI (FIGURA 6.3)

EVALUARE: _____

NUME	NEVOI DE BAZĂ (DESCRIERE) (FIGURA 6.1)	RECEPTIVITATE FAȚĂ DE MESAJUL EVANGHELIEI (FIGURA 6.3)

EVALUARE: _____

Trei principii ale evanghelizării strategice

În cele ce urmează veți găsi trei principii strategice care vă vor fi de folos în a determina felul în care veți aborda diferiți oameni la nivele diferite de receptivitate față de mesajul evanghelic.

I. SEMĂNATUL STRATEGIC

A. Oamenii care înțeleg adevărul, vor fi mai receptivi

Când citești cartea Faptele Apostolilor, caută să răspunzi la următoarele întrebări: Unde mergea apostolul Pavel când intra pentru prima dată într-un oraș? Pe cine aborda mai întâi? De ce a mers mai întâi la acești oameni? Vom căuta ca, în cele ce urmează, să răspundem doar la a treia întrebare. De ce mergea Pavel la acest tip de oameni mai întâi?

Cred că Pavel era convins că acești oameni erau pregătiți pentru a primi Evanghelia pentru ca apoi să fie asimilați într-o biserică și mobilizați în cel mai scurt timp posibil. Trebuie să înțelegem că Pavel urmărea să câștige pentru Hristos cât mai mulți oameni în cel mai scurt timp posibil. Apostolul a înțeles că unii sunt mai receptivi decât alții, mai pregătiți să audă și să primească adevărul spiritual. Faptul că nu întotdeauna a fost primit cu căldură de ei nu înseamnă că strategia sa nu era corectă.

Să nu uităm că scopul nostru este plantarea de biserici până la saturație și cu cât mai mulți oameni putem implica în această lucrare, cu atât mai bine. În momentul în care anumite persoane au primit mesajul, ei nu mai sunt ținta lucrării noastre de evanghelizare, ci ei devin forța de lucru. Împărtășește Vestea Bună tuturor celor care sunt dispuși să o audă, dar abordează mai cu seamă pe acei oameni care, odată câștigați, pot deveni parte a echipei de lucrători a lui Dumnezeu.

B. Persoanele cu influență în comunitate - “persoanele-cheie” - pot fi inițial mai puțin receptive, însă impactul lor pe termen lung în lucrarea de evanghelizare poate fi mai mare.

Nu există un exemplu mai bun decât Pavel însuși. El avea toate calitățile unui om cu mare potențial pentru lucrarea lui Dumnezeu și era plin de râvnă, însă a durat mai mult până când a realizat - numai printr-o întâlnire directă cu Hristosul cel viu - că trebuia să se întoarcă la El. Dacă Dumnezeu ți-a pus pe inimă să câștigi pentru Hristos o persoană influentă din comunitatea ta, cultivă o relație cu acea persoană. “Ud-o” în mod deliberat. Tu ai ceva de care acea persoană are nevoie! Roagă-te, cere-I lui Dumnezeu să-ți deschidă uși ale oportunității și apoi fructifică acele oportunități. Nu uita că Saul, prigonitorul Bisericii, a devenit Pavel, apostolul neamurilor.

II. TRĂIRE STRATEGICĂ - ÎNTÂLNESTE-I PE OAMENI ACOLO UNDE SE AFLĂ, NU ACOLO UNDE TE SIMȚI CONFORTABIL

A. Considerație individuală - Ioan 3, 4, 9

Din conversațiile pe care Isus le-a purtat cu cele trei persoane din aceste capitole vedem că El a ajutat într-un mod diferit, pe fiecare în parte, să-și conștientizeze nevoia lui. Fariseul atotștiutor și-a dat seama că nu cunoaște lumea spirituală. Pe samariteanca de la fântână Isus a abordat-o cu blândețe, redeșteptând în ea setea spirituală după Dumnezeu. Orbul din naștere și-a recăpătat vederea, căutând apoi o relație personală cu Domnul. Principiul unificator care se poate desprinde din aceste trei exemple constă în faptul că abordarea oamenilor de către Isus nu era una impersonală, ci El vedea în ei oameni reali, cu nevoi reale, oferindu-le o relație autentică.

B. Evanghelizare practică 1 Corinteni 9:19-23

Un pescar înțelept observă peștele pe care vrea să-l prindă, învățând să cunoască cu ce se hrănește, intervalele de timp la care se hrănește, unde și la ce adâncime înoată. El pregătește o capcană sau o momeală cât mai apropiată de mediul natural al peștelui pentru a-l putea atrage. El nu va pune în undiță o sarma românească doar pentru că-i place lui! În același fel, noi ca evangheliști, trebuie să știm cum gândește un necredincios, să cunoaștem lucrurile care au valoare pentru el și să venim în întâmpinarea nevoilor lui, așa cum le percepe el, pentru a-l ajuta să realizeze nevoile lui spirituale, așa cum le descoperă Spiritul și Cuvântul lui Dumnezeu.

III. ÎNȚELEGERE STRATEGICĂ - OAMENII SATISFĂCUȚI NU CAUTĂ ÎN GENERAL SCHIMBAREA**A. 1 Corinteni 1:18-31****B. Matei 9:12**

După cum pescarul înțelept va ieși la pescuit atunci când știe că peștelui îi este foame, sarcina evanghelistului este de a-i ajuta pe oameni să-și realizeze nevoile reale și să stărnească în ei foamea după Dumnezeu, conștient de faptul că cei care își vor recunoaște cu ușurință nevoile vor fi cei mai deschiși să primească soluția lui Hristos, atâta timp cât ei doresc o soluție. Dacă oamenii nu sunt înfometați după evanghelie, cere Duhului lui Dumnezeu să creeze acea foame în ei.

În consecință, nu uita că succesul lucrării de evanghelizare presupune:

- ◆ a lua inițiativa, prin puterea și dragostea Duhului Sfânt, pentru a ajuta o persoană să ia decizii cu privire la mesajul Evangheliei;
- ◆ a fi alături de acea persoană, încurajând-o și direcționând-o pentru a ști cum să ia aceste decizii;
- ◆ a te ruga pentru ca respectiva persoană să ajungă la momentul deplinei pocăințe și credințe în Hristos și să cunoască mântuirea prin credință;
- ◆ a ajuta acea persoană să se integreze în părtășia și lucrarea unei biserici locale.

Examinarea felului în care Isus aborda oamenii

FOAIE COMPARATIVĂ

Evangeliiile sunt pline de conversații interesante între Isus și diferiți oameni. Vrem să examinăm câteva dintre ele pentru a sesiza diferențele și asemănările în felul în care Isus abordează diferite persoane. Studiază fiecare pasaj biblic indicat și răspunde la întrebări.

Pasajul biblic	Ioan 3: 1-21	Ioan 4:5-26	Ioan 9:5-7,35-39	Marcu 10:17-22
Cu cine vorbește Isus?				
Ce aflăm din text despre această persoană?				
Cum începe conversația?				
În ce verset se schimbă direcția conversației?				
Ce cere Isus?				
Ce oferă Hristos?				
Cum răspunde persoana?				

GRUPURI CELULĂ

LECȚIA 1: FUNCȚIILE ȘI AVANTAJELE GRUPURILOR CELULĂ

- I. Fundamentele grupurilor celulă
- II. Funcțiile grupurilor celulă
- III. Avantajele grupurilor celulă

LECȚIA 2: PRINCIPIILE DE CONDUCERE ALE GRUPURILOR CELULĂ

- I. Concepții generale despre conducere
- II. Conducerea întâlnirii de grup celulă
- III. Administrarea grupului celulă

LECȚIA 3: ÎNCEPEREA UNUI GRUP CELULĂ

- I. Pregătirea pentru un nou grup celulă
- II. Realizarea contactelor
- III. Alegerea unui loc de întâlnire
- IV. Pregătirea primei întâlniri

LECȚIA 4: PRINCIPIILE DE CONDUCERE ALE GRUPULUI CELULĂ

- I. Două tipuri de necredincioși
- II. Înțelegerea Oikos-ului
- III. Împărțirea grupurilor
- IV. Procesul de evanghelizare în grupul celulă

LECȚIA 5: MODUL DE MANIFESTARE A GRUPULUI CELULĂ

- I. Manifestarea grupului celulă
- II. Evaluarea

LECȚIA 6: FILOSOFIA DE SLUJIRE A UNUI GRUP CELULĂ

- I. Filosofia grupului celulă
- II. Dezvoltarea unei strategii de slujire în cadrul grupului celulă

ANEXE

- 2A Activități care sparg gheața într-un grup celulă
- 2B Planificarea foii de lucru; întâlnirea grupului celulă
- 4A “Despre Oikos”

GRUPURI CELULĂ

1

LECȚIA

Funcțiile și avantajele formării grupurilor celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Fundamente

☞ Scopul lecției

Scopul lecției este prezentarea avantajelor formării grupurilor celulă în vederea slujirii.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să poată descrie prin ce diferă un grup celulă de un grup mic;
- ◆ Să înțeleagă cele patru funcții majore ale unui grup celulă: părtășie, închinare, ucenicizare și evanghelizare;
- ◆ Să poată prezenta avantajele formării grupurilor celulă în evanghelizare, dezvoltarea relațiilor, ucenicizare și plantarea de noi biserici.

☞ Schița lecției

- I. Fundamentele grupurilor celulă
- II. Funcțiile grupurilor celulă
- III. Avantajele grupurilor celulă

☞ Lista de figuri

Comparația funcțiilor: Biserica nou-testamentală și grupurile celulă.

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Aceasta este prima din cele șase lecții despre grupurile celulă din acest manual. Înainte de a preda lecția 5, „Manifestarea grupurilor celulă”, va trebui să recapitulați și să pregătiți această secțiune.
- ◆ Această lecție conține o referință la Anexa 3A “Viziunea” (din Manualul 1) “Modele de plantare a bisericilor”. Ar trebui să treceți în revistă această anexă și să o aveți la îndemână în timpul predării.

Funcțiile și avantajele grupurilor celulă

I. FUNDAMENTELE GRUPULUI CELULĂ

A. Introducere

Din ce în ce mai multe biserici din întreaga lume își dau seama de importanța imensă a grupurilor celulă. Prin slujirea în grupurile celulă, bisericile cresc ca număr, oamenii își folosesc darurile spirituale, Trupul lui Hristos este mobilizat pentru lucrare, iar rezultatul final este că cei pierduți descoperă adevărul și dragostea lui Isus.

Sunt grupurile celulă ceva nou, un nou moft sau o slujire la modă în biserică? Nicidecum. Formarea grupurilor celulă în biserică a început odată cu biserica nou-tesmentală descrisă în cartea Faptele Apostolilor. "Celulele" din biserică se întâlneau în casele oamenilor pentru închinare, părtășie și creștere în noua lor credință, pentru a împărtăși apropiaților și prietenilor vestea bună pe care o aflaseră. Aceste celule se reuniau pentru întâlniri mai mari în curțile templului pentru închinare, învățatură și evanghelizare.

De ce folosim termenul grup "celulă" și nu grup "mic"? Multe biserici au grupuri mici care se întâlnesc pentru diferite tipuri de slujire, cel mai adesea pentru studiu biblic. Pentru a înțelege diferența dintre grupurile mici și grupurile celulă putem folosi un exemplu din știință. În biologie celula desemnează un organism viu, în creștere, care se multiplică de mai multe ori. Principala diferență dintre un grup celulă și un grup mic este aceea că un grup celulă **se multiplică**, în timp ce un grup mic rămâne, în general, același. Aceasta este o distincție vitală. Poți îndeplini multe tipuri de slujire într-un grup, dar dacă unul din scopurile grupului nu este de a crește și de a se multiplica în noi grupuri, el nu se poate numi grup celulă.

B. Caracteristici

În loc de a da o definiție cuprinzătoare a grupului celulă în această primă lecție, vom încerca să explicăm acest termen în mod progresiv și prin exemple, pe măsură ce vom parcurge și celelalte lecții despre acest subiect din manual, înțelegerea caracteristicilor fundamentale ale grupului celulă fiind extrem de importantă. Fiecare grup celulă pune accentul pe:

1. ***Evanghelizare;***
2. ***Învățarea și ucenicizarea credincioșilor;***
3. ***Formarea liderilor;***
4. ***Multiplicare, cu scopul de a îndeplini porunca lui Isus de a merge în toată lumea, pentru a face ucenici din toate neamurile.***

II. FUNCȚIILE GRUPULUI CELULĂ

Sunt multe moduri de a utiliza grupurile celulă în procesul de plantare a bisericilor. Chiar și așa, grupurile celulă implicate în plantarea de biserici par să aibă unele ingrediente sau funcții comune, cum ar fi părtășia, închinarea, ucenicizarea și evanghelizarea. Aceleași funcții erau exercitate și de Biserica Primară în Noul Testament, și nu numai de biserică, ci și în grupurile celulă, care existau încă de pe atunci.

Figura 1 — Comparația funcțiilor: Biserica Nou Testamentală și grupurile celulă

Funcțiile bisericii noutestamentale	Funcțiile grupurilor celulă
Părtășie	
Părtășia de care se bucurau credincioșii era una din caracteristicile distinctive ale Biserici Primare (Fap. 2:42, 1Ioan 1:3,7). Ei se încurajau unul pe celălalt (Evr. 10:25, 1Tes. 5:11) și luau adesea cina împreună (Fap. 2:42, Fap. 20:7,11).	Într-un grup celulă, părtășia este o încurajare mutuală, experimentarea prieteniei în Hristos, prin care sunt îndeplinite nevoile de dragoste, acceptare, unitate și ajutor reciproc. Activități posibile: <ul style="list-style-type: none"> • Împărtășirea problemelor în grup; • Purtarea poverilor unii altora; • Mijlocirea în rugăciune unul pentru celălalt; • Luarea mesei împreună; • Petrecerea timpului împreună, ca și familii; • Încurajarea reciprocă.
Închinare	
Rugăciunea și lauda reprezentau activități la ordinea zilei în biserica nou-testamentală (Fap. 2:47, Fap. 1:14, Fap. 6:4, Col. 4:2). Închinarea lor se revărsa din inimi "vesele și sincere", ca răspuns natural față de Dumnezeu pentru bucuria pe care o găsiseră în Hristos și în prezența celorlalți credincioși.	Într-un grup celulă, închinarea înseamnă laudarea și preamărirea lui Dumnezeu prin concentrare asupra naturii, faptelor și cuvintelor Sale, cu scopul de a-l aduce bucurie. Activități posibile: <ul style="list-style-type: none"> • Cântarea imnurilor; • Lăudarea lui Dumnezeu pentru măreția Sa; • Mulțumiri aduse lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; • Închinarea înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce este El; • Rugăciuni cu voce tare sau în gând; citirea unor pasaje despre închinare (ex: Psalmi); • Scrierea și/sau citirea unor poeme creștine.
Ucenicizare	
În biserica primară "slujirea cuvântului" era o practică foarte importantă (Fap. 6:4). Primii credincioși s-au dedicat învățării apostolilor (Fap. 2:42), și, pe măsură ce biserica se răspândea, această învățătură lua forma unor scrisori adresate bisericilor (Col. 4:16, Fil. 1:1, Gal. 1:2).	În cadrul unui grup celulă, ucenicizarea desemnează procesul ajutorării, învățării și îndrumării participanților, pentru a contribui la dezvoltarea gândirii și la creșterea spirituală a grupului în asemănarea lui Hristos. Activități posibile: <ul style="list-style-type: none"> • Memorarea Scripturii; • Studierea pasajelor biblice în grup; • Învățarea modului de aplicare a Bibliei în viața de zi cu zi; • Petrecerea timpului cu un frate/soră maturi din punct de vedere spiritual; • Implicarea în slujire cu grupul; • Învățarea și folosirea darurilor spirituale.
Evanghelizarea	
Împărtășirea veștii bune despre mântuirea în Isus era ceva natural pentru credincioșii din biserica primară. Evanghelizarea nu era un "program" pe care ei trebuiau să-l dezvolte, nici o activitate pentru care trebuiau să se pregătească în mod special - ci era reflecția iubirii lui Hristos prin viețile și cuvintele lor (Fap. 5:42, Fap. 4:20). Era Duhul Sfânt care lucra prin ei (Fap. 4:31), în vreme ce ei îl împărtășeau pe Hristos, atât în case, cât și în locuri publice. (Fap. 20:20). Rezultatul a fost că oamenii credeau în numele Domnului Isus și erau mântuiți (Fap.8:12, 16:31-34).	Într-un grup celulă, evanghelizarea înseamnă a aduce vestea bună a dragostei lui Hristos oamenilor în nevoie, pentru a-i ajuta să-L cunoască pe Dumnezeu, ca Tată și pe Hristos, ca Mântuitor. Activități posibile: <ul style="list-style-type: none"> • A te ruga împreună cu alți doi membri ai grupului într-un triplet de rugăciune pentru prietenii nemântuiți; • A invita necredincioși în grup; • A îndeplini nevoile oamenilor din afara grupului; • A te împrieteni cu necredincioșii; • A-L împărtăși pe Hristos necredincioșilor.

III. AVANTAJELE GRUPURILOR CELULĂ

A. Avantajele formării grupurilor celulă în lucrarea de evanghelizare

Adesea bisericile noastre au creat bariere vizibile sau invizibile pentru oamenii care nu obișnuiesc în mod normal să meargă la biserică. Avem tradiții, anumite moduri de a ne îmbrăca și acționa, și poate chiar anumite așteptări din partea celor care ne vizitează. Tradiția poate fi bună în sensul că ne dăruiește un sentiment al apartenenței la o comunitate și un sens al continuității, dar poate îngreuna în mare măsură accesul oamenilor din "afară" în biserică.

Cercetările au arătat că oamenii nu sunt dispuși să treacă de barierele culturale, pentru a merge la biserică. Ei nu vor frecventa biserica, dacă își dau seama că afilierea la aceasta implică schimbarea obiceiurilor, adoptarea unui alt stil de îmbrăcăminte și comportament, faptul de a pretinde că sunt ceea ce nu sunt și percep o mare prăpastie, aproape de netrecut, între ei și biserică.

Grupurile celulă par mult mai naturale, creând un fel de "pod" pentru necredincioși. Pe măsură ce membrii unui grup celulă dezvoltă relații cu necredincioșii, este mult mai ușor pentru ei să-i invite la o întâlnire de grup, iar pentru prietenii lor, participarea la o întâlnire mică și neformală este mult mai acceptabilă decât invitarea într-o biserică plină de oameni necunoscuți, cu ale cărei "reguli" nu sunt familiarizați.

În Ioan 13:35, Isus a spus: "Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții." Când vizitatorii vin într-un grup celulă, cel mai izbitor aspect pe care îl vor observa va fi comportamentul plin de dragoste și grijă pe care îl vor avea membrii grupului unii față de ceilalți. Văzând atitudinile, cuvintele și faptele mai puțin obișnuite, vor începe să se întrebe de ce aceștia sunt diferiți de alți oameni. Când vor vedea dragostea din grup și vor începe să o experimenteze ei înșiși, vor fi atrași de Isus, care este Sursa acestei iubiri.

B. Avantajele formării grupurilor celulă în cultivarea relațiilor

În slujirea lui Isus aici pe Pământ, este important să observăm că El a ales să trăiască împreună cu ucenicii Săi. Cei doisprezece oameni se rugau împreună, se închinau lui Dumnezeu, învățau prin cuvintele și exemplul lui Isus, mâncau împreună, se încurajau unul pe altul și proclamau împreună vestea cea bună a mântuirii. Bineînțeles, faptul că Isus a ales un grup pentru a-l pregăti în vederea slujirii nu a fost întâmplător. Acesta a fost prima "celulă" a unui organism care urma să se dezvolte plenar, ca în pilda seminței de muștar din Matei, capitolul 13, care la început a fost foarte mică, dar apoi a crescut cu repeziciune.

Lucrarea în cadrul grupurilor celulă are multe avantaje, iar unul îl constituie cultivarea într-un mod natural a relațiilor în grup. Pe măsură ce grupul se întâlnește pentru părtășie, închinare, ucenicizare și evanghelizare, fiecare din aceste activități favorizează un anumit tip de relație:

Părtășie: *De la om la om*

Închinare: *De la om spre Dumnezeu*

Ucenicizare: *De la Dumnezeu spre om*

Evanghelizare: *De la Trupul lui Hristos la cei pierduți*

Într-un grup celulă, membrii petrec mult timp împreună, participă la aceeași lucrare, se încurajează și se roagă unii pentru alții, se sprijinesc reciproc în luptele și nevoile cu care se confruntă. În dragostea și devotamentul lor față de Dumnezeu și unii față de alții, există o mare putere și intensitate, creându-se astfel și sentimentul apartenenței la o comunitate interesată de viața lor. Închinarea se intensifică, pe măsură ce membrii grupului se apropie tot mai mult unii de alții, exprimându-și, în același timp, și dragostea față de Dumnezeu.

Mai mult decât atât, un grup celulă asigură un cadru ideal pentru dezvoltarea unor relații de ucenicizare. Credincioșii mai maturi îi vor îndruma pe cei mai tineri, încurajându-i și învățându-i, colaborând cu ei în slujire.

Având în vedere faptul că unul din scopurile grupului celulă este creșterea și multiplicarea, membrii acestuia vor căuta în permanență căi pentru a-i chema pe cei pierduți din jurul lor la

mântuire. Una din funcțiile de bază ale celulei este cultivarea relațiilor cu cei necredincioși, pentru a le împărtăși vestea bună a lui Isus. De aceea, în timpul întâlnirilor, membrii grupului vor schimba idei între ei, învățând modalități diferite de a-L împărtăși pe Hristos familiilor și prietenilor lor.

C. Avantajele formării grupurilor celulă în ucenicizare

Romani 14:19 spune: "Așadar să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră." Grupurile celulă creează un cadru în care credincioșii pot primi ajutor spiritual, slujind și ei, la rândul lor, altora. Biblia arată clar responsabilitățile pe care credincioșii le au unii față de alții. Toate acestea se întâmplă natural într-un grup celulă, atunci când fiecare persoană slujește folosindu-și darul.

Slujirea între credincioși constituie un alt aspect important al bisericii organizate în grupuri celulă. Credincioșii trebuie să exceleze în folosirea darurilor spirituale (1Cor. 14:12) care zidesc biserica. Ele au fost date pentru pregătirea oamenilor lui Dumnezeu în lucrarea de slujire, cu scopul de a zidi Trupul lui Hristos. (Efes. 4:12). Noi trebuie să ne încurajăm unul pe altul (1Tes. 4:18) rostind cuvinte care îi zidesc pe ceilalți, potrivit nevoilor lor (Efes. 4:29). Aceasta presupune să ne purtăm poverile unii altora (Gal. 6:2), ajutându-ne reciproc. Dorința noastră cea mai mare ar trebui să fie aceea de a ne onora unul pe celălalt într-o dragoste frățască (Rom. 12:10) profundă, din inimă (1Petru 1:22). Dinamica unui grup celulă asigură credincioșilor o modalitate naturală și eficientă de îndeplinire a mandatului biblic care are în vedere zidirea reciprocă. Grupurile celulă sunt de asemenea locuri în care darurile spirituale ale fiecărui membru sunt descoperite, dezvoltate și puse în valoare, fiecare persoană fiind hrănită și încurajată să-și dezvolte darul spiritual, implicându-se în slujirea efectivă a grupului. În acest fel membrii grupului cresc în credință și maturitate, având ocazia să fie ucenicizați de mai mulți creștini cu experiență. Cu timpul, prin repetarea acestui proces, cei care au fost ajutați vor începe să-i ucenicizeze pe alții din grup, care sunt mai puțin maturi din punct de vedere spiritual.

Mulți creștini proaspăt convertiți vor avea probleme și nevoi pe care cei din grup le pot rezolva, grupul celulă având și acest rol de a îndeplini eficient nevoile fizice, spirituale, sociale și emoționale ale oamenilor. Membrii grupului ajung să se cunoască și să se iubească unul pe altul prin împărtășirea nevoilor și prin încercarea comună de a le rezolva. Multora li se va părea pentru prima oară că adevărurile Bibliei pot avea legătură cu viața lor de zi cu zi. Ei vor învăța cum să studieze ei înșiși Biblia și cum să o aplice la problemele și dificultățile cu care se confruntă.

D. Avantajele formării grupurilor celulă în plantarea de biserici

Formarea grupurilor celulă are multe avantaje în procesul de plantare a bisericilor. Pentru a începe biserici noi, trebuie să evanghelizezi, să-i zidești pe noii credincioși în credința lor, să echipezi lideri și să te asiguri că biserica își exercită toate funcțiile. Grupurile celulă asigură mijloacele de realizare a tuturor acestor ținte, dăruind în egală măsură sentimentul identității colective într-o biserică nou formată.

Există multe moduri de a începe o biserică. Gândește-te la viziunea prezentată în Manualul 1, anexa 3A, "Modele de plantare a bisericilor". Unele biserici noi s-au desprins din altele vechi (model de biserică fiică), altele au început în urma lucrării unei echipe dintr-o biserică ce a fost trimisă să planteze o altă biserică într-o regiune nouă (model de colonizare). Un alt gen de biserici au început independent, pe modelul unei structuri de biserică deja existentă (modelul echipei de misiune), altele au început să funcționeze în clădirile oficiale ale unor biserici, în vreme ce altele obișnuiesc să se întâlnească neoficial, în casele oamenilor. Unul din cele mai mari avantaje ale grupurilor celulă este că ele pot fi folosite de plantatorul de biserici, indiferent care este modelul de plantare a bisericilor după care se ghidează.

Un alt aspect pozitiv al formării de noi biserici pornind de la grupurile celulă îl reprezintă rezolvarea problemei conducerii. Robert Logan în articolul său "Multiplicarea grupurilor celulă" se întrebă: "Câți oameni poate să instruiască sau să îndrume un om umplut cu Duhul Sfânt?" "Hristos Însuși a tras linia la cifra doisprezece. Și iată-ne, păstori și lideri laici, încercând să atragem în bisericile noastre oameni noi, ca apoi să ne îngrijim singuri de nevoile unor grupuri de 50, 100, 250, 500 și uneori chiar 1000 de oameni! Ne considerăm mai mari decât Stăpânul nostru? Deși, într-un anume fel trebuie să ținem cont și de diferențele culturale, zece oameni

sunt suficienți pentru ca un slujitor creștin laic, umplut de Duh să le poată purta de grijă într-un mod adecvat. Avantajul grupurilor celulă este că liderii sunt responsabili pentru dezvoltarea spirituală a unui număr mic de oameni, și nu a zecilor sau sutelor, rezolvând problema liderilor, care, din cauza slujirii excesive, ajung în pragul epuizării.

Abordarea grupului celulă implică, de asemenea, mult mai mulți oameni în calitate de lideri laici, dându-le șansa să-și dezvolte darul spiritual de conducere. În loc de a avea “un cler profesional” care să ocupe poziții de conducere pe baza unor cunoștințe teoretice, liderii grupului celulă își primesc calificarea după maturitatea și abilitățile demonstrate prin slujirea lor practică, în cadrul grupului celulă.

Obiectivul stabilit de plantatorul de biserici în strategia sa de plantare a bisericilor până la saturare este de a umple o zonă cu biserici în stare să se reproducă pe ele însele în altele noi. Care ar fi câteva din barierele tradiționale care împiedică creșterea și reproducerea bisericilor? Evanghelizarea ineficientă, lipsa de ucenicizare, banii insuficienți, numărul mic de lideri cu pregătire, și foarte adesea, lipsa viziunii de a-i câștiga pe cei pierduți pentru Hristos. Grupurile celulă asigură o cale naturală și eficientă de a evangheliza și uceniciza noii credincioși, pregătind noi lideri. Dacă grupurile se întâlnesc în casele oamenilor, e posibil să nu fie necesară clădirea oficială a bisericii. Eliminarea acestui cost dă posibilitatea bisericii de a începe noi biserici atunci când grupurile celulă sunt pregătite pentru aceasta și nu când există fonduri disponibile pentru construcție. Cu alte cuvinte lipsa de fonduri nu este o piedică în calea creșterii naturale a bisericii.

În cadrul grupurilor celulă se poate dezvolta o strategie conform căreia vecinătatea, orașul sau țara pot ajunge saturate de mărturia eficientă despre Hristos. În lipsa barierelor tradiționale împotriva creșterii, grupurile celulă pot înflori. Cu alte cuvinte, **grupurile celulă fac mai ușoară înființarea de noi biserici.**

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE:

- ◆ Care este diferența cea mai importantă dintre un grup mic și un grup celulă?
- ◆ Poate slujirea “unul altuia” să se desfășoare într-un serviciu tradițional de duminică dimineața? Cum va resimți un creștin faptul că nevoile lui nu sunt împlinite? Se vor putea dezvolta și maturiza noii creștini, în absența îndeplinirii acestor nevoi?
- ◆ Ar exista vreo barieră în biserica ta care l-ar împiedica pe un necredincios, care n-a fost niciodată la biserică, să participe la unul din serviciile voastre? Cum pot fi folosite grupurile celulă ca “pod” de legătură cu cei necredincioși?
- ◆ În general, cum pot fi folosite grupurile celulă ca parte a unei strategii eficiente de plantare a bisericilor până la saturare?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Găsește un prieten creștin sau o cunoștință care nu știe nimic despre grupurile celulă. Explică-i avantajele slujirii într-un grup celulă și cere-i să-ți dea motive de ce este sau nu este de acord cu tine. Dacă este posibil, discută răspunsurile sale cu alte persoane care studiază aceste materiale.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Logan, Robert. *Multiplacarea grupurilor celulă.*

GRUPURI CELULĂ

2

LECȚIA

Principiile de conducere ale grupului celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Câștigarea sufletelor

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a da o privire de ansamblu asupra funcțiilor și responsabilităților unui lider de grup celulă.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă rolul unic al unui lider de celulă în cadrul slujirii generale care se desfășoară într-un astfel de grup;
- ◆ să înțeleagă responsabilitățile unui lider de celulă pentru fiecare dintre activitățile desfășurate în grupul celulă;
- ◆ să cunoască principiile unui planificării eficiente pentru creșterea și multiplicarea grupului celulă;
- ◆ să completeze schița unui plan de întâlnire pentru “prima” întâlnire a grupului celulă.

☞ Schița lecției

- I. Concepții generale despre conducere
- II. Conducerea întâlnirii de grup celulă
- III. Administrarea grupului celulă

☞ Anexe

- 2A Cei care sparg gheața într-un grup celulă
- 2B Planificarea foii de lucru, întâlnirea grupului celulă

Principii de conducere ale grupului celulă

I. CONCEPTE GENERALE DESPRE CONDUCERE

A. Modelarea vieții creștine

Din moment ce evanghelizarea este un element esențial în slujirea din cadrul grupului celulă, cu siguranță acolo se vor afla întotdeauna și câțiva credincioși noi, lipsiți de maturitate spirituală. Mulți dintre aceștia nu înțeleg ce înseamnă să fii creștin sau să-L slujești pe Dumnezeu într-o lucrare. Liderul grupului celulă are privilegiul de a-i învăța aceste lucruri prin exemplul personal, prin ceea ce spune și face. El trebuie să fie deschis față de grupul său în a împărtăși atât binecuvântările și victoriile pe care le are, cât și poverile și luptele din viața și umblarea sa cu Domnul, dezvăluind modul în care reacționează la diferitele circumstanțe din jurul lui. Aceasta nu numai că îi va încuraja pe membrii grupului celulă, dar îi va ajuta și să înțeleagă cum să pună în aplicare ceea ce cred.

Această lucrare de "modelare" efectuată de lider va fi baza slujirii ulterioare a membrilor grupului, când aceștia vor ajunge ei înșiși în postura de a preda, fiind și una din metodele folosite de Isus cu ucenicii Săi. Pe măsură ce-și petreceau timpul cu Isus, aceștia învățau pur și simplu privind și ascultând. În 1 Tesaloniceni. 1:6-7 Pavel, Sila și Timotei descriu cum tesalonicenii au devenit "imitatorii" lor, ca mai apoi, să fie ei înșiși un "model pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia". Pavel, în 1 Corinteni 11:1, îi instruește pe credincioși "călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos". Un lider de grup celulă trebuie să fie un exemplu prin stilul său de viață și slujire, pentru ca grupul său să-l poată urma.

B. Formarea de noi lideri

Unul din scopurile fundamentale ale fiecărui grup celulă este de a se multiplica. Când un grup este pregătit să se multiplice trebuie să existe deja o persoană care a fost instruită și echipată pentru a prelua funcția de lider al noului grup.

Unul din avantajele grupurilor celulă este că ele asigură mijloace excelente pentru formarea unor noi lideri creștini. Una din primele priorități ale liderului de grup celulă este alegerea, în urma rugăciunii, a unei persoane din grup care să devină liderul "ucenic". Această persoană ar trebui să posede unele abilități și aptitudini de conducere dar, bineînțeles că nu va deține de la început toate calitățile unui lider eficient. Rolul unui lider de grup celulă este și de a fi mentorul liderului ucenic, iar acesta din urmă nu trebuie numai să asculte și să vadă ceea ce face liderul de grup celulă, dar și să aibă un rol activ în slujirea de conducere. În Manualul 3 va fi o lecție care va examina în detaliu procesul formării unei noi conduceri. Lucrul cel mai important în cazul începerii unui nou grup este că Dumnezeu dorește să ridice unul sau mai mulți oameni din acel grup pentru a deveni ei înșiși lideri de grup celulă.

C. Echiparea și trimiterea în slujire

Fiecare creștin ar trebui să înțeleagă ce daruri spirituale a primit prin Duhul Sfânt și să învețe cum să le folosească. Din păcate, mulți credincioși au puține ocazii să-și folosească darurile spirituale, chiar și atunci când înțeleg care sunt acestea (iar mulți nu și le-au descoperit încă). Natura grupurilor celulă oferă creștinilor posibilitatea nu numai de a-și descoperi darurile spirituale ci și de a le dezvolta, folosindu-le în lucrare.

Liderul de grup celulă trebuie să găsească modalități de a-i ajuta pe membrii grupului să-și descopere darul spiritual și sunt câteva "teste" sau "inventare spirituale" care se pun la dispoziția oamenilor pentru a-i ajuta să înțeleagă darurile spirituale, în general, precum și

darurile personale primite de la Duhul Sfânt. Adesea darul unei persoane poate fi confirmat atunci când ea începe să se implice în diferite tipuri de slujire.

Rolul liderului de grup celulă în acest proces este de a asigura ocazii, atât pentru descoperirea darurilor spirituale, cât și pentru folosirea acestora în slujire și se materializează, în primul rând, printr-o delegare consistentă și din ce în ce mai intensă a membrilor grupului în diferite lucrări de slujire. Liderul va putea să dea la început numai sarcini foarte mici, dar pe măsură ce grupul crește și se maturizează, ar trebui să-și dea interesul în a-l implica tot mai mult pe fiecare membru în activitățile și slujirile grupului.

II. CONDUCEREA ÎNTÂLNIRII DE GRUP CELULĂ

Nu există un șablon “corect” pentru o întâlnire a grupului celulă, responsabilitatea organizării și conducerii întâlnirilor revenind liderului. Oricum, fiecare întâlnire ar trebui să includă un timp alocat fiecărei din cele patru funcții ale unui grup celulă (părtășie, închinare, zidire și evanghelizare).

O întâlnire “tipică” de grup celulă ar putea avea următoarea ordine: se începe cu un timp de părtășie între membrii grupului, urmat de închinare și rugăciune, cântece și laudă la adresa lui Dumnezeu. Apoi vor începe discuțiile și studierea Bibliei, ajungându-se apoi la abordarea viziunii lucrării, unde membrii prezintă activitățile pe care le întreprind personal și în grup pentru a împărtăși Evanghelia prietenilor, vecinilor și poate chiar unor grupuri mai mari. Acest timp ar putea include și rugăciune pentru anumite persoane, care nu au fost încă invitate la grup.

Durata de timp alocată fiecărei activități depinde de vechimea grupului (de exemplu: inițial, un grup nou are nevoie de mai mult timp de părtășie și de mai puțină discuție asupra Bibliei, dar, în general vorbind, întâlnirea n-ar trebui să depășească 90 de minute). De exemplu, grupul poate petrece 20 de minute în părtășie, 20 de minute în închinare, 30 de minute în discuții biblice și 20 de minute în evanghelizare.

Liderul are responsabilitatea să înceapă întâlnirea la timp, să conducă grupul din activitate în activitate și să încheie la timp. Fiecare din cele patru funcții ale celulei este vitală pentru creșterea și maturizarea membrilor, astfel încât liderul trebuie să se asigure că grupul petrece timp pentru exercitarea fiecăreia dintre ele.

Un lider de grup celulă este responsabil cu planificarea și direcționarea fiecărei întâlniri, iar pe măsură ce participanții cresc și se maturizează, acesta le va putea încredința activități variate în timpul întâlnirii. Fiecare aspect al întâlnirii are nevoie de un anumit tip de pregătire:

A. Locul

Liderul trebuie să decidă unde se va întâlni grupul și cine va fi gazda, foarte adesea, el însuși având acest rol. Gazda trebuie să se asigure că încăperea este bine aranjată, cu scaune aranjate în așa fel ca membrii să se poată vedea unul pe celălalt (scaunele dispuse în cerc permit cea mai mare interacțiune între membri). Opțional, gazda poate pregăti spațiul pentru servirea unor băuturi (ceai și / sau cafea).

B. Părtășia

Timpul de părtășie poate fi oficial sau neoficial, după dorința liderului. Dacă sunt membrii noi sau vizitatori, se recomandă începerea unei activități care “sparge gheața”, făcându-i pe noii veniți să se simtă bine primiți, ajutând cunoașterea reciprocă. În timpul de părtășie, membrii află ce s-a mai întâmplat în viețile celorlalți, se încurajează reciproc, împărtășindu-și bucuriile și necazurile, zidindu-se unii pe alții.

Pentru exemple de activități care îi vor ajuta pe membrii grupului celulă să se cunoască mai bine, vezi anexa 2A “Activități care sparg gheața într-un grup celulă”.

C. Închinarea

Conducerea închinării într-un grup celulă îi pregătește pe membrii pentru restul întâlnirii, în special dacă ei așteaptă ca Dumnezeu să le vorbească prin Biblie, în timpul alocat discuțiilor pe marginea ei. Dacă liderul sau cineva din grup are abilități muzicale atunci o chitară, un pian sau orice alt instrument muzical poate fi folositor pentru a acompania închinarea. Dacă

nu, Dumnezeu este la fel de mulțumit să audă laudele care sunt cântate din inimi vesele și sincere.

D. Rugăciunea

Rugăciunea va face parte din toate activitățile întâlnirii de grup celulă. Liderul este cel care începe și sfârșește întâlnirea cu rugăciune. Acesta se va gândi că rugăciunea cu voce tare va fi neconfortabilă pentru noii membri și va clarifica faptul că nu este obligatoriu ca fiecare să se roage cu voce tare. Pe măsură ce aceștia vor petrece mai mult timp în grup, fiind susținuți și de ceilalți membri, vor începe să se roage și singuri.

Rugăciunea se desfășoară în mod spontan, în timpul închinării, dar liderul trebuie să o planifice și pentru timpul de evanghelizare și părtășie. **Tripletele de rugăciune** sunt formate din trei oameni care se roagă împreună pentru mântuirea a trei prieteni sau cunoștințe ai fiecăruia dintre ei (ex: trei credincioși se roagă pentru nouă necredincioși) fiind o parte a timpului de evanghelizare. În timpul părtășiei, cererile de rugăciune trebuie împărtășite și în grup, urmând a fi aduse în rugăciune. O alternativă este rugăciunea în grupuri de câte doi ce poate fi folosită pentru încurajarea creștinilor mai tineri la rugăciune (care ar putea fi prea timizi în fața grupului), precum și pentru împărtășirea mai multor nevoi personale.

E. Discuții biblice

Este responsabilitatea liderului de grup celulă să pregătească o lecție din Biblie pentru timpul de discuții biblice sau să delege această sarcină cuiva din grup care este talentat la predare. Studiul biblic inductiv este o metodă care ar trebui folosită și predată membrilor de grup celulă, astfel încât aceștia să poată învăța să se hrănească singuri din Cuvântul lui Dumnezeu. Deși studiul biblic inductiv nu este singura metodă care poate fi folosită, intenția timpului alocat discuțiilor biblice este de a descoperi adevărul biblic și metoda de aplicare a lui la situațiile cu care ne confruntăm zi de zi.

Un cuvânt de avertizare: multe grupuri pun prea mare accent pe studiul biblic pentru că acesta a fost modelul pe care l-au observat în experiențele pe care le-au avut anterior în biserică. O supraaccentuare a timpului de discuții biblice fură timpul afectat celorlalte activități ale celei și din această cauză este vital ca liderul să mențină un echilibru între cele patru funcții ale grupului celulă.

F. Ucenicizare

Ucenicizarea înseamnă a ajuta pe cineva în mod conștient să devină mai asemănător lui Hristos și mai rodnic în slujire. Un creștin proaspăt convertit are nevoi speciale, deoarece se confruntă cu îndoieli, descurajare, ignoranță în problemele spirituale, opoziție spirituală și sentimentul de "disconfort", cauzat de prezența sa pe un teritoriu nefamiliar. Din aceste cauze, are nevoie de o grijă specială și sinceră din partea părinților săi spirituali, care vor face din binele său prioritatea lor de vârf. Noul creștin are nevoie de cineva cu care să poată discuta întrebările care se ridică și căruia să-i pese de el. Datorită faptului că relațiile de ucenicizare presupun un grad ridicat de apropiere sufletească, bărbații ar trebui să disciplineze bărbați iar femeile, femei.

Liderul de grup celulă trebuie să aleagă mereu un "părinte" spiritual pentru creștinii noi din grup. Nu trebuie să existe niciodată situația ca un creștin proaspăt convertit să nu aibă o persoană desemnată cu ucenicizarea și îngrijirea lui. Toți cei din grup se vor implica în acest proces, fără a uita însă că fiecare creștin nou întors la Domnul trebuie să aibă doar o singură persoană care să se ocupe de el și în fața căreia să se deschidă, conform modelului lui Hristos, care S-a raportat la ucenicii Săi în mod individual.

Nu uitați că fiecare lider de celulă trebuie să aleagă în urma rugăciunii pe cineva din grup în calitate de lider ucenic, care va fi instruit pentru a deveni liderul unui alt grup celulă. Ucenicul trebuie să fie implicat în toate aspectele de slujire alături de liderul de grup celulă, astfel încât să poată vedea și experimenta cât mai concret ce înseamnă conducerea unui astfel de grup.

G. Evanghelizare

Cuprinderea membrilor grupului celulă în slujire este responsabilitatea liderului care prezintă viziunea grupului, nevoia de a face evanghelizare și cultivare a relațiilor, pentru a crea un

mediu propice împărtășirii lui Hristos. El trebuie să-i lumineze asupra modului în care eforturile lor individuale de a-i evangheliza pe alții completează încercările grupului de a-i aduce pe alții la Hristos. Aceasta se poate face și prin studierea pasajelor din Scriptură unde creștinii sunt îndemnați să împărtășească vestea bună, provocându-i apoi pe membri să aplice aceste pasaje în viețile lor.

Timpul de evanghelizare din cadrul întâlnirii de grup celulă este un bun prilej de a împărtăși mărturii despre modul în care lucrează Dumnezeu în și prin viețile membrilor grupului celulă cu scopul de a-i atinge pe alții cu dragostea lui Hristos, fiind și un timp în care liderul poate reaminti grupului de nevoia și de procesul multiplicării grupului în două grupuri celulă.

III. ADMINISTRAREA GRUPULUI CELULĂ

Deși nimănui nu-i place să întocmească hârtii, există câteva motive pentru care un liderul de celulă ar trebui să lucreze cu grupul său la alcătuirea unui plan de obiective ale celelei:

- **Responsabilitate:** Ca și creștini, trebuie să fim buni administratori ai resurselor pe care Dumnezeu ni le-a dat, incluzând aici timpul și efortul pe care îl depunem în conducerea unui grup celulă. Planificarea ne ajută să folosim cât mai bine resursele limitate pe care le avem.
- **Creșterea:** Dacă compari un grup celulă cu o navă aflată în călătorie, planul este cel care face diferența între grupul celulă care urmează un curs stabilit, fiind foarte rodnic din această pricină, și cel care hoinărește fără țintă în bătaia vântului. Dumnezeu dorește ca celulele dintr-o biserică să crească și să se multiplice, pe măsură ce lucrează la îndeplinirea mandatului lui Hristos, de a face ucenici din toate neamurile (Marea Trimitere). Cu o planificare corectă, grupul celulă va rămâne centrat asupra obiectivelor sale, atingându-și scopul care vizează creșterea, dezvoltarea și multiplicarea.

Planificarea implică un proces simplu format din trei părți.

1. Mai întâi roagă-te și cere-I lui Dumnezeu înțelepciune pentru planificare (Iacov 1:5)
2. În al doilea rând, încearcă să stabilești ținte și obiective realiste pentru grupul tău, împreună cu un orar pe date pentru fiecare țintă și obiectiv.
3. În al treilea rând, include în acest orar date periodice pentru evaluarea progresului.

Pe măsură ce continui acest proces de rugăciune, planificare și evaluare, vei observa domenii cărora trebuie să le dai atenție și vei vedea pașii pe care trebuie să-i faci pentru atingerea obiectivelor propuse. Din când în când, grupul celulă trebuie să se adapteze țăntelor și datelor stabilite, dar aceasta reprezintă o parte normală din procesul de planificare.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Un lider de grup celulă trebuie să delege activități și responsabilități tuturor membrilor grupului și nu doar liderului ucenic? Motivați răspunsul, indiferent dacă este pozitiv sau negativ.
- ◆ De ce este important ca fiecărui membru nou al grupului să-i fie desemnat un “părinte” spiritual pentru a-l uceniciza?
- ◆ La ce interval de timp după începerea grupului trebuie ales liderul ucenic? Ce tipuri de activități poate face liderul de grup celulă cu ucenicul său pentru a-l pregăti să-și conducă propriul grup?
- ◆ De ce liderul de grup celulă trebuie să-și întocmească un plan pentru grup și pentru fiecare întâlnire? De ce nu permite grupului să se desfășoare “natural” în orice direcție vrea?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Să spunem că vei avea prima ta întâlnire de grup celulă peste o săptămână. Folosește anexa 2B din “Planificarea foii de lucru, întâlnirea grupului celulă”, pentru a crea un plan pentru această întâlnire. Intră în cât mai multe detalii cu putință. Există alte aspecte ale întâlnirii pe care de asemenea vrei să le incluzi în planul tău? După ce ai terminat, împărtășește planul cu un alt instructor pentru verificare. Și tu vei evalua planul său.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Centrul creștin Trinity, Seminarul despre creșterea celulelor și strategii de evanghelizare, materiale nedatate.

Modalități de a sparge gheața într-un grup-celulă

“Activitățile care sparg gheața” sunt moduri simple, amuzante, care nu prezintă nici un pericol, de a-i cunoaște pe oameni mai bine și sunt adesea folosite în timpul de părtășie al unui nou grup-celulă. Câteva observații:

- activitate menită să spargă gheața trebuie să fie potrivită pentru grupul-celulă. Dacă e prea copilărească, oamenii se vor simți stânjeniți. Dacă îi amenință în vreun fel, oamenii se vor retrage.
- Explică-le că se așteaptă din partea fiecăruia să participe.
- Unele activități care sparg gheața pot fi folosite de mai multe ori.
- Fii sensibil față de oamenii care nu se simt în apele lor în ce privește jocul sau activitatea respectivă.
- Acestor jocuri li se va aloca un timp limitat și vor deveni mai puțin importante pe măsura ce grupul devine mai unit și mai concentrat la activitățile care vor aduce viața în cadrul grupului celulă. Poate îți vei petrece la început o jumătate din timp cu o activitate destinată să spargă gheața la primele două întâlniri, dar după câteva luni trebuie să petreci doar 10 sau 15 minute cu asemenea activități.

Întrebări introductive

Când aveai vârsta între 7-12 ani...

1. Unde locuiai? Câți frați și surori aveai?
2. Ce mijloace de transport folosea familia ta?
3. Care era persoana față de care te simțeai cel(a) mai atașat(ă)?
4. Când a devenit Dumnezeu mai mult decât un cuvânt pentru tine?

Cine sunt eu?

Scrive nume celebre și/sau personaje biblice pe foi de hârtie. Lipește-le de spatele fiecăruia. Persoana nu-și poate citi propria etichetă și trebuie să meargă prin cameră, punând câte o întrebare în legătură cu cine este ea, până ghicește.

“Pun pariu că nu știi...”

Fiecare persoană din grup scrie pe o bucată de hârtie o informație pe care crede că nimeni din grup nu o știe despre ea. Bucățile de hârtie sunt împăturite, amestecate și numerotate consecutiv. Apoi o persoană desemnată începe să le citească, spunând mai întâi numărul biletului. Fiecare membru al grupului începe să facă o listă de oameni care s-ar potrivi cel mai bine cu numărul fiecărui bilet. După citirea ultimului bilet, va câștiga persoana cu cele mai multe potriviri.

Prezentări

Fiecărei persoane din grup i se spune că are câteva minute să se gândească la o întrebare și să o pună celorlalți oameni din grup. După ce fiecare s-a gândit la o întrebare, ei vor începe să se amestece, adresându-și unul altuia întrebările. Scrieți numele fiecărei persoane și răspunsul dat. După aproximativ zece minute, grupul face un cerc și fiecare spune ceea ce a descoperit despre celelalte persoane. Cu cât sunt mai bune întrebările, cu atât răspunsurile obținute vor fi mai creative și mai pline de înțelesuri.

Două adevăruri și o minciună

Fiecare persoană scrie două lucruri adevărate despre sine însuși și o minciună, apoi se decide în grup care caracterizare se potrivește fiecărei persoane și care afirmații sunt false. Se poate renunța la prima parte (de ex: fiecare persoană ține ridicată foaia de hârtie iar oamenii trebuie să ghicească care dintre afirmații este falsă). (Nu este corect ca cineva să descopere o minciună foarte aproape de adevăr).

Starea vremii

Mergeți pe rând în jurul cercului, începând cu liderul, și descrieți cum vă simțiți în acel moment în termeni meteorologici - puțin înorat, însorit etc. Participanții pot explica de ce au ales acel tip de vreme. Liderul este cel care dă tonul.

Umblarea în încredere

Împărțiți grupul în perechi și legați la ochi câte o persoană din fiecare pereche. Persoana nelegată la ochi îl conduce pe cel legat prin împrejurimile locului de întâlnire. Încercați să-i furnizați experiențe cât mai diferite – urcați scări, intrați sau ieșiți afară, ajutați-i să pipăie diferite obiecte, să umble în ritmuri diferite, umblați pe terenuri diferite (iarbă, flori, praf) fără însă a pronunța vreun cuvânt după începerea plimbării. După cinci minute, schimbați rolurile. După alte cinci minute, grupul mare se adună din nou. Împărțiți ce fel de sentimente ați avut când erați legat la ochi și atingeți diferite obiecte etc. Ce ați simțit față de cealaltă persoană? Cum este să nu ai control asupra a ceea ce se întâmplă? Ce ai învățat despre tine însuși? Cum se aplică aceasta la relația ta cu Dumnezeu și cu alții?

Jocul cu moneda

Dacă vin vreodată oameni noi la întâlnire, ține minte jocul cu moneda, ca o metodă eficientă de a sparge gheața. Dă fiecărei persoane zece monede. Fiecare din cei prezenți urmează să facă o afirmație care trebuie să fie diferită de afirmația altcuiva (de exemplu, un membru al grupului cu simțul aventurii ar putea spune: "M-am urcat pe Vârful Moldoveanu", după care pune o monedă la mijloc. Dacă o altă persoană prezentă s-a urcat și ea pe Vârful Moldoveanu, va pune, de asemenea, o monedă la mijloc. Persoana care scapă prima de toate monedele câștigă.

Șaradele de echipă

Pentru această activitate ai nevoie de două echipe și două camere. Împarte grupul în două echipe. Echipa A se gândește la un anumit fel de mișcare sau activitate, pe care să o mimeze echipa B (exemplu: luarea micului dejun). Echipa A are voie să spună doar unei singure persoane (o vom denumi Laura) din echipa B care este activitatea, iar Laura nu are voie să spună nimănui din echipa ei despre ce este vorba. Echipa B așteaptă în prima cameră în timp ce Laura ia o alta persoană din echipa ei (îl vom denumi Mihai) și o duce în a doua cameră. Acolo, echipa A o urmărește pe Laura în timp ce mimează activitatea respectivă pentru Mihai (nu uitați, fără cuvinte). Laura se întoarce apoi în prima cameră și trimite înăuntru pe altcineva din echipa B. Mihai trebuie să interpreteze activitatea pentru următoarea persoană, apoi se întoarce în prima cameră și trimite pe altcineva din echipa sa. Acest proces se repetă până când ultima persoană din echipa B urmărește activitatea mimată. Această ultimă persoană trebuie să ghicească care este activitatea. Echipele își schimbă apoi rolurile și echipa B se gândește la o activitate pe care să o mimeze echipa A.

Răspunsuri și autori

Pe câteva bucăți de hârtie scrie patru sau cinci întrebări, care să nu fie jenante, și care ar putea revela ceva despre o persoană (de exemplu: Care este obiectul tău preferat? Ce ai vrea să faci din ce nu poți să faci acum? Care ar fi vacanța ta ideală?) Participanții vor trebui să răspundă la toate întrebările sau la cel puțin trei dintre ele, dar amintiți-le să nu-și scrie numele pe hârtie. Liderul colectează apoi hârtiile și citește răspunsurile. Fiecare încearcă apoi să ghicească cine a dat acele răspunsuri.

Toți vecinii mei

Jocul începe când fiecare persoană stă pe un scaun, scaunele fiind aranjate în forma de cerc. O altă persoană stă pe un scaun la mijloc. Persoana din mijloc trebuie să-și găsească anumiți "vecini". Pentru a face aceasta, ea trebuie să facă o afirmație adevărată despre ea însăși care să se potrivească și pentru vecinii ei. (De exemplu: "Toți vecinii mei cântă la pian.") Fiecare persoană care poate să facă aceeași afirmație, cu sinceritate, trebuie să se ridice în picioare și să-și găsească un nou scaun, dar nu se poate întoarce pe scaunul inițial. Persoana din mijloc caută și ea un scaun, așa că, de fiecare dată, va rămâne o persoană în mijloc, fără scaun. El sau ea trebuie atunci să facă o altă afirmație adevărată și să caute niște "vecini" pentru care acea afirmație este de asemenea adevărată.

Discuții de grup

Aceasta este o serie de câteva întrebări care pot fi folosite în timpul părții. Observați că unele din aceste întrebări sunt adecvate pentru noile grupuri, iar altele se potrivesc mai bine în grupurile în care membrii se cunosc deja puțin.

1. Care a fost cel mai fericit moment din viața ta?
2. Ce ne poți spune despre prima ta întâlnire cu o persoană de sex opus?
3. Care este cel mai mare regret din viața ta?
4. Care a fost cel mai greu lucru pe care l-ai făcut vreodată?
5. Care a fost cel mai mare compliment pe care l-ai primit vreodată?
6. Care este cel mai bun prieten al tău? Descrie-l.
7. Care cameră din casa ta îți place cel mai mult?
8. Care este lucrul pe care vrei să-l realizezi săptămâna viitoare?
9. Unde te-ai simțit cel mai în siguranță și ai primit cea mai multă căldură ca și copil?
10. Dacă ai avea o mașină a timpului, care ar funcționa o singură dată, ce punct din viitor sau din istorie ai vizita?
11. Când a fost ultima oară când ai făcut ceva pentru prima dată?
12. La masă, prietenii tăi încep să-l înjosească pe un prieten comun. Ce faci?
13. Dacă ai putea lua o pastilă care să te facă să trăiești o mie de ani, ai face-o? De ce?
14. Când faci ceva prostesc, te deranjează faptul că alți oameni să observe și să râdă de tine?
15. Ți-ar place să știi data exactă a morții tale?
16. Dacă ai putea schimba două lucruri în legătură cu modul în care ai fost crescut, care ar fi ele? Dacă provii dintr-o familie divorțată, cum te-a afectat aceasta?
17. Cine este ruda ta favorită? De ce?
18. Care este momentul preferat din copilăria ta petrecută cu tatăl tău? Dar cu mama ta?
19. Pe cine a folosit Dumnezeu pentru a te aduce în punctul în care ai știut că ai nevoie de Isus?
20. Dacă ai putea fi în locul unui personaj biblic, care ar fi acela? De ce?
21. Care este cartea ta preferată din Biblie? De ce?
22. Dacă ai putea merge oriunde în lume, unde te-ai duce?
23. Imaginează-ți casa în flăcări iar tu nu ai timp să-ți iei decât un singur obiect (toată familia ta este în siguranță). Ce ai lua?
24. Care este filmul sau programul tău de televiziune preferat?
25. Cine a avut cea mai mare influență în viața ta de la ultima noastră întâlnire?
26. Care a fost cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat săptămâna trecută?
27. Adu-ți aminte de un moment în care ai eșuat recent.

28. Numește pe cineva pe care îl admiri și care a trebuit să înfrunte mari obstacole pentru a ajunge unde este acum.
29. Ce prețuiești cel mai mult într-o relație umană? Dar în relația ta cu Hristos și cu părinții?
30. Cum reacționezi când nu ți se mulțumește, după ce ai făcut o favoare cuiva?
31. Care este perioada din zi pe care o preferi?
32. (Necăsătoriți) Genul de fată/băiat cu care vreau să mă căsătoresc... (Căsătoriți) Ce m-a determinat să mă căsătoresc cu soțul/soția mea?
33. Care a fost cea mai mare dezamăgire din viața ta?
34. Ce dar (în afară de cel al convertirii tale) nu-l vei uita niciodată?
35. Care a fost cel mai important eveniment din săptămâna trecută?
36. Dacă ai putea alege să mergi oriunde în lume pentru trei zile, unde ai merge și de ce?
37. Dacă ai putea alege să întâlnești o persoană care a trăit vreodată în țara ta, care ar fi aceea și de ce ți-ai dori s-o întâlnești?
38. Dacă ai putea alege să locuiești oriunde în lume, unde ai merge și de ce?
39. Cu ce dar (spiritual, emoțional, mental etc) crezi tu că poți contribui la această întâlnire? (Cu alte cuvinte, ce crezi ca ai putea aduce tu pentru a-i încuraja pe ceilalți?)
40. Ce experiență semnificativă din viața ta ți-a schimbat complet sistemul de valori?
41. Care sunt câteva din obiectivele tale pentru anul viitor?
42. Cine sunt părinții tăi, ce au făcut ei și ce ai vrea să schimbi la ei?
43. Dacă ai putea să-ți alegi cariera din nou, ce ai face?
44. Dacă ai deveni conducătorul vreunei țări din lume, care ar fi aceea și de ce?
45. Care au fost experiențele cele mai bune și cele mai proaste din săptămâna trecută?
46. Dacă ai putea face o călătorie de două săptămâni gratuit în orice loc din lume, care ar fi acela și de ce ?
47. Dacă ai putea vorbi cu orice persoană din zilele noastre, pe cine ai alege și de ce?
48. Dați fiecăruia o bucată de hârtie și cereți-le să deseneze o scenă de la serviciul lor sau să facă un desen care să ilustreze o activitate care se repetă zilnic. Apoi explicați desenele.
49. De ce te bucuri să fii în acest grup-celulă în această seară?
50. Care sunt câteva puncte tari și câteva puncte slabe în relația ta cu copilul cel mare, cu socrul sau cu soțul tău?
51. Spune tuturor că au primit 1.000.000 de dolari. Lasă-l apoi pe fiecare să spună cum și-ar folosi noua avere câștigată.
52. Aveți o poreclă? Dacă da, care este? Ce porecle ai pentru soțul tău și pentru copiii?
53. Există o eră de-a lungul timpului în care ți-ar fi plăcut să trăiești și dacă da, de ce?
54. Te-a ajutat grupul-celulă în vreun fel? Petreceți timp vorbind despre asta, mulțumindu-vă apoi unul altuia.
55. Spuneți grupului-celulă trei lucruri pe care le apreciați la familia voastră și trei motive pentru care îi găsiți dificili uneori.
56. Care ar fi lucrul pe care ai dori să-l vezi într-adevăr întâmplându-se în momentul de față în familia ta? Dar în biserica ta? Dar în grupul-celulă pe care-l frecvențezi, sau în lume?
57. Care este cel mai bun prieten în viața ta?
58. Ai avut o rugăciune la care ți s-a răspuns recent? Împărtășește experiența.
59. Care este ocupația ta? Ce-ți place la ea?
60. Care a fost cea mai mare influență asupra vieții tale creștine și de ce?

61. Ce carte, film, sau casetă video văzută/citită de tine ai putea-o recomanda și de ce?
62. Ce crezi că Îl încântă pe Dumnezeu cel mai mult în viața ta?
63. Care a fost cel mai încurajator lucru ce ți s-a spus săptămâna aceasta?
64. Ce acțiune încurajatoare ai făcut pentru cineva săptămâna aceasta?
65. Ce te-a determinat să iei decizia de a frecventa această biserică?
66. Ce ți-ai dori să realizezi în viață?
67. Care este experiența cea mai stânjenitoare pe care a-i trăit-o?
68. Pentru ce ești recunoscător?
69. Care este evenimentul cel mai semnificativ din viața ta și de ce?
70. Împărtășește versetul cel mai plin de înțeleșuri pentru tine și de ce ți se pare așa?
71. Cum te-ai întâlnit cu partenerul tău de viață, ce va făcut să ieșiți împreună sau ce fel de persoană ți-ar place să ai ca partener de viață?
72. Cum s-ar schimba viața ta, dacă ai ști că Isus S-ar întoarce într-o săptămână?
73. Care este cea mai interesantă persoană pe care ai întâlnit-o?
74. Care este locul tău preferat de petrecere a vacanțelor și de ce îți place?
75. Împărtășește o experiență spirituală pe care ai avut-o.
76. Ce te supără la soțul/prietenul tău?
77. Cum te relaxezi?
78. Care este genul tău preferat de muzică?
79. Ce ți s-a întâmplat săptămâna aceasta și ai dori să împărtășești cu restul grupului?
80. Când te-ai enervat foarte tare ultima oară?
81. Dacă nu ai eșua niciodată, ce ți-ar place să faci?
82. Dacă ai putea să-ți trăiești viața din nou, ce ai schimba?
83. Ce ai dori să fie scris pe piatra ta de mormânt?
84. Ce ai dori să se spună la înmormântarea ta?
85. Ce nu ai vrea să se spună la înmormântarea ta?
86. Dacă ar fi să mergi și să locuiești pe Lună și ai putea să duci cu tine un singur lucru, care ar fi acela?
87. Ce ai face dacă ai vedea (1) o persoană care este furată, (2) o persoană care se îneacă, (3) o casă în flăcări?
88. Care a fost lucrul care ți-a creat stres în săptămâna aceasta?
89. Care este lucrul care te face să te simți vinovat?
90. Care este lucrul pe care nu îl înțelegi la sexul opus?
91. Dacă ar trebui să retrăiești din nou această săptămână, ce ai face diferit?
92. Descrie un alt grup mic în care ai fost membru, în afara bisericii. De ce crezi că acel grup a funcționat (sau nu)? Nu te limita la grupuri "religioase" (majoritatea dintre noi se întâlnesc în grupuri mici la muncă, de pildă).
93. Care este cea mai specială Biblie pe care ai primit-o (de exemplu: la botezul tău, la nuntă, la convertire etc)? Spune-ne de ce are așa mare însemnătate pentru tine?
94. Care este primul lucru care îți vine în minte când te gândești la Dumnezeu?
95. Care sunt cele mai mari întrebări pe care le ai în legătură cu relația ta cu Dumnezeu?
96. În ce împrejurări te simți cel mai singur? Sau puțin singur? De ce?

97. În ce domenii din viața ta îți este cel mai dificil să te încrezi în Dumnezeu? Dar în alți oameni? Dar în tine însuși?
98. De ce te scolă dimineața? Scopul acestei întrebări este de a descoperi forțele din viața acestor persoane care le motivează la acțiune. Este o întrebare simplă, dar cere multă gândire pentru a se da un răspuns sincer.
99. Când ai recunoscut ultima oară că ai greșit? De ce îți este atât de greu s-o faci?
100. Ce ai învățat recent de la un alt credincios?

Planificarea foii de lucru

ÎNTÂLNIREA GRUPULUI CELULĂ

Data și ora întâlnirii:

Locul și gazda:

Părtășie

Gustări:

Activități, jocuri:

Închinare

Lider de închinare:

Rugăciune

Activități de rugăciune:

Discuții biblice

Lider de discuții:

Pasaj din Scriptură:

Cuprinsul slujirii

Timpul de părtășie:

Activități de grup:

Activități individuale:

Alte activități de planificat:

Întrebări pentru meditație:

- Cine este persoana pe care o pregătești să devină lider-ucenic?
- Cine ucenicizează pe fiecare membru al grupului tău? (Pe cine ucenicizezi tu?)
- Ce faci pentru a-l ajuta pe liderul-ucenic să-și dezvolte abilitățile de conducere? Cum îi delegi responsabilitatea lucrării? Cum planuiți să fie slujirea în continuare?
- Te rogi pentru fiecare membru al grupului celulă?

GRUPURI CELULĂ

3

LECȚIA

Începerea unui grup celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Câștigarea sufletelor

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a sugera pași practici pentru începerea unui grup celulă.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă ce trebuie să se întâmple pentru a începe unul sau mai multe grupuri celulă;
- ◆ să dezvolte un plan pentru începerea unui nou grup celulă.

☞ Schița lecției

- I. Pregătește-te pentru un nou grup celulă
- II. Realizează contacte
- III. Alege un loc
- IV. Pregătește-te pentru prima întâlnire

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție este completată de lecția "Principii de conducere a unui grup celulă". Ambele lecții ar trebui parcurse înainte ca studentul să înceapă primul său grup.

Începerea unui grup celulă

I. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU UN NOU GRUP CELULĂ

A. Formează o echipă de rugăciune

Cel mai important pas în începerea unui nou grup celulă este rugăciunea. Liderul de grup celulă trebuie să formeze o echipă de mijlocitori care se vor ruga în mod regulat pentru el și pentru noul grup celulă. Aceștia pot fi oameni din biserica locală, prieteni creștini, membri de familie sau credincioși din alte biserici ale regiunii în care a început grupul celulă.

Roagă-te lui Dumnezeu pentru o călăuzire clară și cere înțelepciune în ceea ce privește timpul, locul de întâlnire etc. Roagă-te pentru trezirea inimilor creștinilor care se află în zona propusă și pentru fiecare grup celulă care urmează să se deschidă în acea regiune. Satan va încerca să atace orice grup de celulă nou care ia naștere. Pavel, în slujirea sa de plantare a bisericilor, a cerut în mod specific să se facă rugăciuni de mijlocire. (Efes. 6:19, 1 Tes. 5:25, Rom. 15:30). Plantatorul de biserici trebuie să fie o persoană a rugăciunii, fiind necesar, la rândul lui, să fie învăluit în rugăciune, prin mijlocirea altora.

B. Formează o echipă de conducere

Deși este posibil ca un grup celulă să fie inițiat de o singură persoană, este mai bine să aibă o echipă de conducere formată din două până la patru persoane. Membrii fondatori ai echipei pot realiza mai eficient cercetarea, evanghelizarea și întregul proces de inițiere a grupului celulă. Mai mult decât atât, ei pot să se roage unul pentru altul, să dea socoteală unul altuia și să ucenicizeze noii credincioși care se afiliază grupului. Isus Însuși a urmat acest model când i-a trimis pe cei șaptezeci și doi de ucenici, doi câte doi, cu ocazia primei lor experiențe de slujire (Luca 10:1). Apoi ar trebui aleasă o persoană din echipa de conducere pentru a fi liderul noului grup celulă.

C. Cercetează zona țintă

Pentru a studia cum și unde să se înceapă grupul celulă, ca parte a unei strategii de plantare a bisericilor, trebuie să se întreprindă cercetări în zona desemnată. În Manualul 1 există o lecție intitulată "Principii de cercetare". Dacă nu s-a efectuat o astfel de cercetare, echipa de conducere ar trebui să revadă această lecție și să înceapă munca de cercetare, care trebuie făcută potrivit principiilor enumerate în lecție. În acest fel se vor descoperi factori cheie care privesc modalitățile de formare a viitorului grup celulă.

II. REALIZEAZĂ CONTACTE

Gândește-te care vor fi oamenii care vor face parte din grupul celulă și gândește-te la nevoile lor (așa cum au fost identificate în cercetarea pe care ai făcut-o după parcurgerea Manualului 1). Roagă-te pentru aflarea unor modalități de a veni în întâmpinarea acestor nevoi și ca Dumnezeu să-ți arate oameni cheie din zona țintă, care exercită influență în comunitatea lor și se caracterizează prin viziune, ambiție și energie. Adesea, oamenii cheie sunt creștini care se află deja într-o anumită poziție de conducere, având un potențial puternic de a-L mărturisii pe Hristos multor oameni cu care întrețin relații.

Dacă zona țintă se află în vecinătatea ta, procesul de atragere a prietenilor și cunoștințelor în grup nu este dificil, deoarece ai pus deja bazele unei relații cu acești oameni. Roagă-te ca Dumnezeu să folosească aceste relații pentru a-i putea invita la grupul celulă. Întocmește pe o foaie de hârtie o listă cu acei oameni cu care vorbești sau cu care interacționezi pe parcursul unei săptămâni. Începe să te rogi pentru fiecare persoană de pe listă pentru ivirea ocaziei de a-L împărtăși pe Hristos, invitându-i apoi în grupul celulă.

Dacă zona țintă nu este situată în vecinătatea imediată, procesul de dezvoltare a relațiilor este mai lent. Mai întâi trebuie să-i cunoști pe cei pe care vrei să-i inviți și apoi să începi să cultivi relațiile cu ei. Petrece timp cu ei, caută modalități prin care să-i servești și să-i ajuți. Fii "sare și lumină" pentru ei, chiar înainte de a începe grupul. Indiferent care ar fi grupul tău țintă, începe să te rogi pentru salvarea oamenilor, chiar și în perioada în care ești preocupat doar de cultivarea relațiilor cu ei. Dacă există straturi sociale diferite sau mai multe grupuri etnice în zona respectivă, vei avea nevoie de câte un grup celulă pentru a ajunge la fiecare grup în parte. Începe cu un singur grup celulă pentru a ținti unul din acele grupuri etnice sau sociale, urmărind, în același timp, să începi și alte grupuri celulă care să atingă toate straturile societății din zona țintă.

De asemenea, trebuie să contactezi alte biserici din zona propusă și să vorbești cu reprezentanții acestora despre planurile tale de a începe un grup celulă. Dacă e posibil, fă cunoștință cu conducerea acestor biserici și cere binecuvântarea lor în lucrarea ta. Asigură-te că acești lideri vor înțelege faptul că intenția ta nu este să "furi" din oile lor, datorită faptului că grupurile celulă pe care le vei începe vor crește, ca urmare a evanghelizării făcute printre necredincioși, dintre care mulți nu au frecventat încă niciodată o biserică.

Iar dacă zona țintă nu are biserici și nici creștini, procesul rămâne același. Începe prin a-ți cunoaște oamenii din grup, petrece timp cu ei, învață despre ei și încearcă să-i servești și să le demonstrezi dragostea lui Dumnezeu prin cuvintele și acțiunile tale. Dacă ești implicat în acest tip de lucrare de pionierat, fă o prioritate din a petrece timp în rugăciune, pentru a dărâma întăriturile spirituale. Așteaptă-te la o mare rezistență din partea lui Satan, care nu va renunța cu ușurință la o zonă unde nu există nici o mărturie creștină.

III. ALEGEREA LOCULUI

Locul cel mai potrivit pentru întâlnirile de început ale grupului celulă îl reprezintă casa sau apartamentul tău. Dacă acest lucru nu este posibil, următoarea alegere ar putea fi casa altcuiva din echipa de conducere. Următoarea variantă ar putea fi casa unui prieten, cu care ai început să cultivi o relație. Dacă aceasta este singura opțiune, roagă-te înainte de a-l aborda în această privință.

Încearcă să eviți alegerea unui local de întâlnire pentru care trebuie să plătești chirie, datorită faptului că această cheltuială inutilă a grupului ar putea cauza multe probleme. Grupul va trebui astfel să discute modalitățile de plată pentru local, scopul întâlnirii putând fi alterat în acest fel. Noii veniți s-ar putea simți presați să contribuie financiar la plata localului, în special dacă și alți membri o fac, aceasta constituind o barieră puternică în calea multor oameni care ar dori să vină la grup sau să-i facă pe alții, care au venit, să nu mai dorească să se reîntoarcă după prima participare.

După alegerea locului de întâlnire, este necesară stabilirea datei. Ziua și ora întâlnirii ar trebui programate în funcție de orarul de lucru al participanților, de activitățile obișnuite de la sfârșitul săptămânii sau din timpul serii. Dacă cei din grup obișnuiesc să meargă la cumpărături sâmbăta dimineața, nu-ți programa întâlnirea de grup în acel interval. Încearcă să găsești o oră când majoritatea oamenilor pot veni. Folosește, de asemenea, informațiile pe care le-ai cules în timpul cercetării de teren, pentru a afla când ar fi cel mai potrivit să stabilești întâlnirea și întreabă-i pe cei pe care vrei să-i inviți care ar fi orele cele mai potrivite pentru ei.

IV. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU PRIMA ÎNTÂLNIRE

Prima întâlnire ar trebui să fie bine susținută în rugăciune și planificată din timp. Trece în revistă, împreună cu echipa de conducere, ceea ce se preconizează a se întâmpla la întâlnire. Asigură-te că gazda (dacă nu ești tu) înțelege câți oameni au fost invitați, cum să pregătească locul de întâlnire și (dacă e potrivit) ce gustări va servi în timpul părtășiei. Fă rost din timp de cărți de cântări sau de copii ale cântecelor care urmează a fi cântate, precum și de Biblie în plus pentru persoanele care nu au Biblie sau nu-și pot aduce.

Din moment ce mulți dintre participanți vin la prima întâlnire și nu se cunosc unii pe alții, este important să începem cu activități de tranziție, care sparg gheața. Aceste activități permit membrilor grupului să se cunoască într-un mod amuzant, nestânjenitor (vezi anexa 2A "Activitățile care sparg gheața într-un grup celulă").

Păstrează o atmosferă neoficială și naturală. Nu începe cu o rugăciune de douăzeci de minute și nu preda un studiu biblic care va aduce confuzie și plictiseală în rândul vizitatorilor (de exemplu:

nu e bine să începi cu studiul Apocalipsei de la prima întâlnire). Dimpotrivă, liderul celulei ar trebui să predea grupului un studiu biblic adecvat pentru acesta, care s-ar putea rezuma la discutarea unui pasaj din Bibie, la un studiu biblic inductiv sau la o învățătură prezentată cu autoritate. Înfațișează Biblia ca pe Cuvântul lui Dumnezeu care conține răspunsuri la toate întrebările și problemele vieții de zi cu zi.

Învăță-i unul sau două cântece și folosește caietele pe care le-ai adus în acest scop, apoi începe prima discuție cu grupul pe marginea Bibliiei. Nu te aștepta la multe intervenții din partea participanților sau la o implicare intensă în acest stadiu de formare a grupului. Încearcă să le arăți aplicații practice la nevoile care au fost identificate în timpul efectuării cercetării de teren în zona propusă.

Discută cu grupul celulă scopurile întâlnirii și hotărăți împreună dacă ziua și ora primei întâlniri sunt potrivite pentru toată lumea sau dacă ar trebui schimbate. Întreabă-i dacă există un motiv pentru care ai putea să te rogi pentru ei. Notează-ți problema, pentru a-ți putea aminti de ea la următoarea întâlnire, și a putea, astfel, să te interesezi dacă s-a rezolvat. Încheie întâlnirea cu rugăciune și nu fii prea grăbit în a-i expedia pe ceilalți! De multe ori vizitatorii se vor simți mult mai relaxați la sfârșitul întâlnirii și poți folosi acest timp pentru a-i cunoaște mai bine.

După plecarea vizitatorilor, evaluează împreună cu echipa de conducere lucrurile care au mers bine și ce ar putea fi îmbunătățit pentru următoarea întâlnire. Este cel mai bine să faci aceasta după fiecare întâlnire, când detaliile sunt încă proaspete în mintea fiecăruia. Notează orice sugestie de schimbare sau îmbunătățire.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce componente de bază ai include într-un plan de începere a unui nou grup celulă?
- ◆ Care sunt câteva din problemele unice cu care te-ai putea confrunta în munca de “pionierat” a plantării de noi biserici într-o zonă fără nici o mărturie creștină. Ce s-ar putea face pentru a depăși aceste obstacole?
- ◆ Ce i-ai spune unui credincios care face parte din grupul tău celulă, dar căruia îi este frică să-și deschidă casa vizitatorilor pe care nu-i cunoaște?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Dacă nu ai efectuat încă cercetarea de teren a zonei țintă, trebuie să o faci acum. După aceasta, folosește principiile și pașii practici din această lecție pentru a crea un plan de înființare a unui nou grup celulă. Include numele oamenilor din echipa de conducere, a mijlocitorilor, stabilește cum vei realiza contactele, care sunt nevoile pe care grupul tău celulă va încerca să le satisfacă, unde și când se va întâlni grupul și orice alt detaliu care crezi că ar trebui să facă parte din plan. După întocmirea planului, cere unui profesor sau instructorului tău să-l revizuiască împreună cu tine.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Nikitin, Dr. Mark. Șapte faze în plantarea de biserici, martie 1994.

GRUPURI CELULĂ

LECȚIA
4

Evangelizarea în grupul celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Câștigarea sufletelor

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a explica procesul evangelizării în grupurile celulă.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă că, în general, credincioșii pot fi grupați în două categorii (tipul A și tipul B), și că sunt necesare diferite tipuri de evangelizare pentru a atinge fiecare din aceste tipuri de oameni;
- ◆ Să înțeleagă conceptul de *oikos* — rețeaua de relații ale fiecărei persoane;
- ◆ Să facă o listă a propriilor relații personale – *oikos*;
- ◆ Să înțeleagă procesul de evangelizare *oikos* și de evangelizare țintă într-un grup celulă.

☞ Schița lecției

- I. Două tipuri de necredincioși
- II. Înțelegerea *Oikos*-ului
- III. Grupuri de părtășie
- IV. Procesul de evangelizare în grupul celulă

☞ Anexe

4A “Despre *Oikos*”

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Asigurați-vă că va rămâne destul timp în cadrul lecției pentru ca participanții să facă exercițiul în care li se cere să întocmească “o listă a tuturor relațiilor *oikos*” pe care le au.

Evanghelizarea în grupurile celulă

I. DOUĂ TIPURI DE NECREDINCIOȘI

Pentru ca un grup celulă să poată atinge în mod eficient oamenii din jurul lui, trebuie să înțeleagă mai întâi cum le-ar putea sluji mai bine. În al doilea capitol din Efeseni, Pavel scrie cum Hristos a venit să dărâme bariera dintre evrei și neamuri, făcând posibilă mântuirea tuturor celor care cred. Pasajul din Efeseni 2:17 afirmă că Isus a venit și a predicat pacea celor care erau **departe** (neamuri) și pacea celor ce erau **aproape** (evrei).

Putem folosi o analogie similară când ne gândim la cei care nu l-au acceptat încă pe Isus ca Mântuitor. În timp ce unii oameni sunt foarte departe de această dedicare, alții sunt mult mai aproape. Ralph Neighbour i-a considerat pe necredincioșii care sunt **aproape** ca fiind de "tipul A" iar pe cei care sunt **departe** ca fiind de "tipul B". Aceste împărțiri pe categorii sunt arbitrare și le putem denumi oricum, lucrul esențial, însă, este acela că, de vreme ce aceste tipuri de oameni sunt diferite, grupul celulă va trebui să folosească metode diferite pentru a le evangheliza pe fiecare.

A. Necredincioși de tipul A: cei care sunt interesați

Necredincioșii de tipul A sunt cei care pot crede deja în Dumnezeu, știind că Isus este Fiul lui Dumnezeu. E posibil ca ei să aibă unele cunoștințe despre Biblie și să înțeleagă că Isus a murit pe cruce. Ei pot sau nu să frecventeze o biserică sau o fac doar din când în când (de ex. de Crăciun și de Paște).

Aceștia sunt oamenii receptivi să afle direcția lui Dumnezeu pentru viețile lor și caută răspunsuri spirituale la problemele și întrebările lor. Necredincioșii de tipul A nu se vor opune să vină la un studiu biblic, să învețe mai mult despre Dumnezeu și Cuvântul Său și de cele mai multe ori sunt foarte aproape de a face un legământ cu Hristos, dar adesea nu o fac deoarece pur și simplu nu au auzit mesajul Evangheliei explicat cu claritate.

B. Necredincioșii de tipul B: cei care nu vor să știe

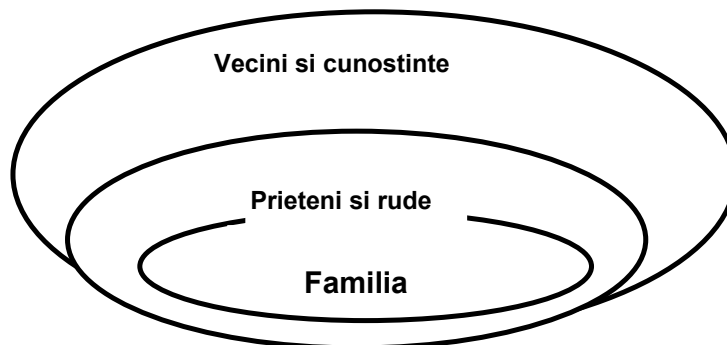
Necredincioșii de tipul B frecventează rareori sau niciodată biserica. Ei pot să creadă sau nu în Dumnezeu. Ei nu acceptă neapărat Biblia ca pe o carte plină de autoritate și, probabil, nu știu prea multe despre ea. În percepția lor, Isus nu este mai mult decât un personaj istoric și e posibil chiar să nu fi auzit niciodată de El.

Oamenii de tipul B sunt, probabil, fericiți cu modul lor de viață și nu caută scopul lui Dumnezeu pentru ei. Nu vor merge la campanii de evanghelizare și nu vor participa la nici un fel de activități "bisericești", fiind ostili față de mesajul Evangheliei. Nu vor să frecventeze studii biblice și nu văd cum "religia" ar putea avea vreo relevanță pentru viața lor de zi cu zi.

II. ÎNȚELEGEREA OIKOS-ULUI

Oikos-ul este un cuvânt grecesc care apare frecvent în Noul Testament și descrie întreaga gamă de relații pe care o are fiecare persoană. Dicționarul grecesc al Noului Testament definește *oikos*-ul ca "o casă, toate persoanele care formează o familie, și/sau o gospodărie". De exemplu, în Faptele Apostolilor 16:15, se folosește acest termen pentru a descrie familia Lidiei: "După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: 'Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea'. Și ne-a silit să intrăm".

Fiecare dintre noi are un *oikos*, cercul de oameni din viețile noastre cu care avem relații. Aceste relații includ familia noastră, prietenii apropiați, oamenii cu care muncim, vecinii și alții cu care ne petrecem timpul în mod regulat.

Există multe metode de a face evanghelizare, depinzând de situație sau de persoanele pe care încerci să le evanghelizezi. Uneori trebuie, și chiar este recomandat, să le vorbim unor oameni străini despre Hristos, după cum ne îndeamnă Duhul Sfânt, dar cea mai eficientă evanghelizare se face, de obicei, cu oamenii care sunt deja în viețile noastre și cu care întreținem diferite relații. În înțelepciunea Lui, Dumnezeu ne-a dat o metodă pentru a-L împărtăși pe Hristos cu ceilalți, care se bazează pe încrederea și grija manifestate în relația noastră cu ei. Nu este vorba de un “program” impersonal pe care să-l derulezi cu oameni pe care nu-i cunoști, ci mai degrabă este un mod foarte autentic de a-i arăta unui prieten că îți pasă de el.

Să fii un “exemplu viu” este o mărturie puternică pentru oamenii din *oikos*-ul tău. Duhul Sfânt folosește problemele și victoriile pe care le avem pentru a le arăta altora că prezența lui Hristos în viața de zi cu zi face o reală diferență, că Biblia are răspunsuri la problemele vieții, iar bucuria și pacea pot fi întâlnite chiar și într-o lume adesea tulburată.

A. Exercițiu: Întocmirea unei liste a relațiilor tale *oikos*

Scrie pe o foaie de hârtie numele oamenilor cu care vorbești sau cu care intri în contact în mod regulat pe parcursul unei săptămâni sau luni. Scrie fiecare nume pe un rând, nu mai mult de 20 de oameni (dacă sunt mai mulți, alege 20 dintre cei cu care ai relațiile cele mai apropiate).

Acum, examinează numele de pe listă. Bifează cu o cruce fiecare persoană credincioasă, apoi gândește-te la cei care nu sunt credincioși. La oamenii de tipul A plasează un **A** în fața numelui lor, ei fiind oamenii pe care îi consideri deschiși pentru lucrurile spirituale, cum ar fi studiul Bibliei și aprofundarea scopului lui Dumnezeu pentru viața lor.

Uită-te apoi la restul numelor. Dacă ceilalți sunt oameni neinteresați de Dumnezeu sau de lucrurile spirituale, care nu ar dori să vină la un studiu biblic și nu îl văd pe Dumnezeu ca fiind relevant în vreun fel pentru viața lor zilnică, plasează un **B** în fața numelui lor și îi vei considera necredincioși de tipul B.

Poți păstra această listă chiar în Biblia ta. Oamenii bifați cu o cruce sunt credincioșii care te-ar putea ajuta să începi un nou grup celulă, cei cu un **A** scris în fața numelui lor sunt aceia pentru care te poți ruga, invitându-i ulterior în grupul tău celulă, iar oamenii notați cu **B** sunt cei pentru care te poți ruga, dorind să petreci mai mult timp cu ei.

Poate vei fi surprins să vezi cât de puțini necredincioși sunt în *oikos*-ul tău personal (s-ar putea să nu ai nici un caz). Mulți creștini au puține relații cu necredincioșii, în timp ce un nou convertit va avea cele mai multe relații cu aceștia. Oricum, s-a constatat că atunci când creștinii încep să aibă părtășie cu alți creștini, descoperă curând că nu mai petrec așa de mult timp cu prietenii lor necreștini.

III. GRUPURI DE PĂRTĂȘIE

Când ne gândim la funcțiile și activitățile unui grup celulă, vom vedea foarte repede că acest tip de grup va fi atrăgător pentru un necredincios de tipul A, care probabil, se va simți confortabil când grupul se roagă, se închină și învață din Biblie. Pe de altă parte, este la fel de ușor de observat că un necredincios de tipul B nu se va simți deloc în apele lui într-un grup celulă și fie va refuza de la

bun început să vină la întâlnire, fie, dacă o va face, va fi puțin probabil că se va mai întoarce vreodată.

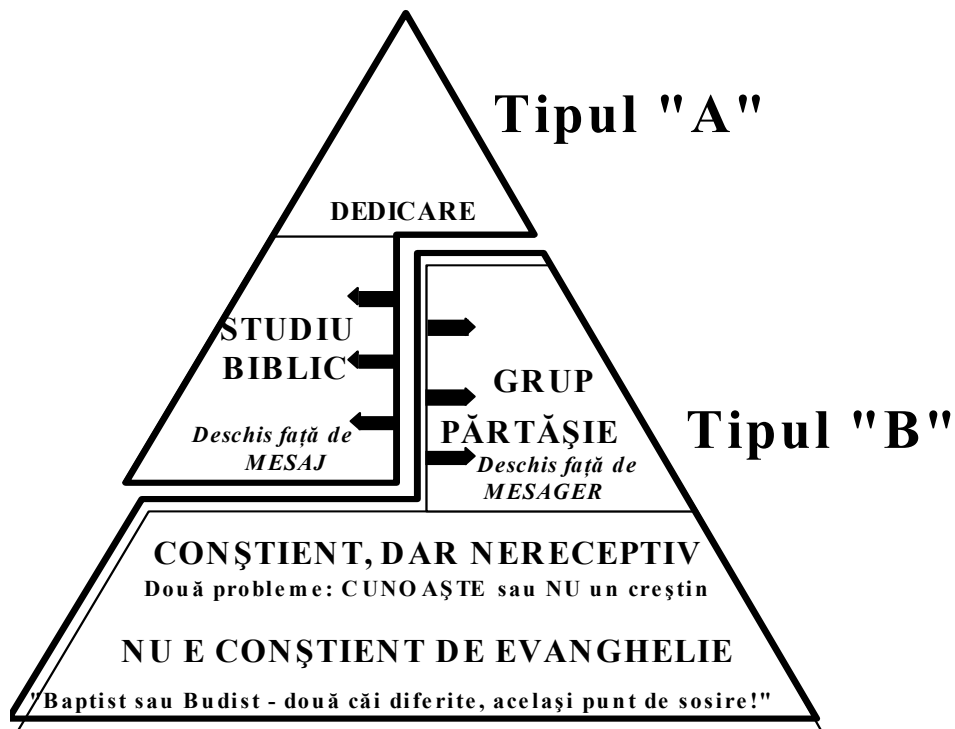
Pentru a atinge un necredincios de tipul B trebuie să folosim o metodă pe care Ralph Neighbour o denumește "grupuri de părtășie". Poți să o numești cum vrei, principiul de bază al acestei metode este că pentru un necredincios de tipul B relațiile trebuie să fie clădite înainte de explicarea Evangheliei. Întreținerea unor astfel de relații cere timp și efort, dar este cea mai bună cale de a ajunge la oamenii care sunt indiferenți sau chiar împotriviți față de Dumnezeu.

Un **grup de părtășie** se formează pur și simplu din doi sau trei creștini, care aleg din sfera lor de relații necredincioși de tipul B, cu care încep să-și petreacă timpul. Inițial nu se va ține studiu biblic, rugăciune sau discuții despre Dumnezeu, ci acest timp va fi alocat cultivării relațiilor, astfel încât necredincioșii să poată vedea că creștinii sunt într-adevăr interesați de ei, de problemele și familiile lor. Cu timpul, Duhul Sfânt va aduce ocazii în care creștinii vor împărtăși cum lucrează Dumnezeu în viețile lor, cum Se implică în problemele lor și despre felul în care Biblia răspunde la întrebările vieții.

IV. PROCESUL DE EVANGHELIZARE ÎN GRUPURILE CELULĂ

A. Evanghelizare *Oikos*

Un nou grup celulă începe, de obicei, cu o echipă de conducere și câțiva necredincioși de tipul A. Aceștia sunt oamenii pentru care creștinii se roagă și cărora le-au mărturisit despre Isus. Primele discuții biblice cu grupul sunt de natură evanghelică, fiind stabilite cu scopul de a-L prezenta pe Hristos noilor membri ai grupului. Pe măsură ce Duhul Sfânt le va convinge inimile, necredincioșii își vor dedica viața lui Hristos și vor începe să crească în credință, având, în același timp, multe contacte cu necredincioșii din *oikos*-urile lor. Pe măsură ce se înrădăcinează în credința lor și încep să se maturizeze, vor ajunge să evanghelizeze oamenii de tipul A pe care îi cunosc, rugându-se pentru ei și invitându-i la grup. În acest fel procesul de rugăciune, evanghelizare, dedicare și creștere în Domnul se repetă în grup, având ca rezultat convertirea și creșterea spirituală, în urma cultivării relațiilor de tip *oikos*, pe care Dumnezeu le dă fiecăruia dintre noi.

Pe măsură ce necredincioșii de tipul A sunt aduși în grup și își dedică viețile lui Hristos, creștinii maturi încep să se roage pentru necredincioșii de tipul B pe care doresc să-i evanghelizeze. Ei aleg un număr limitat de oameni pentru acest tip de slujire, deoarece

implică mult timp și eforturi susținute, cel puțin doi și cel mult trei. Aceștia vor începe să se roage pentru necredincioșii de tipul B și să petreacă timp cu fiecare din ei, acesta nefiind un timp pentru studiu biblic, rugăciune sau activități "religioase". Inițial, acesta va un timp petrecut pur și simplu pentru clădirea unor relații de încredere.

Pe măsură ce aceste relații sunt aprofundate, Duhul Sfânt va da ocazii pentru împărtășirea modului în care Dumnezeu lucrează în mod activ în și prin viețile credincioșilor. Ei le pot mărturisi necredincioșilor că s-au rugat și se roagă pentru ei, când au probleme, îndemnându-i să-L creadă pe Dumnezeu pentru răspunsurile la acele rugăciuni. Cu acest "grup de părtășie" s-ar putea începe un studiu biblic simplu, fără a-l implica, însă, în grupul celulă. Cu timpul Duhul Sfânt va aduce persoana de tipul B într-un punct în care este gata să învețe mai mult despre lucrurile spirituale, iar atunci creștinul va putea să-l invite la întâlnirile grupului celulă. Persoana de tipul B (care în acest punct este, probabil, mai apropiat de tipul A) se va simți în largul lui în grupul celulă, din moment ce în acest grup se află aceiași oameni cu care a mai petrecut timp înainte. Apoi va începe să umble pe calea descoperirii, convingerii, dedicării și creșterii și, cu timpul, acest nou creștin va începe să-i învețe și pe alții din *oikos*-ul lui despre dragostea lui Hristos.

B. Evanghelizarea țintă

Evanghelizarea *oikos* este una din metodele cele mai naturale și eficiente de a-i câștiga pe cei pierduți din jurul nostru, fiind și o metodă primară de evanghelizare a credincioșilor nou convertiți în cadrul grupului celulă. După ce grupul a fost implicat în evanghelizarea de tip *oikos*, poate încerca un al doilea tip de strategie (pe care Ralph Neighbour îl denumește "țintire"). **Evanghelizarea țintă** privește oameni care sunt străini, dar împărtășesc nevoi, interese și probleme comune și ar trebui folosită numai în grupurile celulă care au fost deja implicate în evanghelizarea *oikos*.

Grupul de oameni care se va aduna pentru a-și discuta nevoile, problemele și interesele este, de fapt, un tip special de grup de părtășie. Subiectele sau temele de discuție ale acestor grupuri variază în mare măsură, începând de la respectul de sine, consolidarea căsnicilor, creșterea copiilor și restabilirea după divorț, până la muzică, animale favorite sau repararea mașinilor! Cea mai bună cale de a afla ce tip de grup să oferi este de a vorbi cu noii membri ai grupului de părtășie, pe măsură ce aceștia abordează oameni din *oikos*-urile lor. Nevoia de a avea un anumit tip de grup țintă este adesea determinată de durerile sau interesele acelor oameni cu care noii membri clădesc relații.

Când grupurile se întâlnesc pentru a discuta nevoi, dureri, interese sau probleme, creștinii au excelenta ocazie de a împărtăși modul în care Dumnezeu și Biblia oferă răspunsuri, încurajare și eliberare în acele domenii ale vieții lor, iar cei care își exprimă un interes mai profund pot fi invitați la întâlnirile celulă, unde pot începe să experimenteze părtășia și încurajarea grupului.

Evanghelizarea planificată este adesea o metodă potrivită pentru a ajunge într-o zonă unde liniile naturale ale *oikos*-ului nu există, ca în cazul lucrării de "pionierat".

C. Mărirea grupului și multiplicarea

Media ideală pentru mărirea unui grup celulă variază între 8-12 persoane și nu trebuie să depășească niciodată 15 oameni. Atunci când un grup devine mai mare de 15, dinamica comunicării și interacțiunii se schimbă, nemaifiind în stare să creeze atmosfera de apropiere și intimitate pe care o celulă o oferă în mod natural.

Pe măsură ce grupul începe să atingă zonele din jur, prin evanghelizare *oikos* și evanghelizare țintă, Duhul Sfânt va convinge inimile și oamenii vor începe să se alăture grupului. Gândiți-vă care este rata de creștere a grupului raportată la gradul de maturitate a liderului ucenic cu care lucrezi. Nu permite grupului să crească atât de tare și repede încât multiplicarea să aibă loc înainte de finalizarea pregătirii liderului ucenic. Când grupul începe să se apropie de 15, spuneți oamenilor că trebuie să rămână la acest număr, până când liderul ucenic va fi pregătit din punct de vedere spiritual, mental și emoțional să preia conducerea noului grup.

Odată ce multiplicarea are loc, liderul fiecărui grup va începe să lucreze cu un ucenic, iar evanghelizarea va continua cu intensitate în ambele grupuri.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În Luca 5:32, Isus a spus: "N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși.". Cât timp a petrecut Isus cu "păcătoșii" în timpul slujirii Sale pe pământ? Dați două sau trei exemple de oameni pe care i-a întâlnit Isus și care ar putea fi incluși la tipul A și la tipul B.
- ◆ La ce fel de activități te poți gândi pentru a clădi relații cu oameni de tipul B de pe lista ta *oikos*? Ce alt creștin te-ar putea însoți în activitățile care urmăresc zidirea acestor relații?
- ◆ Cât de mult timp crezi că îți ia să cultivi relații pline de sens cu necredincioșii? Ce priorități, dacă sunt, ar trebui să schimbi în viața ta pentru a-ți petrece mai mult timp cu necredincioșii?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Dezvoltă în grupul tău celulă o strategie de evanghelizare prin relațiile fiecărui membru. Dacă unii membri din grupul tău nu au făcut încă o listă *oikos*, cereți-le să o facă până la următoarea întâlnire. Cereți grupului să decidă care sunt oamenii de tipul A pentru care trebuie să se roage și să-i contacteze și care sunt cei de tipul B pentru care trebuie să se roage, începând să petreacă mai mult timp cu ei. Liderul de grup celulă ar trebui să aibă o listă cu aceste nume, astfel încât grupul să poată fi tras la răspundere pentru felul în care a procedat în evanghelizare.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Neighbour, Ralph. *Ghid pentru bisericile grup celulă*. Houston: Touch Publications, 1990. p. 114-121, 239-259.
- ◆ Neighbour, Ralph. *Bătând la uși, deschizând inimile*. Houston: Touch Outreach Ministries, 1990. p. 19-23.
- ◆ Trinity Christian Center, *Seminarul de creștere a celulei și de strategie în evanghelizare*, materiale nedatate.

Despre "Oikos"

De R. W. Neighbour, editat de J. Geske

Extras din "Unde mergem de aici?", folosit cu permisiune

Pentru a înțelege pe deplin importanța grupurilor celule, într-o strategie de plantare a bisericilor, trebuie să luăm în considerare cuvântul *oikos*, un termen biblic care descrie piatra de temelie a fiecărei societăți și care apare de-a lungul întregii Biblii. El se referă la comunitatea din jurul nostru și este tradus în engleză prin cuvintele "casă" sau "gospodărie". De exemplu, în Faptele 16:31, Pavel și Sila l-au folosit când au spus: "Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit - tu și casa ta."

OIKOS: MODUL ÎN CARE LUMEA NE INTEGREAZĂ PE TOȚI ÎN GRUPURI CELULĂ

Oikos-urile în care trăim fiecare dintre noi nu sunt mari. Poate cunoaștem câteva duzine, poate chiar câteva sute de oameni, dar timpul de calitate petrecut cu aceștia este destul de limitat - și numai aceia cărora le dedicăm un timp de calitate pot fi considerați ca făcând parte din oikos-ul nostru, din comunitatea noastră. Fiecare dintre noi are un grup primar, format din rude, câțiva prieteni și vecini cu care ne întâlnim la servicii, pentru activități de recreere sau datorită faptului că avem hobby-uri comune, oameni cu care vorbim, la care ne raportăm și cu care petrecem cel puțin o oră pe săptămână.

Este foarte neobișnuit să găsești o persoană care să aibă 20 de oameni în oikos-ul ei. De mulți ani am urmărit mărimea oikos-urilor celor care participă la orele și seminariile mele. Creștinii au, de obicei, o medie de nouă oameni și un mare procent dintre ei nu au dezvoltat nici măcar o nouă relație oikos în ultimele șase luni!

Viața este formată din lanțurile fără sfârșit ale conexiunilor oikos și fiecare persoană este deja cuprinsă în aceste relații. Dacă oamenii sunt acceptați într-un oikos, ei au un sentiment de siguranță pe care nu îl simt atunci când se întâlnesc cu persoane străine.

În fiecare cultură din lume, intimitatea conexiunilor oikos este considerată sacră. Chinezii au un cuvânt special pentru prietenii apropiați pe care le consideră sacre. În Argentina mi-a fost arătată o cană specială și un tub de metal cu găuri la unul din capete pentru băutul "ceaiului mate" (mate – amic – lb. engl.). Un obicei oikos foarte intim din cultura lor este de a bea ceaiul cu un prieten prin același tub. De obicei ceremonia are loc mai mult între membrii familiei.

OIKOS-URILE VARIAZĂ ÎN FUNCȚIE DE TĂRIA EMOȚIONALĂ

De când e lumea, oamenii au trăit mereu în oikos-uri, fiind întâlnite în fiecare cultură, fără excepție, siguranța individului depinzând adesea de aprobarea primită din partea celor mai importanți reprezentanți ai acestora. Încă din fragedă pruncie, mama este cea care afirmă, prin prezența și atenția ei, importanța copilului, iar pe măsură ce acesta se dezvoltă, va primi sau nu aprobare și din partea celorlalți membri ai familiei. În dezvoltarea sa ulterioară, învățătorul va deveni o parte a oikos-ului, ca mai apoi să aibă nevoie de aprobarea grupului de adolescenți din care face parte. Mai târziu, la locul de muncă, afirmarea va avea de-a face cu promovarea și creșterea salariului.

Fiecare oikos devine o parte a unei structuri sociale mai mari. Un aspect important pe care ar trebui să-l înțelegem este că fiecare om locuiește într-o lume mică, specială, fiind adesea silit să se raporteze la oamenii care au intrat în viața lui, indiferent de voința lui, prin structuri oikos. Astăzi, durerea de a fi ajung într-o casă unde mama este alcoolică sau tatăl unul care molestează copii poate determina începutul unei slujiri importante în cadrul bisericilor organizate în grupuri celule.

Pe măsură ce citești, ia în considerare implicațiile acestui lucru în propria ta viață. Fă-ți timp să scrii numele tuturor persoanelor cu care petreci cel puțin o oră în fiecare săptămână, împărțind lucruri într-o manieră directă, ca de la om la om. (Această oră poate fi acumulată din minutele petrecute cu acea

persoană de-a lungul a șapte zile, iar întâlnirile propriu-zise trebuie să aibă loc în mod regulat). Trebuie, de asemenea, să luăm în considerare impactul puternic pe care-l exercită asupra vieții noastre un număr limitat de persoane. De exemplu, am putea să ne întrebăm care sunt persoanele cele mai importante din viața noastră. A cui aprobare sau dezaprobare ne afectează? (Am consiliat persoane care încercau să facă pe placul unui tată greu de mulțumit, deși acesta murise de ani de zile.) De respingerea cui te temi și la cine te uiți pentru aprobare? Meditarea asupra propriului oikos poate să te inspire, în mare măsură!

LUCRĂTORII CREȘTINI AU OIKOS-URI DIN CARE LIPSESC NECREDINCIOȘII

Propriul meu sondaj printre lucrătorii creștini asupra acestui subiect a scos la iveală adevăruri uimitoare. Sunt sigur că am intervievat peste 5000 de pastori, soții de pastori, membri ai personalului din biserici și misionari din cel puțin 30 de țări. Rar se întâmplă ca cei total implicați în lucrarea creștină să aibă și necredincioși în oikos-ul lor primar.

Este puțin probabil ca soția unui lucrător creștin să aibă contacte în afara bisericii, afară de cazul când are o slujbă laică, oikos-ul ei fiind plin cu oameni din biserică. Cu un anumit prilej, directorul educativ al unei mari biserici și-a pus capul în mâini și a plâns de rușine când și-a dat seama că întreaga sa carieră s-a desfășurat numai între granițele bisericești. Nu-și putea aminti să fi avut vreo relație cu un necredincios de când terminase liceul.

ISUS A INVADAT ÎN MOD CONSTANT OIKOS-URILE PĂGÂNE

În timp ce biserica îi scoate pe oameni din oikos-urile lor, oferindu-le o calitate de membru într-o organizație care îi înghite, Noul Testament ne revelează o abordare cu totul diferită a relațiilor între oameni. Isus și-a făcut în mod constant lucrarea invadând diferite grupuri oikos, știind că nu există un alt mod de a împărtăși Evanghelia decât penetrând aceste mici mănunchiuri de oameni. Este evident faptul că fiecare oikos pornește dintr-o casă, și nu dintr-o clădire instituțională, de aceea Domnul și-a petrecut timpul mergând de la o casă la alta.

În Luca 19:2-5 Îl vedem pe Isus luând legătura cu Zacheu și spunându-i: "*Zachee, ... astăzi trebuie să rămân în casa ta!*" În Luca 7:36-38 Îl găsim în oikos-ul unui fariseu care L-a invitat la cină. În timp ce stătea la masă, apare o prostituată care îi toarnă parfum pe picioare. Ce exemple uimitoare ale pătrunderii în oikos-uri!

În Matei 8:14, El intră în casa lui Petru și vindecă pe unii din membrii oikos-ului de acolo. În Matei 9:10, El ia cina acasă la Matei împreună cu ucenicii, mulți vameși și păcătoși. Apoi, pătrunde într-un nou oikos, în Matei 9:23, în casa conducătorului unde vede cântăreții la flaut și mulțimea gălăgioasă. În Matei 17:25, Petru îl găsește într-o casă din Capernaum, unde Isus îi vorbește de plata impozitelor. În Marcu 3:20 citim că Isus a intrat într-o casă unde s-a adunat din nou norodul "*așa că El și ucenicii Săi nu puteau nici măcar să prânzească*". În Marcu 7:17, El intră într-o casă unde ucenicii Săi Îi pun întrebări în legătură cu o pildă. În Marcu 7:24 Isus intră într-o casă pentru a fi singur, ca din nou să fie asaltat de mulțimea care aflase unde se găsea. În Marcu 9:33, El era într-o altă casă din Capernaum, când i-a întrebat pe ucenici: "*Despre ce vorbeți unul cu altul pe drum?*"

BISERICA PRIMARĂ A PĂTRUNS ȘI EA, LA RÂNDUL EI, ÎN OIKOS-URI!

În Fapte 5:42 citim că Biserica Primară mergea din casă în casă. În Fapte 8:3, Saul, care dorea să distrugă biserica, știa unde să-i găsească pe oamenii lui Dumnezeu. Ni se spune că "*intra prin case, lua cu sila pe bărbați și femei, și-i arunca în temniță.*"

Este interesant să vedem, în Fapte 10, cum Duhul Sfânt a aranjat ca Petru să meargă din casa lui Simon tăbăcarul la casa lui Corneliu, unde a avut loc convertirea acestuia din urmă. Pătrunderea în oikos-uri constituie un model de lucrare în primul secol.

Convertirile erau masive, se părea că oikos-uri întregi erau aduse în Împărăție. În Fapte 16, atât Lidia cât și temnicerul se convertesc, împreună cu membrii oikos-urilor lor. Prima faptă a Lidiei, după convertire, a fost să-l invite pe Pavel să stea în casa ei.

RESPINGEREA UNEI PERSOANE DIN OIKOS ÎN URMA CONVERTIRII LA CREȘTINISM ESTE DUREROASĂ

Isus ne-a amintit în Matei 10:36 că decizia de a-L urma poate fi costisitoare: *"Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din oikos-ul lui."* Luarea deciziei de a-L urma pe El poate cauza confuzie în relațiile cu oamenii apropiați, din această cauză Isus a spus în Matei 10:35: *"Căci am venit să despart pe fiu de tatălui său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa."* În versetul 37 El cere o decizie între oikos și Împărăție: *"Cine iubește pe tată ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine..."*

În Singapore trăiește astăzi un pastor regional din personalul nostru cu care lucrez și care este dintr-o familie hindusă. După ce s-a dedicat să-L urmeze pe Hristos, oikos-ul i s-a ridicat în cap cu furie. Unchiul său l-a așteptat până s-a întors acasă pentru a-i spune tatălui său: *"De ce îi permiți fiului tău să ne facă pe toți de rușine în felul acesta?"* În Asia sud-estică contemporană un tânăr medic L-a urmat pe Domnul cu prețul ca familia sa musulmană să-l declare mort și îngropat. Oikos-urile pot fi nemiloase, când cineva alege o altă cale în viață.

TRUPUL LUI HRISTOS ESTE DENUMIT "OIKOS"

Cu toate acestea, există un oikos foarte special pentru cei care au avut de înfruntat respingere. În Evrei 3:6 scrie: *"Dar Hristos este credincios ca Fiu peste oikos-ul lui Dumnezeu. Și oikos-ul Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm."* Ia în considerare și versetele următoare care vorbesc despre acest adevăr găsit în I Petru 4:17, I Timotei 3:15; Efeseni 2:19; și I Petru 2:5:

"Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la oikos-ul lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?"

"Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în oikos-ul lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu, stâlpul și temelie adevărului."

"Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din oikos-ul lui Dumnezeu."

"Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți un oikos duhovnicesc, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos."

Conceptul oikos-ului care descrie biserica trebuie să ne facă să recunoaștem importanța celulei ca și comunitate creștină de bază. Scriptura se referă la creștinii din biserica primară ca la membri ai acestui oikos spiritual, adresându-se mai degrabă celor care au venit la credință împreună cu familiile lor decât celor care au făcut dedicații personale:

"Crispus, conducătorul sinagogii, și întregul său oikos au crezut în Domnul... Salută de asemenea biserica din casa lor... Salută-i pe cei din oikos-ul lui Aristobul... Salută-i pe cei din oikos-ul lui Narcis, care sunt în Domnul... unii din oikos-ul lui Cloe mi-au spus că sunt certuri între voi... Da, am mai botezat și oikos-ul lui Ștefana. Știi că cei din oikos-ul lui Ștefana au fost primii convertiți din Ahaia... Acuila și Priscila vă salută călduros în Domnul, la fel ca și biserica care se întâlnește în oikos-ul lor... sfinții vă trimit salutări, mai ales celor din oikos-ul lui Cezar... Transmite salutările mele lui ... Nimfa și bisericii din oikos-ul lui... Fie ca Domnul să-și arate îndurarea față de oikos-ul lui Onisifor... Spune sănătate Priscilei și Acuilei și oikos-ului lui Onisifor."

Într-adevăr, Biserica Primară se gândea la câștigarea unor lanțuri întregi de oikos-uri. În același timp se bucurau că Dumnezeu i-a grupat în comunități creștine de bază. Cu siguranță, planul lui Dumnezeu pentru biserică a fost ca aceasta să trăiască la nivelul oikos. Inima vieții creștine nu este legată de cuvântul "templu", "sinagogă" sau "clădire a bisericii", ci așa cum structura de bază a vieții umane este înrădăcinată în oikos, același lucru este valabil și pentru viața Trupului lui Hristos.

Manifestarea grupului celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrare în pregătirea pentru plantare de biserici

Fundamente

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a face o demonstrație (în timpul orei) a unor activități tipice din cadrul unei întâlniri de grup celulă, pentru a-i familiariza pe cursanți cu unele experiențe practice.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să observe și să participe la unul sau la mai multe activități specifice ale unei întâlniri tipice de grup celulă;
- ◆ să evalueze acțiunile și răspunsurile membrilor grupului, pe măsură ce aceștia practică conducerea și participă la activități.

☛ Schița lecției

- I. Manifestarea grupului celulă
- II Evaluarea

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Pentru a fi benefică, această lecție necesită planificare și pregătire. Profesorul trebuie să planifice inițial toate activitățile pe care ar dori să le efectueze cu grupul de studenți. Dacă se va programa un anumit tip de studiu biblic, ca parte a activităților din timpul orei, studenții ar trebui să aibă una sau două zile de pregătire, înainte de lecție.
- ◆ Există patru tipuri de activități de bază care ar putea fi alese și care au legătură cu cele patru activități tipice ale unei întâlniri de grup celulă: părtășie, închinare, zidire și evanghelizare. Dacă nu se planifică mai mult de o oră pentru această lecție, e puțin probabil că profesorul va avea suficient timp pentru a atinge toate cele patru aspecte. Un scenariu mai potrivit este ca profesorul să aleagă una sau două activități practice care se vor baza pe nivelul, tipul, experiența și nevoile cursanților.
- ◆ Exemplele și sugestiile date în lecție sunt numai îndrumări. Dacă profesorul este conștient de anumite domenii dificile sau are întrebări legate de un context specific, ar trebui cu orice preț să ajusteze activitățile lecției pentru a răspunde acestor probleme sau întrebări.
- ◆ Pentru buna desfășurare a exercițiilor din timpul orei, grupul va fi împărțit în câteva grupuri mai mici, mai ales dacă studenții sunt mulți. Grupurile nu trebuie să aibă nu mai mult de 8-10 persoane. Instructorul ar trebui să desemneze un "lider" de grup celulă pentru fiecare grup mai mic. În funcție de activitatea desfășurată, instructorul poate alege mai mulți studenți în rolul de lideri pe toată durata exercițiului.
- ◆ Amintiți-vă că scopul general al acestei lecții este să ofere experiență practică în diferite aspecte ale vieții de grup celulă și ale slujirii, într-un mod amuzant!

Manifestarea grupului celulă

I. MANIFESTAREA GRUPULUI CELULĂ

Scopul acestei lecții este de a oferi ocazii pentru observarea și participarea la diferite activități specifice unei întâlniri de grup celulă. Amintiți-vă că o întâlnire a grupului celulă are patru activități de bază: părtășie, închinare, zidire și evanghelizare. Această lecție a fost desemnată să ofere instructorului flexibilitate în exercitarea uneia dintre cele patru funcții ale celulei. Dacă grupul ar beneficia din practicarea părtășiei și închinării, instructorul ar putea alege să se concentreze asupra acestor activități, iar dacă grupului i-ar plăcea să-și petreacă timpul în ucenicizare, profesorul va alege un studiu biblic inductiv. Activitățile acestei lecții vor fi adaptate la mărimea grupului, în funcție de timpul disponibil.

În continuare se fac anumite sugestii pentru fiecare din aceste patru activități specifice unei întâlniri a grupului celulă. Profesorul este cel care ar trebui să decidă ce activități ar trebui întreprinse, precum și modurile specifice de realizare a acestora. Dacă rămâne timp, ar trebui făcută o evaluare după fiecare activitate.

A. Părtășia

Scenariu: Grupul celulă este la una din primele sale întâlniri. Au fost invitați prietenii și cunoștințele credincioșilor, iar cei din grup nu se cunosc, în general. Liderul de celulă dorește ca grupul să petreacă puțin timp în activități care îi vor ajuta pe membrii grupului să se cunoască mai bine. (Faceți-vă puțin timp pentru a repeta câteva din activitățile care sparg gheața aflate, în anexa 2A, "Activitățile care sparg gheața în grupul celulă". Dacă preferă, instructorul poate folosi activități proprii, care-i vor ajuta pe membrii grupului să se cunoască mai bine.)

B. Închinare

Scenariu: Grupul celulă se întâlnește de câteva săptămâni. Până acum timpul de închinare a constat din simpla fredonare a câtorva cântece învățate de grup. Liderului de grup celulă i-ar place să împărtășească și alte căi prin care grupul s-ar putea închina lui Dumnezeu, care ar putea include rugăciunea, citirea unor psalmi (fiecare persoană citește un psalm preferat sau câteva versete dintr-un psalm), fredonarea unor cântece noi de închinare, mai puțin cunoscute, rugăciunea în grupuri de doi sau trei etc.

C. Zidirea

Există câteva activități care ar putea ajuta la înțelegerea funcției de zidire exercitată în întâlnirea grupului celulă:

Ucenicizare de la om la om. Scenariu: Grupul celulă studiază pasajul din Luca 14:26: "Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu." Creștinii mai tineri din grup sunt confuzi iar liderul de grup le-a cerut celor mai maturi să le explice acel pasaj. (Instructorul poate împărți grupul în două, prima jumătate a studenților fiind formată din creștini mai maturi, cealaltă jumătate jucând rolul creștinilor nou convertiți.)

Studiu biblic inductiv. Scenariu: Grupul celulă are de gând să studieze câteva pasaje din Biblie folosind metoda inductivă. (Instructorul ar fi trebui să le ceară mai înainte studenților să pregătească un scurt studiu inductiv asupra unui pasaj preferat. După timpul pe care îl vor avea la dispoziție, fiecare persoană va conduce grupul într-un timp de studiu inductiv, folosind pasajul și întrebările pe care și le-au pregătit.)

Învățătură plină de autoritate. Scenariu: Liderul vrea să dea câtorva oameni din grupul său posibilitatea de a preda o anumită învățătură din Scriptură, fără a înțelege prin aceasta că aceștia pot ține o predică întreagă. Acesta le-a cerut membrilor celei să-și pregătească câteva gânduri pe care le pot expune în 4-5 minute. Liderul de grup celulă trebuie să se asigure că persoanele nu depășesc timpul acordat. Dacă mai rămâne timp, ceilalți oameni din grup pot pune întrebări cu privire la afirmațiile sau ideile care nu li s-au părut clare. (Instructorul va trebui să ceară clasei să se pregătească dinainte pentru această activitate.)

D. Evanghelizare

Evanghelizarea poate fi practică în câteva moduri diferite:

Mărturie personală. Scenariu: Grupul celulă a invitat câțiva vizitatori necredincioși. Liderul a cerut unor persoane din grup să-și împărtășească mărturia personală în 2-3 minute, folosind un limbaj "normal", ușor de înțeles și de un necreștin. Câțiva pot juca rolul celor care depun acea mărturie, în vreme ce ceilalți s-ar putea transpune în locul necreștinilor care aud pentru prima oară ceva de felul acesta. Dacă "vizitatorii" aud ceva ce nu e clar sau le produce confuzie, trebuie să oprească persoana care vorbește și să se adreseze grupului pentru a obține clarificare. (Pentru această activitate, instructorul trebuie să ceară clasei pregătirea prealabilă a unei scurte mărturii personale.)

Planurile unei slujiri viitoare. Scenariu: Grupul celulă se află într-o zonă foarte industrializată, unde, de obicei, lucrează ambii părinți. Până acum, încercările de a clădi relații și de a-i invita pe oameni la întâlnirile de grup de miercuri nu au avut succes. Singura zi liberă a populației locale este duminica. În zonă sunt mulți copii. Grupul celulă trebuie să discute cum pot ajunge la acest grup de oameni vizați. (Instructorul trebuie să numească o persoană care să fie lider de grup celulă.)

Grupul de "părtășie". Scenariu: Grupul celulă are viziunea și sarcina de a evangheliza bărbații din comunitate. În ciuda acestui obiectiv, cei mai mulți bărbați nu arată nici un fel de interes pentru lucrurile spirituale și refuză să vină la întâlnirea grupului celulă. Cei din grup se decid să înceapă un "grup de părtășie" care-i va implica într-un fel pe bărbații din colectivitate în activități sau discuții pe marginea unor subiecte de interes comun, creând astfel oportunitatea de a cultiva relațiile ei, pentru ca în cele din urmă să se ajungă la prezentarea lui Hristos. În această comunitate, bărbaților le place să joace fotbal și să-și repare mașinile la sfârșit de săptămână. Grupul celulă trebuie să discute moduri concrete în care pot începe un grup de părtășie cu unii din acești bărbați. (Instructorul trebuie să desemneze o persoană pentru a fi liderul grupului.)

II. EVALUARE

Studentii ar trebui să evalueze diferitele activități ale "grupurilor celulă". Care sunt punctele lor tari și care le sunt slăbiciunile? Cum a făcut față "liderul" grupului celulă diferitelor probleme sau întrebări? Ce s-ar fi putut face diferit?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce este important să planifici fiecare parte a unei întâlniri de grup celulă?
- ◆ Ce fel de dificultăți au experimentat liderii de "grupuri celulă" în timp ce au interpretat diferite roluri în desfășurarea acestor exerciții? Crezi că vor fi dificultăți similare în întâlnirile de grup celulă la care participi în prezent?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Când vei conduce propriul tău grup celulă sau când îi vei învăța pe alții cum să-și conducă propriile lor grupuri, amintește-ți lucrurile învățate în această lecție.

GRUPURI CELULĂ

6

LECȚIA

Filozofia de slujire a unui grup celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Fundamente

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a examina rolul grupurilor celulă într-o strategie generală de plantare a bisericilor până la saturație.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să învețe că grupurile celulă sunt elemente esențiale pentru formarea unor strategii de slujire mai mari;
- ◆ să înțeleagă ciclul de viață al unui grup celulă;
- ◆ să înțeleagă rolul grupurilor celulă într-o strategie de plantare a bisericilor până la saturație;
- ◆ să fie în stare să-și dezvolte propria strategie de slujire într-un grup celulă.

☞ Schița lecției

- I. Filozofia grupului celulă
- II. Dezvoltarea unei strategii de slujire a unui grup celulă

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție conține un exercițiu care se va desfășura în timpul orei, denumit "Modele de grup", în care studenții vor examina și compara diferite modele pentru slujirea în grupul celulă. Planifică 15-20 minute pentru acest exercițiu.

Filozofia de slujire a unui grup-celulă

I. FILOZOFIA DE GRUP CELULĂ

Fiecare grup-celulă ar trebui să funcționeze ca o “comunitate” de creștini care se întâlnesc pentru părtășie, închinare colectivă înaintea lui Dumnezeu, ucenicizare, încurajare și sprijin reciproc, având și scopul de a-i evangheliza pe cei pierduți din jurul lor. În cadrul grupului-celulă, sunt multe domenii de responsabilitate și activități care trebuie planificate și realizate, iar atât liderul grupului cât și membrii acestuia trebuie să se implice foarte mult în îndeplinirea nevoilor existente și a scopurilor propuse.

Cu toate acestea, în mijlocul tuturor activităților grupurilor individuale de celule, trebuie să înțelegem conceptul de ansamblu al slujirii în cadrul acestor grupuri. Pentru aceasta trebuie să ne îndepărtăm conștient de grupul-celulă individual, pentru a examina modul în care grupurile-celulă, în general, se potrivesc într-un plan de slujire mai mare. Cu alte cuvinte, grupurile-celulă sunt elementele esențiale care compun strategii de slujire mai mari. Dacă ne gândim la înființarea unor biserici noi, grupurile-celulă reprezintă fundația pe care sunt “zidite” aceste biserici.

A. Celulele au un ciclu de viață

Pe măsură ce un grup celulă se formează și se dezvoltă, va parcurge diferite faze ale “vieții”, așa cum și oamenii se schimbă pe măsură ce se maturizează și îmbătrânesc. Fiecare grup-celulă trece prin faze de dezvoltare sistematice, ușor de identificat. Când își planifică activitățile pentru fiecare întâlnire, liderul grupului-celulă, trebuie să aibă în vedere faza de dezvoltare a grupului, și, în funcție de aceasta, să anticipeze ce ar trebui să se întâmple sau să nu se întâmple în întâlnire. Înțelegând în ce fază se află grupul său, un lider de grup celulă trebuie să se asigure că grupul își înțelege menirea de a se multiplica.

Într-un grup mic, obișnuit, multiplicarea nu are loc. De fapt, experiența a arătat că tendința grupurilor mici este de a se opri din creștere sau chiar de a muri la un interval de aproximativ doi ani. Membrii care se întâlnesc în mod regulat devin confortabili în relațiile lor și nu se bucură să primească oameni noi în grup. În mod asemănător, grupul nu se va mai multiplica dacă este lăsat să urmeze cursul “natural” al evenimentelor. Pentru ca multiplicarea să devină o realitate, este necesară viziunea și planificarea acesteia de către liderul de grup-celulă. Grupurile-celulă pot face parte dintr-o strategie de înființare a unor biserici noi numai dacă sunt conștiente unde se află în ciclul vieții și ce trebuie să facă pentru a continua să parcurgă diferitele faze ale acestuia.

Următorul tabel descrie fazele ciclului de viață prin care urmează să treacă fiecare grup-celulă. Observați că perioadele date sunt numai aproximative și vor varia în funcție de local și de contextul specific al fiecărui grup-celulă. Liderul de grup celulă trebuie să consulte acest tabel, în mod periodic, pentru a afla unde se află grupul în ciclul său de viață și ce poate face ca acesta să avanseze la faza următoare.

Faza	Durata	Descriere
Orientare	Săptămâna 1-4	Oamenii învață unii despre alții, dar există un nivel foarte superficial de părtășie și un grad scăzut de încredere. Aproape tot ce se întâmplă este condus de liderul grupului-celulă.
Tranziție	Săptămâna 5-10	Membrii ajung să se cunoască și să se accepte. Ei se adaptează la comportamentul care este considerat “normal” în grup. Nivelul de încredere crește și se observă

conturarea unor relații autentice.

Comunitate	Săptămâna 11-15	Membrii se aliniază așteptărilor grupului. Există un nivel crescând al dedicării, deschiderii și implicării în îndeplinirea scopului grupului, membrii grupului aflându-și identitatea în grup. Liderul e în stare să delege responsabilitatea mai multor activități și domenii membrilor grupului.
Acțiune	Săptămâna 16-35	Există o interacțiune dinamică de grup iar oamenii aplică adevărurile biblice la situații din viața reală. Adesea grupul se implică activ în slujirea comună. Încrederea între membrii grupului este foarte mare, iar relațiile continuă să se aprofundeze.
Multiplificare	Săptămâna 36-40	Grupul se apropie de perioada în care trebuie să se dividă în două. Liderul-ucenic începe un grup nou iar grupul original își planifică repetarea ciclului de multiplificare.

B. Celulele lucrează pentru un scop comun

Grupurile-celulă, exact ca și celulele din corpul nostru, au o "slujbă" de îndeplinit. Într-un oraș, un grup-celulă se orientează spre o zonă geografică, în timp ce un altul dorește să atingă un anumit segment al populației. Ambele grupuri-celulă urmăresc să îndeplinească o țintă individuală, dar în același timp ele lucrează împreună pentru evanghelizarea orașului în care locuiesc.

În urma unor cercetări s-a ajuns la concluzia că rezultatul la care ajunge un grup de oameni care lucrează împreună este mai bun decât rezultatul colectiv atins de mai multe persoane care au lucrat în mod individual. În același fel, grupurile-celulă care lucrează împreună pot realiza mult mai multe obiective decât oricare dintre ele, lucrând separat.

Înainte de începerea primului grup-celulă, trebuie să nu se piardă din vedere scopul de ansamblu al grupului. Gândește-te la rezultatul final și începe-ți activitatea avându-l în vedere. Ce fel de grupuri trebuie să se formeze și unde? Câte grupuri ar fi necesare pentru atingerea scopului? Fiecare celulă nouă va avea o identitate proprie, dar va fi, de asemenea, și o parte a unui "trup" mai mare de celule care lucrează împreună pentru un scop comun.

C. Celulele sunt o parte esențială a strategiei de plantare a bisericilor până la saturație

O strategie de plantare a bisericilor până la saturație sugerează, prin natura ei, o mișcare "a maselor" care se multiplică, formând biserici noi. Înființarea acestora necesită metode simple, flexibile și ușor de reprodus. Fără aceste calități, o mișcare nu poate fi generată sau susținută. Este aproape imposibil să menții o mișcare continuă de formare și multiplificare a bisericilor noi, dacă vei pune accentul pe necesitatea de a avea pastori profesioniști, care trebuie plătiți, și pe locașuri de cult mari și scumpe.

Grupurile-celulă conferă simplitatea și flexibilitatea pe care le necesită o mișcare de plantare a bisericilor până la saturație, fiind un model puțin costisitor, ușor de inițiat și de reprodus. Ele oferă instruire, părtășie și posibilitatea de a pune în practică cunoștințele acumulate, dăruind în același timp sentimentul apartenenței la o comunitate. Atenția slujirii grupului-celulă este îndreptată asupra oamenilor și nevoilor lor și nu asupra programelor și sistemelor, urmărind ca în cadrul celulei să se îndeplinească cele mai importante nevoi umane, cum ar fi acelea de dragoste, acceptare și afirmarea valorii personale.

Mai mult decât atât, formarea grupurilor-celulă în cadrul mișcării de plantare a bisericilor până la saturație dăruiește atât o viziune pentru câștigarea celor pierduți cât și o viziune de multiplificare. În absența unei viziuni de a-i atrage pe cei nemântuiți la Hristos, mișcarea de plantare a bisericilor își pierde sensul, iar fără viziunea și abilitatea de a multiplica bisericile formate, mișcarea nu se poate menține.

Mandatul trimerii urmașilor lui Hristos de a câștiga lumea (Marea Trimitere) poate fi cel mai bine îndeplinit în cadrul unei mișcări de plantare a bisericilor până la saturație. Aceasta poate fi cel mai bine realizată prin formarea de grupuri-celulă. Ele sunt fundamentul pe care se sprijină bisericile care au capacitatea de a se multiplica în altele noi.

II. DEZVOLTAREA UNEI STRATEGII DE SLUJIRE A UNUI GRUP-CELULĂ

Din moment ce grupurile-celulă sunt elementele componente ale unei strategii de slujire mai mari, trebuie să se aibă în vedere strategia generală pentru plantare de biserici și modul în care grupurile-celulă pot fi folosite pentru îndeplinirea obiectivelor propuse.

A. Exercițiu: Modele de grup

Unul din avantajele principale ale grupurilor celulă este că acestea pot fi folosite într-o varietate de moduri și în special în slujirea unui plantator de biserici. În continuare sunt prezentate modele și studii de caz ale unor tipuri diferite de grupuri. Discuțiile din timpul orei trebuie să se concentreze asupra fiecăruia dintre aceste modele care au în vedere plantarea de biserici, pentru a afla păreri pro și contra ale participanților. Aceștia trebuie să rețină distincția care se face între un grup mic și un grup celulă: un grup celulă are viziunea de a se multiplica pe sine, în timp ce un grup mic poate sau nu să aibă această viziune.

Studiul de caz 1: Câteva grupuri mici, care funcționează de mai mult timp, se întâlnesc pentru a începe o nouă biserică

O biserică evanghelică are mai multe grupuri mici care se întâlnesc pentru studiu biblic. Oamenii s-au întâlnit în aceste grupuri ani de zile, în aceeași formație, și nu au crescut. Unele dintre ele sunt formate din oameni care locuiesc aproape unii de alții, dar departe de biserică. Acestor grupuri le-ar place să înceapă o nouă biserică mai aproape de casă.

Studiul de caz 2: O biserică mare se organizează în grupuri mici

Biserica Baptistă numărul 1 are peste 1000 de membri. Aici se țin câteva servicii divine duminică și un alt serviciu divin în zilele de miercuri. Pastorul principal se gândește că membri ar trebui să se întâlnească în grupuri mici. Liderii bisericii împart adunarea în grupuri de câte 10 și desemnează membri în grupuri particulare.

Studiul de caz 3: Câteva grupuri-celulă își încep activitatea simultan, ca apoi fiecare dintre ele să formeze o biserică de sine stătătoare

Un plantator de biserici se mută într-un oraș nou și începe să facă evanghelizare. Oamenii sunt receptivi, și curând se pun bazele a trei grupuri-celulă, fiecare dintre ele având o viziune de a evangheliza și de a se multiplica în noi grupuri-celulă. El încurajează grupurile să continue multiplicarea până când fiecare dintre acestea va totaliza 50 de oameni care se întâlnesc în grupuri diferite, ca apoi să înceapă o nouă biserică.

Studiul de caz 4: Grupurile-celulă revitalizează o biserică locală existentă

Biserica Învierii are nevoie de ajutor. Biserica este înființată de peste 50 de ani și are în jur de 25 de oameni care se strâng pentru servicii. Trei diaconi îi sugerează pastorului ideea de a-i împărți pe cei 25 de membri în trei grupuri-celulă. Acestea vor fi conduse de diaconi și vor fi orientate spre evanghelizare, ucenicizare, creștere și multiplicare.

Studiul de caz 5: Multe grupuri-celulă nou înființate se întâlnesc ca o mare biserică

Un plantator de biserici se mută într-un oraș fără biserici și este în stare să pună bazele unor grupuri-celulă. Acestea au mare succes și încep să crească și să se multiplice. Oamenii din celule se simt foarte apropiați unii de alții și decid că vor reuni acele grupuri într-o singură biserică. Fiecare grup celulă nou înființat va continua să facă parte și din această mare biserică.

Studiul de caz 6: Grupuri mici care se întâlnesc independent, fără a deveni o biserică

Cu câțiva ani în urmă o organizație din vest a adus câțiva misionari care au început grupuri mici, independente de bisericile locale existente. Aceste grupuri se întâlnesc o dată pe săptămână și fac studiu biblic inductiv.

Studiul de caz 7: Grupurile-celulă încep să “hrănească” multe biserici locale

Câțiva plantatori de biserici încep noi grupuri-celulă, care au viziunea de a evangheliza și a se multiplica, fără a dori să înceapă biserici noi. În loc de aceasta, îi îndrumă pe noii convertiți să se integreze în bisericile din oraș.

Nu există “cea mai bună” cale de a folosi grupurile-celulă în slujirea de plantare a bisericilor. Indiferent care sunt lucrurile pe care se pune accentul în grupul-celulă, multiplicarea va fi întotdeauna scopul aceluia grup.

B. Considerații asupra strategiei grupului-celulă

În fiecare fază a grupului-celulă, este bine să reflectăm la scopul primordial al grupului. În continuare sunt enumerate câteva puncte care ar trebui să fie luate în considerare:

1. *Identifică scopurile generale ale slujirii.* Începeți o mișcare de plantare a bisericilor până la saturație? Va fi o singură biserică? Vor fi mai multe biserici, suficiente pentru a umple vecinătatea, orașul sau regiunea geografică? Rezultatele finale vor determina tipul grupurilor-celulă, numărul acestora și pe ce se va pune accentul în slujire.
2. Cum trebuie să lucreze celulele, independent sau în colaborare, pentru a îndeplini scopul? Cum va fi coordonată și evaluată această lucrare?
3. Care este zona țintă și care sunt oamenii vizați? Cercetarea (vezi “Principiile cercetării” și anexele din Manualul 1) ar trebui făcută pentru a înțelege mai bine tipurile de activități necesare în grupurile-celulă.
4. Ce tipuri de evanghelizare sunt potrivite pentru a atinge oamenii din zona țintă și cum vor fi încorporați în noile grupuri-celulă?
5. Care sunt liderii cheie din zona propusă? Cum ar fi posibil ca unul sau mai multe grupuri-celulă să clădească relații cu oamenii din zonă pentru a-i câștiga de partea lui Hristos?
6. Ce fel de “modele” ale grupurilor-celulă ai alege pentru a-ți îndeplini scopurile? (De exemplu, mai multe celule care formează o biserică, celule care alimentează bisericile existente cu noi convertiți, celule care formează mai multe biserici, etc.) Mai mult ca sigur că vei avea nevoie de mai multe tipuri de modele pentru realizarea scopurilor majore ale slujirii.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Grupul-celulă se va afla mereu într-una din fazele ciclului de viață (orientare, tranziție, comunitate, acțiune sau multiplicare). De ce trebuie să iei întotdeauna în considerare această fază pentru a-ți planifica activitățile din timpul întâlnirii? De ce contează acest lucru din perspectiva unei strategii generale a grupului-celulă?
- ◆ De ce sunt grupurile-celulă o parte esențială a strategiei de plantare a bisericilor până la saturație?
- ◆ Care din modele (dacă există vreunul) aflate în exercițiul “Modele de grup” vor funcționa cel mai bine în zona ta țintă?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Formulați în câteva propoziții o definiție concisă și atotcuprinzătoare a grupului-celulă. Dați-o coordonatorului.
- ◆ Bazându-te pe ceea ce știi despre zona pe care ți-ai propus-o și pe scopurile pe care ți le-ai stabilit pentru acea zonă, întocmește o strategie de bază despre modul în care ai putea folosi grupurile-celulă în atingerea acestor scopuri. Include în planul tău puncte din secțiunea “Considerații asupra strategiei grupului-celulă” din această lecție. Împărtășește-ți planul cu un alt student și evaluează și tu planul acestuia. Pentru a atinge scopurile acestui exercițiu, planul n-ar trebui să depășească câteva pagini.

CONDUCERE

LECȚIA 1: PRINCIPII BIBLICE DE CONDUCERE

- I. Introducere
- II. Definiția conducerii
- III. Principii biblice de conducere

LECȚIA 2: PROFILUL UNUI LIDER

- I. Introducere
- II. Păstrează caracterul lui Hristos
- III. Lucrează bine în echipă
- IV. Dezvoltă darurile și abilitățile altora
- V. Știe cum să delege responsabilități
- VI. Stabilește ținte, planuri și obiective și lucrează pentru a le atinge
- VII. Exprimă viziunea, astfel încât să-i inspire pe ceilalți
- VIII. Este o persoană care susține partea pozitivă într-o dezbatere, mai degrabă decât una care reacționează
- IX. Conduce în evanghelizare

ANEXE

- 1A Conducere - studii de caz
- 2A Lista de verificare a liderilor

Principii biblice ale conducerii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

Încadrarea în pregătirea pentru plantare de biserici

Această lecție evidențiază câteva învățături biblice despre conducere. Acestea au legătură cu înființarea de noi biserici care au capacitatea să se reproducă pe ele însele și prezintă aspecte cu privire la conducere care au aplicabilitate la orice fază a ciclului de plantare a bisericilor.

Scopul lecției

Lecția definește conducerea și prezintă cinci învățături biblice despre aceasta. Când discutăm despre conducere, este esențial să începem cu prezentarea adevărului absolut al Scripturii, mai degrabă decât cu cea a opiniilor noastre personale.

Rezultatele dorite

După asimilarea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ să cunoască definiția conducerii într-un singur cuvânt;
- ◆ să cunoască cinci principii de bază ale conducerii;
- ◆ să se comporte într-o manieră biblică, atât în exercitarea conducerii cât și în "ascultarea de conducere".

Schița lecției

- I. Introducere
- II. Definiția conducerii
- III. Principii biblice ale conducerii

Anexe

1A "Conducerea - studii de caz"

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție include activități desfășurate în grupuri de trei persoane. Folosește-ți discernământul în timpul petrecut cu ceilalți. Mai mult decât atât, foaia de lucru "1A" îți dă ocazia să iei în considerare implicațiile principiilor descrise în această lecție. Dacă este posibil, ar fi mai bine ca această activitate să se desfășoare în clasă, în grupuri mici, sau cel puțin într-o formație care ar încuraja discuțiile.

Principii biblice ale conducerii

A ÎNCEPE BINE

I. INTRODUCERE

Se spune adesea că una dintre cele mai mari nevoi ale bisericii este aceea de a avea o conducere bine echipată. Alegerea și pregătirea liderilor pot fi mai bine îndeplinite după clarificarea definiției conducerii. Ce înțelegem prin conducere? “Conducerea” este un termen cu mai multe conotații, iar când o discutăm în contextul specific al Bisericii, este chiar mai greu de înțeles. Cei mai mulți dintre noi au anumite înțelegeri asupra conducerii care provin din cultura, tradițiile și experiențele fiecăruia. Principii de conducere găsim și în Scriptură care, spre deosebire de celelalte surse, conține adevărul absolut. Atunci când sunt studiate principiile scripturale despre conducere se observă diferențe colosale între modul de a conduce a lui Dumnezeu și al lumii. În această lecție ne vom concentra la ceea ce ne învață Scriptura despre conducere.

II. DEFINIȚIA CONDUCERII

ACTIVITATE: Ia-ți un minut de gândire pentru a încerca să definești termenul “conducere” în cât mai puține cuvinte. Împartășește definiția cu alții.

Observați următoarele definiții:

“Conducerea este influență, abilitatea unei persoane de a-i influența pe alții” (Sanders, Spiritual Leadership, p. 31).

“Conducerea este un proces dinamic în care un bărbat sau o femeie cu capacități date de Dumnezeu influențează poporul lui Dumnezeu în îndeplinirea scopurilor Sale cu acel grup” (Clinton, Making of a Leader, p. 14; cf. p. 127).

Cuvântul cheie în ambele definiții este “influență”. O definiție într-un singur cuvânt a conducerii ar fi “influență”. Oamenii ajung să aibă influență (și în acest fel conducere) în felurite moduri, uneori prin poziția pe care o dețin, alteori datorită competenței. Alții pot avea influență datorită personalității lor. Poate este dificil să spui cu exactitate ce le conferă oamenilor poziții de conducere, dar într-un fel, aceia care conduc o fac pentru că au influență.

Când ne vom referi, în aceste lecții, la conducere, nu o vom face înțelegând prin aceasta o poziție formală, ci mai degrabă o *funcție*, astfel încât persoana cu cea mai mare influență în grup va fi privită ca adevăratul conducător, în ciuda poziției lui sau a ei. Această înțelegere poate să schimbe în mare măsură perspectiva aceluia care are responsabilități de conducere, așa cum a spus recent un conducător de Biserică: *“Când vei înțelege că conducerea este mai degrabă influență decât poziție, întreaga perspectivă se schimbă. Nu te vei mai lupta să devii un lider, ci să conferi oamenilor valoare. În acest fel aceștia îți vor permite să devii unul” (Maxwell, The Potential Around You, p. 25).*

III. PRINCIPII BIBLICE ALE CONDUCERII

Multe din ideile noastre privitoare la natura umană, motivație și conducere provin din felul lumii de a vedea lucrurile. Modul în care lumea abordează oamenii poate fi foarte greșit. Uneori în lumea businessului se pleacă de la premisa că “nu poți avea încredere în subordonații tăi pentru a le putea încredința unele din sarcinile proprii” și că “dacă ai prea mare încredere în oameni, aceștia ar putea să profite de tine”. Liderii care au un punct de vedere lumesc vor putea considera că oamenii vor face ceea ce le cer numai dacă sunt motivați prin răsplata sau amenințați prin pedeapsă. Ca urmare, aceștia își vor asuma adesea autoritatea pur și simplu pe baza poziției pe care o dețin sau datorită puterii exercitate de personalitatea lor.

ACTIVITATE: Dacă faci parte dintr-un grup, ia câteva minute pentru a discuta cum te-ai simțit victimizat de către lideri care s-au comportat în felul arătat mai sus.

Deoarece trăim într-o lume depravată, în care vedem adesea aceste idei funcționând atât de bine, s-ar putea ca la un moment dat să ni se pară chiar logice. Dar noi suntem chemați la o altă abordare cu privire la conducere. Să aflăm care sunt principiile biblice despre aceasta.

A. Autoritatea de a conduce vine de la Dumnezeu

Sutașul din Luca 7:1-10, deși avea în subordine 100 de soldați romani, totuși s-a prezentat pe sine, înainte de toate, nu ca un lider peste mulți, ci ca un "om sub autoritate". Se pare că el a înțeles clar că, deși era un lider, nu avea libertatea de a conduce oricum dorea, ci trebuia să dea socoteală celor care erau mai sus decât el.

Dumnezeu a stabilit o autoritate legitimă într-o varietate de instituții, cum ar fi guvernul civil (Rom. 13:1-7, I Petru 2:13-17), familia (Ex. 20:12, Efes. 5:22-23, 6:1-4) și biserica (Evr. 13:17). Asemeni sutașului, nici un lider nu are autoritate completă în poziția sa de conducere. Există doar Unul care este suveran, deci toți aceia care se află în poziții de conducere trebuie să fie întotdeauna în supunere față de Cel Suveran. În cele din urmă, întreaga autoritate vine de la Dumnezeu care lucrează prin cei pe care i-a desemnat în poziții de conducere pentru a-și îndeplini scopul (Prov. 21:1). Isus a demonstrat acest punct în felul în care a condus în lucrarea sa pământească. (Ioan 8:28-29).

Având aceste explicații în minte, putem înțelege că cei mai buni lideri sunt de asemenea și buni următori – următori ai Domnului lor Isus Hristos. Nimeni nu are libertatea de a conduce cum vrea, de fapt liderii creștini nu se aleg singuri, ci mai degrabă sunt aleși și chemați de Dumnezeu (Ioan 15:16). Marii conducători creștini își dau seama că ei au o mare responsabilitate de a conduce conform direcționării primite de la Dumnezeu, și de aceea se luptă să-l urmeze pe Dumnezeu pretutindeni unde sunt conduși de El. În loc să se bizuie pe poziția, personalitatea și puterea lor personală pentru a avea autoritate, ei privesc la Dumnezeu, care este Sursa întregii autorități.

B. Slujirea în umilință ar trebui să caracterizeze liderii creștini

Un lider este înainte de toate un slujitor și această calitate ar trebui să caracterizeze tot ce spune și face el. Poate nimic nu dăunează mai mult unui lider decât trăsătura opusă slujirii – și anume, mândria. Aceasta nu numai că stabilește bariere între lideri și cei care-i urmează, dar este și unul din acele lucruri pe care Domnul le urăște (Pr. 6:16-17).

Cuvântul "a conduce" (din rădăcina grecească 'arch') nu este niciodată folosit în Noul Testament pentru a descrie relațiile între creștini. Liderul creștin nu este un "conducător", în sensul de dictator, ci este un slujitor. A căuta o poziție de conducere pentru satisfacerea personală sau ca o bază pentru exercitarea autorității este un concept contrar celui biblic de slujitor aflat într-o poziție de conducere (Filipeni 2:1-8).

Isus a clarificat ucenicilor faptul că conducerea nu trebuie să aibă în vedere scopuri egoiste (Mat. 20:20-28; Ioan 13:1-16). Odată în lucrarea Sa, Isus a spus că urma să facă ceva care va fi un exemplu pentru ucenicii Săi. Cu acel prilej și-a slujit cu umilință ucenicii, spălându-le picioarele (Ioan 13:15). Deși mulți lideri ai lumii se folosesc de intimidare și de un simț al superiorității pentru a-i face pe cei care-i urmează să li se supună, o asemenea manieră n-ar trebui niciodată să caracterizeze un lider de biserică (Matei 20:25-28, 1 Petru 5:1-7).

Unii lideri creștini încep cu umilință, dar după ce înregistrează un anumit succes în lucrarea lor, încep să-și alimenteze mândria ascunsă sau să încerce să-i intimideze pe ceilalți prin statutul lor. Apostolul Pavel, dimpotrivă, de-a lungul lucrării lui creștea în smerenie, numindu-se la început "cel mai mic dintre apostoli" (1 Cor. 15:9), ca mai apoi, în scrisoarea sa către Efeseni să se numească "cel mai mic dintre toți sfinții" (Efes. 3:8), iar mai târziu, în ultima fază a vieții sale, "cel mai mare dintre păcătoși" (1 Tim. 1:15).

C. Conducerea creștină trebuie dezvoltată prin studiu atent și exercițiu

Ne întrebăm adesea dacă liderii se nasc sau se fac. Nu e nici o îndoială asupra faptului că anumiți oameni se nasc cu abilitatea de a conduce, dar liderii creștini sunt făcuți. La urma

urmelor, cine se naște cu abilitatea de a îndeplini toate sarcinile descrise mai jos, care trebuie îndeplinite de un lider creștin?

- ◆ Învăță biserica din Cuvântul lui Dumnezeu;
- ◆ Îi ajută pe alții să-și identifice și să-și folosească darurile spirituale, talentele și abilitățile;
- ◆ Îi motivează pe alții la fapte bune;
- ◆ Planifică și organizează activitățile poporului lui Dumnezeu;
- ◆ Îi încurajează pe cei oboșiți;
- ◆ Îi sfătuiește pe cei slabi în credință.

Cele mai multe din activitățile menționate mai sus sunt supranaturale și străine de natura noastră. Conducerea creștină nu ține cont de inclinațiile păcătoase moștenite, de aceea trebuie cultivată. Observați în tabelul de mai jos multe dintre diferențele existente între conducerea naturală și cea spirituală.

Conducere naturală	Conducere spirituală
Încredere în sine	Încredere în Dumnezeu
Înțelege omul	Îl înțelege pe Dumnezeu și pe om
la propriile decizii	Caută să afle voia lui Dumnezeu
Ambițios	Slujitor
Își dezvoltă propriile metode	Găsește și urmează metodele lui Dumnezeu
Îi place să comande altora	Își găsește plăcerea în a-L asculta pe Dumnezeu
Este motivat de considerații personale	Este motivat de dragostea pentru Dumnezeu și față de om
Independent	Dependent de Dumnezeu

Amintiți-vă că cei care au darul conducerii sunt instruiți să-și exercite darul cu pricepere (Rom. 12:8), aceasta însemnând că deși conducerea este un dar, ea n-ar trebui exercitată într-o manieră întâmplătoare. Pavel l-a încurajat pe Timotei să "înlăcăreze" darul pe care l-a primit prin Spirit și să studieze pentru a se dovedi vrednic de chemarea lui (1 Tim 4:14). Nu se știe dacă Timotei a avut înclinații înnăscute de lider, dar Pavel l-a sfătuit să învețe în permanență, silindu-se să fie din ce în ce mai eficient în lucrarea lui Dumnezeu. În același mod, noi nu ne putem culca pe-o ureche, crezând în înclinațiile noastre naturale de a conduce.

D. Biblia descrie o varietate de stiluri de conducere

O cercetare amănunțită a Bibliei scoate în evidență faptul că doi lideri nu pot fi niciodată exact la fel. Ei variază, începând de la tipul apostolic (Pavel), caracterizat prin abilitatea de a-i motiva pe oameni să-l răspundă lui Dumnezeu în moduri noi pentru situații noi, până la cel pastoral (Barnaba), caracterizat prin abilități de hrănire spirituală și conducere. Personalitatea și circumstanțele joacă roluri diferite în diversele stiluri de conducere. Cu siguranță, Iosua a răspuns într-un mod diferit la provocarea conducerii decât David. Stilurile diferite sunt acceptabile, datorită faptului că personalitățile și situațiile diferă întotdeauna.

Pasajul din Efeseni 4:11-12 descrie câteva daruri de conducere. Știm că sunt daruri de conducere deoarece ele funcționează pentru "a pregăti poporul lui Dumnezeu în vederea lucrării de slujire", cu alte cuvinte, pentru a-i conduce în lucrare.

Chemare	Grijă	Funcție
Apostol	Viziune	Pionier
Profet	Păcat	Predicator
Evangelist	Salvare	leșire în afară
Păstor	Hrănire	Lucrare în interior
Învățător	Adevăr	Instruire

Un stil de conducere nu este neapărat mai bun decât altul, dar unul poate fi mai necesar decât altul, având în vedere nevoile grupului la un moment dat. Poate trebuie să adopți de-a lungul lucrării un anumit stil într-o anumită perioadă, datorită unor nevoi particulare.

ACTIVITATE: Ia-ți câteva minute pentru a privi la "Ciclul plantării bisericilor" (V-3). Discuțați, în grupuri mici sau la clasă, stilurile de conducere necesare pentru fiecare fază a ciclului.

E. Funcția de bază a conducerii bisericii este de a echipa

Conform părerii tradiționale, pastorii și liderii bisericii sunt cei care "fac" lucrarea. Cu toate acestea, convingerea care se desprinde din Efeseni 4:11-12 este aceea că pastorul ar trebui doar să dea viziunea și să-i echipeze pe cei din jurul său pentru înfăptuirea propriu-zisă a lucrării. Atitudinea sa ar trebui să fie: "este mai bine să pun zece oameni la lucru decât să fac lucrarea a zece oameni". Cu alte cuvinte, liderii bisericilor trebuie să fie persoane care ușurează îndeplinirea lucrării.

LIDER DIRECTOR	LIDER CARE UȘUREAZĂ ÎNDEPLINIREA LUCRĂRII
Orientat spre munca în sine: "Îndeplinirea lucrării"	Orientat spre oameni: "Implicați oamenii"
Împlinitor al lucrării	Cel care delegă altora responsabilitatea lucrării
Obiectiv - "Să facă lucrarea de slujire"	Obiectiv - "Să-i echipeze pe alții în vederea slujirii"
Cel care practică	Cel care echipează, face posibilă obținerea unei calificări în slujire, instructor

Acest aspect al liderului care ușurează îndeplinirea lucrării poate fi ilustrat printr-un vechi proverb al înțeleptului LaoTse: "Când cel mai bun lider și-a îndeplinit lucrarea, când toate obiectivele au fost realizate, oamenii vor spune: 'am făcut-o noi înșine'".

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt implicațiile definirii conducerii ca "influență"? Care sunt liderii din biserica sau lucrarea ta care știu definiția?
- ◆ Cum devin oamenii lideri în cultura ta?
- ◆ De ce este atât de important ca liderii să fie înainte de toate următori?
- ◆ Cum ți-a schimbat perspectiva despre conducere înțelegerea faptului că autoritatea de a conduce vine de la Dumnezeu?
- ◆ Ce șanse sunt pierdute, când un creștin proaspăt convertit, cu abilități de conducere naturale, primește poziții de conducere în biserică?

- ◆ Care din cele cinci daruri de conducere, menționate în Efeseni 4:11, crezi că le ai?
- ◆ În ce fel sunt aceste concepte biblice despre conducere contrare principiilor lumești despre conducere?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Găsește foaia de lucru 1A, "Conducerea – studii de caz" și observă ce principii biblice se aplică sau nu se aplică în fiecare din aceste studii de caz. Cum l-ai sfătui pe lider în fiecare din aceste situații, dacă ai fi chemat să-l asişti?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Clinton, J. Robert, *Formarea unui lider*, Colorado Springs: NavPress, 1988.
- ◆ Sanders, J. Oswald, *Conducerea spirituală*, Chicago: Moody Press, 1980.
- ◆ Maxwell, John, "Potențialul care se află în jurul tău", *Leadership Journal*, Fall, 1996.

Conducerea - studii de caz

PRINCIPII APLICATE STUDII DE CAZ DESPRE CONDUCERE

1. Mircea conduce un proiect de plantare de biserici în Medgidia. Mihai și Maria sunt membri în echipă de trei luni. Recent, Mihai și Maria au început să simtă o mare frustrare în slujire, datorită faptului că au idei bune pentru evanghelizare, dar nu au libertatea de a le împărtăși cu liderul lor, Mircea, care nu pare deschis să asculte sugestiile lor dar în schimb, le spune ce și cum ar trebui să facă. De aceea Mihai și Maria se gândesc să părăsească lucrarea aceasta și să înceapă propria lor lucrare.
2. Grigore este un proeminent profesor universitar care a experimentat o întâlnire personală cu Hristos după ce vecinul său, Nicu, i-a dat o Biblie pe care a început să o citească. El a frecventat apoi biserica împreună cu Nicu și a fost impresionat de studiul biblic pentru adulți care se ține acolo în fiecare miercuri seara. La scurt timp cineva a sugerat ca Grigore să conducă studiul, deoarece e un profesor atât de bun. Conducerea lui Grigore ar putea aduce mulți vizitatori în grup pentru că acesta este un om foarte popular și desigur, priceput în a preda.
3. Sorin conduce o echipă formată din trei cupluri de plantare de biserici din Râșnov. El predică foarte bine în fiecare duminică dimineața și conduce un grup celula la mijlocul săptămânii care a crescut până la aproape 20 de membri credincioși. Tuturor le place abilitatea lui Sorin de a învăța și predica Cuvântul lui Dumnezeu, precum și capacitatea sa de a organiza diverse activități. Cu toate acestea, Sorin începe să se simtă extenuat de povara muncii. și îi cere unui coleg de echipă, Adi, să înceapă un nou grup celula cu câțiva oameni din grupul lui. Dar există puțin interes, ceea ce-l descurajează pe Adi în mare măsură.
4. Noua biserică din regiunea Banat crește foarte rapid. Foarte mulți atribuie această creștere conducerii deosebite a doi lideri, Victor și Lidia, care au început biserica după ce Victor s-a întors din București cu o licență în teologie. Majoritatea celor care vin la biserică sunt noi credincioși, fără nici un fel de moștenire religioasă. Victor ține majoritatea predicilor, în timp ce Lidia organizează programul de Școală duminicală. Datorită creșterii numărului de membri, Victor se gândește la noi lideri care să-l ajute în lucrare. Dar nimeni nu se simte calificat pentru aceasta. El se bucură pentru faptul că în cele din urmă a găsit trei tineri pe care să-i instruiască în a conduce biserica și a făcut rost de burse pentru ca doi dintre ei să meargă la Seminarul din București. Ei pleacă în toamnă pentru a începe un program de studiu de trei ani.
5. Bogdan locuiește într-un mic oraș din sudul României care nu are nici o biserică evanghelică. El a descoperit recent că există câțiva credincioși din localitatea sa care călătoresc în direcții diferite pentru a ajunge la biserică, unii chiar până la o depărtare de 30 de kilometri. Sub conducerea lui Bogdan, credincioșii s-au organizat într-o nouă biserică. Pe măsură ce ei se adună, începe să-i încânte ideea unei biserici locale și fiecare își împărtășește entuziast ideile despre cum ar trebui organizată biserica, pe baza experienței lor din bisericile pe care le-au frecventat. Dar Bogdan le clarifică faptul că el va fi conducătorul și că ei vor trebui să uite toate tradițiile și practicile bisericilor din care provin, lăsându-i lui responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă, în calitatea sa de pastor al acestei noi biserici.
6. Costel a plantat trei biserici în diferite orașe din estul României, acest lucru fiindu-i cât se poate de natural. Este foarte energic și gata de acțiune, având și darul de evanghelist. Cântă la chitară și vocal, fiind în stare să capteze atenția unui public ore în șir. Îi place să înceapă tot felul de lucruri, dar apoi trece la altceva. Bisericile pe care le începe reflectă personalitatea sa, fiind foarte entuziaste la început, dar pierzându-și curând interesul, în special dacă apare ceva mai palpitant. Costel argumentează că așa este el și că nu poate face nimic pentru a se schimba. El crede că Dumnezeu îl folosește în ciuda acestui lucru.
7. Zaharia lucrează din greu în plantarea bisericilor de câțiva ani, iar biserica merge foarte bine, ajungând la aproape 200 de membri în ultimii trei ani. Pot trece însă uneori câteva zile înainte ca soția sa și cei patru copii ai săi să-l poată vedea, deoarece pleacă dimineața devreme și se

întoarce acasă seara târziu. Lui Zaharia nu-i place acest mod de viață, dar susține că o face datorită faptului că oamenii pe care-i conduce au numeroase nevoi. Mulți sunt bolnavi și trebuie vizitați, iar supa de găină pentru cei fără adăpost pare să nu se poată face în absența lui. Zaharia știe că dacă s-ar opri din ceea ce face, lucrarea va avea de suferit, oamenii nu se vor mai mântui, iar biserica nu va mai crește.

Profilul unui lider

PRIVIRE DE ANSAMBLU

Încadrarea în pregătirea pentru plantare de biserici

Materialul din această lecție va sublinia rolul pe care îl joacă conducerea în înființarea unor biserici care au capacitatea de a se multiplica și se aplică întregului proces de plantare a bisericilor.

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este ca participantul să-și înțeleagă rolul său de lider în contextul specific de plantare a bisericilor.

Rezultatele

După asimilarea conținutului acestei lecții, fiecare participant va trebui:

- ◆ să cunoască rolul liderului în procesul de plantare a bisericilor;
- ◆ să-și cunoască punctele forte în calitatea sa de lider;
- ◆ să se implice în două domenii specifice unde intenționează să-și desăvârșască abilitățile de conducere.

Schița lecției

- I. Introducere
- II. Păstrează caracterul lui Hristos
- III. Lucrează bine în echipă
- IV. Dezvoltă darurile și abilitățile altora
- V. Știe cum să delege responsabilități
- VI. Stabilește ținte, planuri și obiective lucrând la îndeplinirea lor
- VII. Prezintă viziunea în așa fel încât îi inspiră pe ceilalți
- VIII. Evidențiază latura pozitivă a lucrurilor în discuțiile contradictorii, mai degrabă decât să reacționeze negativ
- IX. Conduce în evanghelizare

Anexe

- 2A "Lista de verificare a liderilor"

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Păstrează în vedere faptul că aproape toate aceste concepte sunt explicate mai în detaliu în lecțiile care urmează.

Profilul unui lider

I. INTRODUCERE

Există multe feluri de lideri dar plantatorul de biserici este din mai multe puncte de vedere cel care-l încurajează pe alții să-și folosească darurile. El este ca un agricultor care plantează sămânța, cultivând și udând pământul, El, însă, nu o poate face să crească. (1 Cor. 3:6-7). Menirea lui este de a îngriji ceea ce a plantat, asigurând mediul cel mai bun cu putință pentru creșterea și dezvoltarea seminței. Plantatorul de biserici se aseamănă fermierului, el fiind “cel ce lucrează”, deși ar fi mai corect să spunem că el este “cel ce determină împlinirea lucrurilor”.

În cele ce urmează veți găsi o listă cu câteva caracteristici personale și abilități de conducere care va ajuta plantatorul de biserici în a ști cum ar trebui să pună bazele unei biserici.

II PĂSTREAZĂ CARACTERUL LUI HRISTOS

Plantatorul de biserici trebuie, mai întâi de toate, să aibă caracterul lui Hristos. Slujirea se revarsă din caracter. Gândiți-vă la maxima: “Victoria în viața particulară o precede pe cea în viața publică.” Dacă Hristos nu are inima ta, în așa fel încât asemănarea cu Hristos să fie evidentă, cum te poți aștepta să-L vezi pe Hristos lucrând prin tine în națiunea ta? Dacă plantatorul de biserici nu este schimbat în mod continuu de Hristos, atunci este îndoielnic că cei care îl ascultă se vor schimba.

Asemănarea cu Hristos are la bază înțelegerea iubirii lui Dumnezeu față de noi și propria noastră nevoie ca El să lucreze în viețile noastre. Slujirea trebuie să fie rezultatul harului lui Dumnezeu care se manifestă în viețile noastre. Nici o altă motivație nu va fi onorată de Dumnezeu și nu va putea menține consacrarea atunci când avem de traversat perioade dificile. Conștientizarea prezenței harului lui Dumnezeu în viețile noastre este câștigată și menținută prin meditare asupra Cuvântului lui Dumnezeu, credința în promisiunile Sale, rugăciune, închinare, părtășie zilnică cu Hristos, focalizarea credinței asupra promisiunilor lui Dumnezeu, a viziunii primite pentru slujire. Recunoaște dependența ta față de El pentru a realiza scopul Său în viața și slujirea ta și laudă-L pe Dumnezeu pentru ce a făcut deja în viața ta.

III LUCREAZĂ BINE ÎN ECHIPĂ

Plantatorii de biserici care au succes nu lucrează niciodată singuri. Dimpotrivă, ei se asociază cu alții sau alții se asociază cu ei în lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o. Adesea munca în echipă poate fi doar creuzetul în care adevăratul caracter iese la iveală și este îmbunătățit. **Ferește-te de liderul care nu are în jurul lui o echipă.** Dacă cineva nu poate lucra în echipă, cum poate să conducă o biserică? Lucrarea în echipă este modelul normal de slujire în Noul Testament. Duhul Sfânt i-a pus deoparte pe Pavel și pe Barnaba ca pe o echipă misionară (Fap. 13:2). Deși mai târziu, în slujire, Pavel și Barnaba au urmat fiecare căi separate, ei și-au format noi echipe cu care au slujit (Fap. 15:36-41). Echipa a fost atât de importantă pentru Pavel încât, chiar atunci când i s-a deschis o ușă nouă pentru slujire, el a refuzat-o, deoarece ar fi fost singur (2 Cor. 2:12-13).

O “echipă” poate fi definită ca **un grup de oameni care s-au asociat pentru a lucra în vederea realizării unui obiectiv comun.** O bună echipă are valori comune și o filozofie de slujire. Diversele daruri ale membrilor echipei trebuie să fie variate, în timp ce respectul reciproc, recunoașterea și loialitatea vor fi evidente, printr-o comunicare deschisă și constructivă în cadrul echipei. Menirea liderului este de a lucra cu echipa nu ca un boss sau șef, ci ca unul care ușurează colaborarea cu ceilalți. Colegii săi nu reprezintă personalul său, ci sunt simpli colaboratori. A construi și a lucra într-o echipă poate fi extrem de dificil, fiind un proces intens, de durată, dar poți fi sigur că dividendele sunt mari.

Multe proiecte de plantare a bisericilor încep cu o echipă de conducere. În alte cazuri, un plantator de biserici începe singur și trebuie să formeze ulterior alte persoane care să se alăture echipei, pe măsură ce proiectul se dezvoltă. Indiferent care este situația ta, lucrează mereu, formând echipe, atât de conducere, cât și de slujire. Fă din acest lucru un model normal pentru slujirea ta și pentru dezvoltarea bisericii.

IV. DEZVOLTĂ DARURILE ȘI ABILITĂȚILE ALTORA

Liderul de plantare de biserici se multiplică pe sine, prin identificarea și formarea altor lucrători. Mulți lideri încearcă să-și zidească lucrările în jurul lor. Dar Dumnezeu ne cheamă să ucenicizăm și să instruiem pe alții (2 Tim. 2:2). "Este întotdeauna mai bine să pui zece oameni să lucreze decât să faci lucrarea a zece oameni."

Una din sarcinile principale ale unui lider plantator de biserici este să încurajeze pe ceilalți să-și identifice darurile lor spirituale și să devină eficienți în slujire. Aceasta implică instruirea unor lucrători maturi, precum și a unor noi convertiți, în asumarea sarcinilor slujirii și implicarea oamenilor cu daruri adecvate în diferitele ocazii de slujire care se ivesc. Aceasta înseamnă, de asemenea, că liderul este, mai întâi de toate, un instructor. El poate nu este un instructor în sensul tehnic al cuvântului dar în slujirea sa el intră în contact cu alții, iar aceștia își dezvoltă propriile lor daruri doar prin faptul că stau în preajma lui.

O parte din procesul de ucenicizare a noilor credincioși este de a-i ajuta să-și identifice și să-și folosească darurile și aceasta se realizează foarte bine implicându-i în slujire. Gândește-te să iei cu tine un ucenic într-o vizită la o persoană bolnavă sau într-o ocazie de evanghelizare. Aceasta este o cale eficientă pentru a-l instrui în slujire.

V. ȘTIE CUM SĂ DELEGE RESPONSABILITĂȚI

Un lider înțelept este fericit să delege mai departe responsabilitatea la momentul potrivit (Exod 18) și prin aceasta se realizează mai mult decât prin implicarea altora în slujire.

Există câteva motive pentru a delega responsabilități altora. Plantatorul de biserici o poate face în domeniul ale lucrării unde se simte slab și vede că alții sunt înzestrați. În alte situații, el poate delega responsabilități pentru ca cei vizați să aibă sentimentul că aceea este partea de lucru ce le revine lor. Oamenii au tendința să se dedice mai mult lucrurilor la care participă în mod direct.

Atunci când un plantator de biserici caută noi moduri pentru delegarea responsabilității, o face fără să ceară de la alții mai mult decât de la el însuși, evitând suprasolicitarea acestora. Când desemnează oamenilor responsabilități în slujire, se asigură că aceștia dețin resursele necesare pentru a duce acele sarcini la îndeplinire. Când este cazul, liderul înțelept ajustează lucrarea înainte de a le cere altora să o facă.

VI. STABILEȘTE ȚINTE, PLANURI ȘI OBIECTIVE ȘI LUCREAZĂ LA ÎMPLINIREA LOR

Stabilirea de ținte și planificarea este o practică normală, aprobată de Scriptură. Din Proverbe învățăm că "Planurile se pun la cale prin sfat! Fă războiul cu chibzuință." (Prov. 20:18). Isus a folosit imaginea unui constructor care nu și-a făcut planul unui turn, înainte de a-l construi, și a unui rege care nu s-a pregătit adecvat pentru o bătălie, ca exemple de oameni puțin dedicați sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinească (Luca 14:28-33). Dacă suntem cu adevărat dedicați lucrării noastre, atunci stabilirea de obiective clare și planuri este mai mult decât necesară.

Un plantator de biserici stabilește, în urma rugăciunii, ținte, obiective și strategii, consultându-se și cu echipa lui. Planurile sale sunt realiste și evită scopuri iluzorii, care nu pot fi atinse. Acestea sunt flexibile, astfel încât să poată face față eficient ambiguității și necesității schimbării lor. Plantatorul de biserici este în stare să adopte strategii și planuri în funcție de situațiile specifice, iar când este necesar își adaptează prioritățile și punctele importante ale planurilor și strategiilor la diferitele faze ale nașterii sau creșterii bisericii.

VII. EXPRIMĂ VIZIUNEA ASTFEL ÎNCÂT SĂ-I INSPIRE PE CEILALȚI

Liderul este o persoană cu viziune. O persoană cu viziune este în mod normal descrisă ca având o atitudine de așteptare și speranță, având capacitatea de a vedea dincolo de prezent, în viitor, din

perspectiva lui Dumnezeu. Plantatorul de biserici își dă seama de necesitatea alegerii unei teme-slogan care să pună în lumină viziunea și filozofia de slujire. El dorește să stabilească o identitate clară a bisericii, care să aibă legătură cu tema centrală și cu viziunea bisericii și recunoaște importanța comunicării persuasive a aceastei viziuni bisericii. El solicită dedicare față de viziune și îi face pe oameni să se simtă responsabili pentru creșterea și succesul lucrării.

VIII. EVIDENȚIAZĂ ÎNTOTDEAUNA LATURA POZITIVĂ A LUCRURILOR, MAI DEGRABĂ DECÂT SĂ REACȚIONEZE NEGATIV

În timp ce majoritatea oamenilor reacționează negativ la evenimente, plantatorul de biserici trebuie să fie întotdeauna de partea bună a lucrurilor, îndreptându-se spre țintă în ciuda circumstanțelor adverse. O persoană reactivă răspunde mereu la ceea ce se întâmplă în jurul ei, simțindu-se victimă a circumstanțelor. O persoană pozitivă, pe de altă parte, este foarte unică. Ea inițiază și este în stare să creeze ceva din nimic. Este creativă, plină de resurse, se descurcă să ducă lucrurile la bun sfârșit, indiferent de circumstanțe.

Reactiv	Pozitiv
Spune: "Nu putem face nimic."	Spune: "Să ne uităm la alternative."
Se concentrează asupra problemelor	Se concentrează asupra posibilităților
Trăiește în trecut	Trăiește pentru viitor
Pesimist	Optimist
Așteaptă ca ceilalți să se miște	la inițiativă

Persoana pozitivă este persistentă, dorește să lucreze din greu și mult fără a renunța. La inițiativă și este agresivă în dorința de a vedea lucrurile făcute, fără a încerca, însă, să se impună în conducere, afișând un comportament dezagreabil. La întotdeauna inițiativa ca furnica din Proverbe 6:7 care lucrează din propria sa pornire fără a aștepta să fie direcționată. Persoana pozitivă e gata să construiască din nimic și abordează provocările ca pe niște "ocazii" mai degrabă decât ca pe niște "probleme". Ea nu ridică limite artificiale în slujire din cauza unor tradiții nebiblice sau a lipsei de credință și crede că Dumnezeu va face lucruri mari pentru propria Sa glorie.

Când plantăm o biserică, creăm ceva din nimic. Aceasta înseamnă că cineva care conduce o lucrare de plantare a bisericilor trebuie să fie pozitiv.

IX. CONDUCE ÎN EVANGHELIZARE

Este imposibil să plantezi o biserică fără a face evanghelizare și deoarece aceasta este o parte atât de importantă a plantării de biserici, trebuie să constituie o prioritate a liderului. Multele persoane care se implică în proiectul de plantare a bisericilor vor avea aceeași atitudine ca a liderului când se ajunge la evanghelizare. Dacă liderul nu se implică, nici ele nu o vor face. Dacă liderul acordă puțină importanță evanghelizării, așa vor face și ei, iar dacă acesta este cu adevărat pasionat de evanghelizare, așa vor fi și ei.

Evanghelizarea este o sarcină fundamentală, poruncită în mod repetat în Noul Testament (Mat. 28:19-20). Isus a instruit 12 oameni care să îi ia locul. Deși instruirea lor a fost principala Sa preocupare – nu a pierdut niciodată din vedere motivul pentru care îi instruia. Atât prin învățătura cât și prin exemplul Său, El a arătat că avea în vedere mulțimile care aveau nevoie de mântuire, iar ucenicii au preluat aceeași grijă, având ca modele viața lui Isus și învățătura Sa explicită. Pavel, de asemenea, i-a spus lui Timotei să facă lucrarea unui evanghelist (2 Tim. 4:5). Poate că acesta nu avea darul de evanghelizare, totuși Pavel a simțit că Timotei trebuia să facă din aceasta o prioritate.

Evanghelizarea și instruirea în slujire reprezintă activități de o mare însemnătate pentru plantatorii de biserici. Cineva se poate întreba cum un lider de plantare a bisericilor se poate concentra la fiecare din aceste activități în același timp. Aceasta este o întrebare bună. Un mod de a răspunde

este de a implica liderii pe care îi instruiеști în evanghelizare. Dacă ai întotdeauna cu tine în lucrare un partener, acesta va putea învăța prin exemplul tău.

CONCLUZIE

Caracteristicile și abilitățile personale prezentate mai sus îl pot face pe un plantator de biserici să planteze cu succes o biserică și ar fi bine să-și cultive aceste deprinderi. Totuși, trebuie să avem în vedere că nu toți plantatorii de biserici sunt la fel. Personalitățile și stilurile diferă, la fel ca orice alt dar de slujire. În care din modurile prezentate mai sus ești înzestrat ca plantator de biserici și în care aspecte ești limitat?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce ar trebui un lider să delege responsabilități?
- ◆ Ce sarcină ți-ai asumat, pe care ar fi trebuit să o delegi altuia?
- ◆ Ce înseamnă o persoană care facilitează?
- ◆ În ce aspecte se aseamănă un plantator de biserici unui agricultor?
- ◆ Cum poate un lider să-i implice pe alții în stabilirea obiectivelor?
- ◆ Care este mai importantă: instruirea liderilor sau evanghelizarea activă?
- ◆ Ce înseamnă să fii pozitiv și de ce ar trebui un plantator de biserici să aibă această caracteristică?
- ◆ Ai o echipă cu care să lucrezi? Motivează, indiferent dacă răspunsul este pozitiv sau negativ.
- ◆ Ai tu sau echipa ta obiective stabilite pentru slujire?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Vezi anexa 2A, "Lista de verificare a liderului". După completarea listei de verificare, stabilește-ți un obiectiv care să aibă în vedere îmbunătățirea calității de lider în două din domeniile de mai sus, înainte de sesiunea următoare de instruire. Arată-i obiectivul mentorului tău și el te va ajuta să te menții pe cale pentru a ajunge la atingerea obiectivului propus.

Lista de verificare a liderului

Evaluează-ți calitățile de conducere, verificându-te pe următoarea scară de valori (bifează un număr de la 1-5). De asemenea ar fi bine dacă ai permite cuiva pe care îl cunoști și în care ai încredere să te evalueze cinstit, cum ar fi soția sau un prieten al tău spiritual. Apoi compară rezultatele pentru a determina punctele identice și pe cele diferite. Ca urmare, vei fi determinat să faci anumite schimbări în modul tău de slujire, pentru a fi mai eficient în lucrarea de plantare de biserici.

	Înconjoară una				
	insuficient				excelent
1. Întotdeauna când am credință, sunt gata să-mi asum riscuri pentru Dumnezeu.	1	2	3	4	5
2. Am abilitatea de a formula și comunica viziunea dată de Dumnezeu și de a-i face pe alții să conștientizeze o nevoie.	1	2	3	4	5
3. Sunt dedicat evanghelizării, plantării de biserici și începerii de studii biblice în grupuri mici.	1	2	3	4	5
4. Îmi place să iau inițiativa.	1	2	3	4	5
5. Pot și sunt gata să rezolv un conflict interpersonal.	1	2	3	4	5
6. Pot să creez în alții sentimentul că sunt potriviți pentru o lucrare	1	2	3	4	5
7. Pot să pun în valoare darurile altora.	1	2	3	4	5
8. Umblu cu Hristos.	1	2	3	4	5
9. Sunt un lider care slujește.	1	2	3	4	5
10. Mă bucur de cooperarea și sprijinul deplin al familiei.	1	2	3	4	5
11. Mă pot relaționa corespunzător față de persoanele care nu merg la biserică și față de cei neconvertiți.	1	2	3	4	5
12. Consider provocările mai degrabă "ocazii" decât "probleme".	1	2	3	4	5
13. Îndeplinesc obiectivele pe care le-am stabilit cu ceilalți.	1	2	3	4	5
14. Sunt flexibil în situații grele.	1	2	3	4	5
15. Am o "chemare de la Dumnezeu" pentru plantare de biserici.	1	2	3	4	5
16. Știu cum să deleg responsabilități oamenilor.	1	2	3	4	5
17. Îi instruiesc pe alții în domeniul darurilor.	1	2	3	4	5

RUGĂCIUNEA

LECȚIA 3: FACILITAREA MIȘCĂRILOR DE RUGĂCIUNE

- I. Introducere
- II. Cum să începi să te rogi pentru plantarea de biserici până la saturație
- III. Cereri de rugăciune biblice care conduc la plantarea de biserici până la saturație
- IV. Mobilizarea congregațiilor la rugăciune pentru plantarea de biserici până la saturație

LECȚIA 4: CONCERTUL RUGĂCIUNII

- I. Introducere
- II. Celebrează-L pe Domnul
- III. Închină-te Domnului
- IV. Ascultă glasul Lui

RUGĂCIUNEA
3
LECȚIA

Cum să facilitezi rugăciunea

PRIVIRE DE ANSAMBLU

Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Câștigarea sufletelor

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a ajuta plantatorii de biserici să înțeleagă rolul strategic al rugăciunii în plantarea de biserici și să le dea idei practice despre modul în care să-i mobilizeze pe oameni la rugăciune pentru lucrarea lor.

Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții fiecare participant ar trebui:

- ◆ să înțeleagă cum să mobilizeze oamenii la rugăciune pentru plantarea de biserici;
- ◆ să cunoască principiul rolului strategic al rugăciunii în plantarea de biserici;
- ◆ să participe la rugăciune și să mobilizeze oameni să se roage pentru eforturile specifice de plantare a bisericilor.

Schița lecției

- I. Rugăciunea - un aspect vital al evanghelizării și plantării de biserici
- II. Cum să integrezi rugăciunea în evanghelizare și în plantarea de biserici
- III. Cercetarea: O unealtă pentru culegerea informațiilor care necesită rugăciune

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Aceasta este o lecție practică. Revedeți versetele cheie identificate în secțiunea I și apoi discutați cu studenții ideea de mobilizare a oamenilor la rugăciune pentru plantarea de biserici. Ce strategii au folosit studenții în mobilizarea oamenilor la rugăciune pentru propriile lor lucrări?
- ◆ Împărtășiți-vă experiența personală sau de lucrare, arătând modul în care rugăciunea a stat la baza plantării de biserici.

RUGĂCIUNEA

3

LECȚIA

Cum să facilitezi rugăciunea

CUM SĂ MOBILIZEZI OAMENII LA RUGĂCIUNE PENTRU PLANTAREA DE BISERICI

I. RUGĂCIUNEA - UN ASPECT VITAL AL EVANGHELIZĂRII ȘI PLANTĂRII DE BISERICI

Apostolul Pavel credea că rugăciunea este un aspect vital al evanghelizării și plantării de biserici. El se ruga și îi încuraja pe primii creștini să se roage pentru înaintarea Evangheliei. Exemple de acest fel vedem pretutindeni în Noul Testament:

- ◆ Vorbind despre dorința lui ca evreii să primească Evanghelia, Pavel se adresează credincioșilor din Roma: *“Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliți, este să fie mântuiți.”* (Rom. 10:1)
- ◆ Când Pavel i-a avertizat pe creștinii din Efes în legătură cu lupta spirituală în care trebuiau să se angajeze, i-a sfătuit să-și pună întreaga armătură a lui Dumnezeu și să stea împotriva uneltirilor Diavolului. Aceasta presupunea să înțelegi adevărul lui Dumnezeu despre mântuire, folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o sabie, și despre rugăciunea continuă. Pavel îi îndemna pe credincioșii din Efes să *“faceți în toată vremea, prin Duhul tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.”* (Efes. 6:18)
- ◆ Cu privire la înaintarea Evangheliei, Pavel le-a cerut în mod specific credincioșilor: *“rugați-vă și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina evangheliei... să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc.”* (Efes. 6:19-20)
- ◆ Pavel a scris un mesaj similar credincioșilor din Colose: *“Stăruți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru cuvânt ca să putem vesti taina lui Hristos pentru care, iată, mă găsesc în lanțuri.”* (Col. 4:2-4)
- ◆ Pavel a spus, de asemenea, bisericii din Tesalonic: *“... rugați-vă pentru ca, Cuvântul Domnului să se vestească și să fie proslăvit cum este la voi și să fim izbăviți de oamenii nechibzuiți și răi; căci nu toți au credința. Credincios este Domnul: El vă va întări și vă va păzi de cel rău.”* (2Tes. 3:1-3)

Rezultă clar din aceste pasaje că răspândirea Evangheliei și influențele rele care împiedicau răspândirea acesteia erau principalele motive de rugăciune pentru creștinii din primul veac și ele rămân la fel de importante și astăzi. **la rugăciunea în serios** în dezvoltarea și implementarea unei strategii de plantare a bisericilor. Nu întreprinde nimic fără rugăciune. Lucrarea ta de plantare a bisericilor până la saturație trebuie să se nască din rugăciune și trebuie să fie permanent susținută în rugăciune, de la început și până la sfârșit.

II. CUM SĂ INTEGREZI RUGĂCIUNEA ÎN EVANGHELIZARE ȘI ÎN PLANTAREA DE BISERICI

În secțiunea anterioară am văzut că apostolul Pavel privește rugăciunea ca pe un aspect vital al evanghelizării și plantării bisericilor. Care sunt modalitățile practice prin care ai putea implica credincioșii în rugăciune pentru lucrarea ta de plantare a bisericilor? În această secțiune sunt discutate câteva idei. Principalele lucruri pe care trebuie să le faci pentru a-i mobiliza pe alții la rugăciune pentru plantarea bisericilor sunt:

- ◆ Cere-I lui Dumnezeu să te conducă la oameni care au pe inimă zona ta țintă;
- ◆ Fii dedicat unei bune diseminări a informațiilor între lucrarea ta de plantare a bisericilor și echipa de rugăciune care te susține;
- ◆ Încurajează rugăciunile regulate, specifice, la obiect pentru pătrunderea Evangheliei în inimile oamenilor care trăiesc în zona pe care ți-ai propus-o și împotriva influențelor rele care îi țin pe oameni în legăturile Satanei, împiedicând înaintarea Evangheliei în zonă.

A. Rugăciunea în grupul celulă

Așa cum am discutat în lecțiile despre grupurile celulă, acestea sunt cadrul în care oamenii îl pot întâlni pe Hristos, atât în Cuvântul Său, cât și în viețile credincioșilor. Grupurile celulă au scopul de a crește și de a se multiplica. La fiecare întâlnire de grup există un timp special, desemnat rugăciunii pentru prietenii necreștini, rudele și colegii membrilor grupului. Aceștia se pot ruga, de asemenea, și pentru comunitatea lor, făcând plimbări în acest scop și pentru evenimentele speciale de evanghelizare despre care sunt informați prin liderii lor. (Consultați Lecția 2 din Grupurile celulă, capitolul “Evanghelizarea în grupurile celulă”.)

B. Tripletele de rugăciune

Tripletele de rugăciune au fost inițial discutate în Manualul 1, Evanghelizare, lecția “Introducere în evanghelizare”. O rugăciune-triplet se face cu trei persoane sau trei cupluri dedicate să se întâlnească regulat (săptămânal, sau la fiecare două săptămâni) pentru a se ruga pentru alți trei prieteni necreștini, colegi sau vecini, pe care ar dori să-i vadă întorși la Dumnezeu. Ar fi ideal ca cei pentru care se roagă să fie oameni cu care se întâlnesc și discută în mod frecvent.

Tripletele de rugăciune sunt ideale atunci când plantatorul de biserici are un nucleu de credincioși în zona țintă care caută să-l ajute în plantarea unei biserici. Ele sunt un mod excelent de a implica noii credincioși să se roage pentru rudele și prietenii lor nemântuiți. Pe lângă aceasta, tripletele de rugăciune sunt foarte eficiente în a atrage bisericile existente în evanghelizarea propriilor lor comunități.

C. Plimbările în vederea rugăciunii

Plimbările de rugăciune nu sunt o noutate. În Europa avem exemple de plimbări de rugăciune pe care călugării obișnuiau să le facă în pelerinajele lor de rugăciune de la o catedrală la alta. Plimbările în vederea rugăciunii le permit celor ce le practică posibilitatea de a ieși, de a observa și de a se confrunta cu nevoile reale, lucru mai dificil de realizat atunci când ne aflăm într-o cameră. Plimbarea prin vecinătate cu scopul de a te ruga îți dă o perspectivă total diferită despre locul pentru care te rogi și despre nevoile lui, decât simpla plimbare tacticooasă prin aceleași împrejurimi.

În plantarea de biserici, plimbarea cu scopul de a te ruga este o unealtă care te ajută să deștelenesti un ogor nou și să pregătești terenul din inimile oamenilor pentru a primi Evanghelia. Plimbarea pentru rugăciune ar trebui făcută de către echipă sau de alții care au pe inimă acea zonă specifică care a fost planificată pentru plantarea unei biserici noi. Cei ce se plimbă în vederea rugăciunii vor trebui să colinde regiunea propusă în mod repetat, ascultând cu multă atenție vocea Duhului Sfânt cu privire la locurile și lucrurile pentru care se roagă.

Plimbările de rugăciune ar trebui să fie urmate de evanghelizarea strategică, care trebuie să fie întotdeauna precedată și însoțită de rugăciune. Dacă tu și echipa ta veți distribui literatură, veți prezenta filmul Isus, îi veți hrăni pe cei săraci sau veți folosi orice alt tip de activitate de evanghelizare, o parte importantă a acestor evenimente ar trebui să o constituie rugăciunea de dinainte și din timpul desfășurării lor. Plimbarea cu scopul rugăciunii are efectul de a deșteleni ogorul și de a pregăti inimile și casele oamenilor pentru semănarea seminței Cuvântului lui Dumnezeu. Străzile pentru care s-a făcut o astfel de rugăciune vor fi mult mai rodnice decât acelea pentru care nu s-a rugat nimeni.

Plimbarea pentru rugăciune poate fi făcută în diferite feluri, de către persoane individuale, grupuri mari sau mici. În continuare sunt prezentate două studii de caz care ilustrează prin exemple din viața reală modul în care rugăciunea făcută în timpul plimbării a fost folosită ca parte a unei slujiri de plantare a bisericilor.

Studiul de caz 1: *O regiune cunoscută prin numărul mare de familii cu probleme a fost aleasă pentru plantarea unei biserici. Problemele sociale, cum ar șomajul, divorțurile, dependența de droguri și crimele erau la ordinea zilei. În perioada de început s-a planificat o plimbare în scopul rugăciunii pentru fiecare stradă din acea zonă și s-au luat în considerare lucrurile împărtășite de Duhul Sfânt în timpul acestei plimbări inițiale, care a fost urmată apoi de multe altele. Unele dintre acestea au avut loc împrejurul școlii locale, altele în centrul comercial, iar ocazional, s-a înconjurat întreaga regiune. O altă plimbare în vederea rugăciunii*

a avut loc în pădurile din împrejurimi, cunoscute ca loc de plasament a drogurilor, iar pe copaci s-au găsit încrustate simboluri de vrăjitorie. Echipa care s-a implicat în acest fel de rugăciune a petrecut mult timp împotrivindu-se acestor influențe rele și la un interval de trei ani, după alegerea acelei zone pentru plantarea unei biserici, s-a constatat că problemele sociale s-au diminuat, criminalitatea a scăzut cu 40% și a fost plantată o biserică de 70-80 de membri. Acum există în regiune o influență spirituală care împiedică răspândirea răului, iar Dumnezeu lucrează în multe vieți. (DAWN Manualul de rugăciune pentru Europa, august 1994, pg. 13).

Studiul de caz 2: Un plantator de biserici cu familia sa s-au mutat într-un bloc dintr-un oraș în care doreau să pună bazele unei biserici. Într-o seară, târziu, întreaga familie s-a plimbat prin bloc, oprindu-se în fața fiecărei uși și rugându-se pentru oamenii din apartament. Fiul cel mai mic s-a rugat ca fiecare persoană din apartament să-l ceară lui Isus să intre în inima ei. O fiică s-a rugat ca nevoile financiare ale familiei să fie împlinite, iar o alta s-a rugat pentru relații bune în familie. Mama s-a rugat pentru sănătatea membrilor familiei, iar tatăl pentru binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acelei gospodării. După acea rugăciune, plantatorul de biserici și familia sa au văzut 14 oameni din acel bloc venind la Hristos și acolo s-a format o mică biserică.

Sfaturi practice pentru plimbarea în vederea rugăciunii

- ♦ **Determină zona în care te vei plimba pentru rugăciune.** Va trebui să decizi dacă te vei limita la o zonă mai mică, în care te vei plimba în mod regulat, rugându-te pentru ea (de ex: o dată pe săptămână), sau vei lua o zonă mai mare, și o vei parcurge bucată cu bucată. Această decizie trebuie luată împreună cu plantatorul de biserici sau cu echipa, astfel încât rugăciunile făcute în zona respectivă să se coreleze cu activitățile de evanghelizare.
- ♦ **Stabilește un timp specific pentru plimbarea în scopul rugăciunii.** Roagă-te, plimbându-te în grupuri mici de doi sau trei. Este mai puțin provocator pentru oamenii de pe stradă să vadă doi sau trei oameni plimbându-se, aparent purtând o conversație comună, decât să întâlnească un grup mai mare sau o persoană singură.
- ♦ **Hotărăște-te asupra unui subiect pentru rugăciune,** cum ar fi, protecția copiilor, rugăciunea pentru cei săraci, convertiri la Hristos, armonie rasială etc. (Paragraful D de mai jos conține o listă de subiecte sugerate.) Alege un pasaj din Scriptură pe care să-ți focalizezi rugăciunea în timpul plimbării. De exemplu, poate vrei să folosești pasaje din rugăciunea Tatăl nostru sau versete dintr-un psalm pentru ghidarea rugăciunii.
- ♦ **Mergi într-un ritm normal, dar susținut, observând cât mai multe detalii din împrejurimi, fără a insista, însă, cu privirea asupra lor.** Roagă-te cu ochii deschiși, ca și când a-i vorbi cu cineva, prezentându-i Domnului nevoile oamenilor din jurul tău, casele pe lângă care treci, școlile, magazinele sau fabricile etc. Roagă-te mai încet când treci pe lângă oameni.
- ♦ **La sfârșitul plimbării în scopul rugăciunii, împărtășește-ți pe scurt impresiile cu ceilalți –** Scrie-ți gândurile și impresiile într-un jurnal spiritual. Stabilește o dată pentru următoarea plimbare în scop de rugăciune.

C. Echipa de sprijin în rugăciune

Fiecare plantator de biserici sau echipă ar trebui să-și formeze o echipă de sprijin în rugăciune. Aceasta poate fi compusă din oameni din biserica ta, prieteni creștini, familii care au pe inimă dorința de a te susține în rugăciune, de a-ți sprijini echipa, familia și slujirea ta de plantare a bisericilor. Cere-le oamenilor să se roage pentru tine regulat, cum ar fi o dată pe săptămână, zilnic sau o dată pe lună. Scrie numele celor care-ți oferă sprijin în rugăciune pe un calendar și notează-ți zilele în care s-au angajat să se roage pentru tine. Aceasta te va ajuta să-ți amintești cine și când se roagă pentru tine. Astfel vei ști pe cine să contactezi cu cererile urgente de rugăciune.

Echipa ta de sprijin în rugăciune poate alege să se întâlnească cu tine o dată pe lună sau chiar mai frecvent pentru a te susține în rugăciune comună. O persoană din echipa de sprijin

trebuie să-și ia responsabilitatea de a contacta plantatorul de biserici sau echipa pentru a li se comunica cererile de rugăciune la zi, precum și răspunsurile primite. Echipa de sprijin în rugăciune trebuie informată despre răspunsurile la rugăciune și despre noile nevoi de rugăciune, astfel încât să se poată bucura de ceea ce face Dumnezeu și, de asemenea, să fie încurajați să continue să se roage.

D. Subiecte pentru o rugăciune strategică

Grupurile celule, cei care se roagă plimbându-se și echipele de sprijin în rugăciune au nevoie de subiecte specifice asupra cărora să-și focalizeze eforturile lor în rugăciune. Următoarele exemple de subiecte pentru rugăciune pot fi folosite în timpul plimbărilor în vederea rugăciunii de către echipele de rugăciune. În urma cercetării, vei afla și alte lucruri specifice pentru care trebuie să te rogi, pe lângă cele enumerate aici:

- ◆ Pentru familii, ca ele să fie întărite și binecuvântate și să-L recunoască pe Domnul;
- ◆ Ca cei aflați în șomaj să-și poată găsi un serviciu;
- ◆ Pentru biserici și persoane individuale, ca ele să aibă o foame după Dumnezeu;
- ◆ Pentru școli, ca profesorii și studenții să cunoască pacea, armonia și dragostea lui Isus;
- ◆ Pentru magazine și bănci, ca neprihănirea să prevaleze în mânăuirea banilor;
- ◆ Pentru ca birourile guvernamentale locale să devină locuri ale neprihănirii, unde să se ia decizii bune, iar puterea să fie folosită corect;
- ◆ Pentru ca Dumnezeu să reveleze cine sunt "străjerii" - oamenii care au influență în comunitatea lor. Prin câștigarea acestora pentru Hristos s-ar deschide o cale de înaintare a Evangheliei.

III. CERCETAREA: COLECTAREA INFORMAȚIILOR PENTRU RUGĂCIUNE

Una din primele activități pe care le-ai făcut ca plantator de biserici a fost aceea de a-ți cerceta zona țintă (referință, Manualul 1, Viziunea PBS, Lecția 4, "Principiile cercetării"). Ca parte a acestei cercetări, ai încercat să descoperi istoria zonei pe care ți-ai propus-o. Cine a fondat orașul sau localitatea? Cauzele înființării și locul. Semnificația numelor, monumentelor etc? Au existat războaie, vărsări de sânge, dezastre sau tratate implicând această zonă? Cum au fost tratate minoritățile?

Ai cercetat de asemenea istoria creștinismului din zona țintă și practicile religioase necreștine? Ai răspuns la întrebări de felul: Când a pătruns creștinismul în zona țintă și unde a început? A fost biserica percepută ca având o contribuție pozitivă sau negativă în acea zonă? Există o istorie de divizare sau de cooperare? Crește biserica? Unde? Ce religii necreștine operează astăzi în zonă? Există vreo grupare sau centru New Age, ocult sau satanic? Ce societăți secrete au fost în zonă?

În sfârșit, ai cercetat caracteristicile demografice și fizice ale zonei propuse, date despre populație, localizare, număr, distribuția pe vârste etc.? Au trăsăturile geografice vreun efect asupra zonei? Există zone care au fost întotdeauna cunoscute pentru sărăcia, bunăstarea, prostituția, persecuția lor etc.?

Aceste informații sunt unelte utile care te pot ajuta pe tine și pe alții în rugăciunea specifică pentru zonă, desemnând și alte zone care pot fi alese pentru plimbările de rugăciune, dându-ți o perspectivă asupra potențialelor slujiri de evanghelizare. Acest studiu care cuprinde atâtea informații trebuie împărtășit cu echipa de sprijin în rugăciune și cu alte persoane care au pe inimă zona pe care ți-ai ales-o, în urma lui putând fi identificate obiective specifice de rugăciune la care să se concentreze echipa de rugăciune.

CONCLUZII

Există o zicală printre creștini că "armata lui Dumnezeu avansează victorios pe genunchi". Această imagine ilustrează rolul strategic al rugăciunii în înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Plantarea de biserici este o activitate spirituală care implică luptă spirituală împotriva puterilor

întinerului (Efeseni 6). Lucrarea plantatorilor de biserici trebuie să se nască în rugăciune, fiind precedată și însoțită de rugăciune, pentru a aduce roada intenționată de Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Cum te dedici rugăciunii? (Col. 4:2-4) Te rogi permanent (Efes 6:18), așa cum i-a îndemnat Pavel pe primii creștini să o facă?
- ◆ Ai fost vreodată într-o plimbare pentru rugăciune? Descrie experiența. Ce ai făcut? Unde ai fost? Pentru ce fel de lucruri te-ai rugat? Ce impact a avut rugăciunea ta asupra slujirii din zonă?
- ◆ Care ar fi alte idei pentru facilitarea rugăciunii în slujirea ta de plantare a bisericilor?
- ◆ În ce mod îți informezi echipa de sprijin în rugăciune despre nevoile de rugăciune existente și despre răspunsurile primite?
- ◆ Ce gen de informații simți că ar fi potrivite pentru a le împărtăși cu echipa de rugăciune și ce tip de informații ar trebui reținute?
- ◆ Ilustrează modul în care ai constatat că rugăciunea are de-a face cu evanghelizarea. Care au fost rezultatele?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Formează-ți o echipă de sprijin în rugăciune, dacă nu ai făcut-o deja. Roagă cel puțin trei credincioși să mijlocească săptămânal pentru lucrarea ta. Cum îi vei informa despre cererile de rugăciune și despre răspunsurile primite?
- ◆ Fă cel puțin o plimbare cu scopul de a te ruga în zona ta țintă. Ia împreună cu tine și echipa de plantare a bisericilor din care faci parte, precum și alte persoane care au pe inimă câștigarea zonei pentru Hristos. Discută această experiență cu mentorul sau cu instructorul tău.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Livingston, Glenn. Note nepublicate despre înțelegerea rugăciunii. Budapest, Hungary, 1998.
- ◆ Mills, Brian. Manual DAWN de rugăciune pentru Europa. England, DAWN Europa, 1994.

Concertul rugăciunii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

- ☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Câștigarea sufletelor
- ☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a ne închina Domnului împreună și de a ne încuraja unul pe altul în Domnul.
- ☞ **Rezultatele dorite**

Aceasta nu este o lecție, ci o aplicație practică. Studenții vor spune o rugăciune strategică și-și vor forma o idee despre cum trebuie să conducă un concert de rugăciune.
- ☞ **Schița lecției**
 - I. Introducere
 - II. Celebrează-L pe Domnul
 - III. Închină-te Domnului
 - IV. Ascultă glasul Lui
- ☞ **Sugestii pentru coordonatori**
 - ◆ Acest concert de rugăciune NU înseamnă predarea unei lecții, ci conducerea practică a participanților într-un timp de rugăciune. Va trebui să studiați Psalmul 95 din timp și să observați felul în care este împărțită lecția.

Concertul rugăciunii

PSALMUL 95

I. INTRODUCERE

Psalmii nu au fost scriși doar pentru a fi citați, ci pentru a-i inspira pe oamenii lui Dumnezeu să-L celebreze, să I se închine și să-L asculte. Pentru acest concert de rugăciune urmărește modelul din **Psalmul 95** ca plan pentru laudă, închinare și rugăciune.

II. CELEBREAZĂ-L PE DOMNUL (PSALMUL 95:1-5)

Veniți să cântăm cu veselie Domnului

- ◆ Cântă cântece pline de veselie

Să strigăm de bucurie către Stâncă mântuirii noastre

- ◆ Citiți împreună cu voce tare dintr-un psalm de izbăvire: Psalmul 18:1-3, 30-36

Să mergem înaintea Lui cu laude

- ◆ Alocă un timp pentru mărturie, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru ceea ce face în tripletele de rugăciune și în alte domenii din lucrarea de plantare de biserici.

Să facem să răsună cântece în cinstea Lui!

- ◆ Alocă un alt timp pentru a aduce cântări de laudă Domnului
- ◆ Citiți împreună versetele 3-5; Mulțumiți-I pentru domnia Sa suverană peste întregul univers.

III. ÎNCHINAȚI-VĂ DOMNULUI (PSALMUL 95:6-7)

Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!

- ◆ Încurajează studenții să se roage într-un spirit de smerenie. Dacă se simt liberi, pot îngenunchia.

Căci El este Dumnezeuul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui

- ◆ Recunoaște-L ca Păstorul tău personal. Laudă-L pentru grija Sa față de tine.

IV. ASCULTĂ GLASUL LUI (PSALMUL 95:8-11)

Nu vă împietriți inima...

- ◆ Mărturisește-ți orice păcat cunoscut din viața ta. Citește 1 Ioan 1:9. Fă-ți timp să-l ascuți vocea.
- ◆ Citește Evrei 3:7-19. Versetul 13 spune să ne încurajăm unii pe alții zilnic. Împărțiți-vă în perechi și roștiți rugăciuni de încurajare unii pentru alții.

